MAGICIANUL ALB

DANIEL ROXIN

COLECȚIA **ROMANUL EZOTERIC**

MAGICIANUL ALB

DANIEL ROXIN

DAKSHA
aventura cunoașterii

Redactor: Isabela Draghici
Corectură: Lidia Buțu
Tehnoredactare: Lidia Buțu
Copertă:

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROXIN, DANIEL
Magicianul alb / Daniel Roxin. - Bucureşti : Daksha, 2009
ISBN 978-973-1965-06-2

821.135.1-31

Copyright © 2009 MISTERIUM PUBLICATII SRL - Editura DAKSHA
Toate drepturile aparțin în exclusivitate editurii DAKSHA. Este interzisă reproducerea oricărui fragment fără acordul editurii.

Daksha
Contact & comenzi:
0726.334.721
comenzi@edituradaksha.ro
www.edituradaksha.ro

ISBN 978-973-1965-06-2

CUPRINS

CAPITOLUL 1 / ÎNTRE DOUĂ LUMI / 7

CAPITOLUL 2 / SECRETE / 36

CAPITOLUL 3 / FORȚÂND POARTA CĂTRE DINCOLO / 52

CAPITOLUL 4 / EXPERIENȚE STRANII / 61

CAPITOLUL 5 / MAGICIANUL ALB / 73

CAPITOLUL 6 / PRIMELE VICTORII / 87

CAPITOLUL 7 / LA LIMITĂ / 95

CAPITOLUL 8 / CINE SUNT EU? / 113

CAPITOLUL 9 / ANANDA / 123

CAPITOLUL 10 / MAYA / 136

CAPITOLUL 11 / TIMPUL NU ESTE CEEA CE PARE A FI / 155

CAPITOLUL 12 / DEZVĂLUIRI / 164

CAPITOLUL 13 / NOUA ORDINE MONDIALĂ / 179

CAPITOLUL 14 / ÎN LUMILE DE DINCOLO / 195

CAPITOLUL 15 / REALITĂȚI TULBURĂTOARE / 215

CAPITOLUL 16 / COPLEŞIT DE TAINE / 234

CAPITOLUL 17 / DESPRE SFÂRŞITUL VREMURILOR / 239

CAPITOLUL 1

Între două lumi

Trecuseră mai mult de trei ore de când pornisem la drum. Situaţia stranie în care mă găseam îmi depăşise orice aşteptare: pe de o parte, nu cunoşteam destinaţia acestei călătorii, iar pe de altă parte, a trebuit să accept să fiu legat la ochi, ca o condiţie obligatorie. Din anumite motive nu se dorea ca eu să cunosc traseul.

În aceste trei ore petrecute deja în jeep-ul cu geamuri fumurii, am întors situaţia pe toate feţele; până la urmă, am renunţat să mă mai frământ. Nu avea niciun rost. Singurul lucru ce mi se mai părea cu adevărat important era acela că am cerut să particip la o experienţă specială şi am fost acceptat; că această experienţă putea să mă coste viaţa sau sănătatea psihică, era un alt aspect al problemei, asumat în mod conştient de mine...

Emoţiile de la începutul acestei expediţii bizare s-au stins încet, lăsând locul unei detaşări neobişnuite. Îmi era indiferent ce urma să mi se petreacă. Dorinţa efervescentă din ultimele zile, dorinţă ce m-a împins în această aventură, m-a părăsit, de asemenea. Aveam în suflet un gol insaţiabil şi trăiam cu impresia că nu mai este nimic de făcut, nimic de

căutat, nimic de aflat... Eram doar eu cu mine însumi... Zâmbeam amar, privindu-mi viaţa ratată din punct de vedere social, neclară din punct de vedere spiritual. S-au întâmplat atât de multe lucruri!... Au fost atât de multe răsturnări radicale de situaţii: copilul care omora cu sadism gândacii-de-Colorado, s-a transformat la maturitate într-un fervent protector al animalelor; tânărul nihilist, atât de pornit împotriva religiei, devenise, printr-un interesant joc al destinului, un om matur cu reale preocupări mistice şi cu câteva experienţe bulversante, la limita dintre viaţă şi moarte... Cât de ciudat! Priveam toate aceste ipostaze evolutive şi, pentru prima dată, nu mă regăseam în niciuna; parcă era vorba de viaţa altcuiva. Ca şi cum m-aş fi transformat într-o Instanţă Supremă, îmi treceam în revistă, cu o claritate siderantă, eveniment după eveniment... Momentul de cotitură s-a petrecut într-o zi însorită de vară, o zi ce nu anunţa nimic deosebit...

În faţa mea, doborâtă de căldură, Diana îşi sorbea sucul răcoros cu un pai arcuit senzual între buzele ei cărnoase. Pieptul generos, care îmi atrăgea atenţia cu o atât de mare obrăznicie, tânjea în mod evident după eliberarea oferită de piscina de alături. Privind-o, nu reuşeam să mă concentrez la nimic altceva.

- N-ar trebui să fii lăsată în libertate într-o asemenea ţinută! rânjii eu cu subînţeles.

- Uau, ce remarcă! făcu Diana o mutriţă supărată. Ţi se pare că sunt prea îmbrăcată? Uite, îmi dau jos... un cercel!

- Mda... Aşa e mai bine!

- Şi încă unul...

- Ooo!...

- Altceva? O unghie falsă, un inel?...

- Nu, e suficient atât! Să nu se şocheze populaţia!

- Ai dreptate.

Ochii calzi ai Dianei mă priveau cu insistenţă.

- Şi zici că ai pregătit o cină romantică în apartamentul tău cel drăguţ, doar pentru noi doi? întrebă ea.

- Exact. Mai mult decât atât, am pregătit şi o noapte romantică, în acelaşi apartament drăguţ de care ai avut amabilitatea să-ţi aminteşti...

- Interesant!... Speri să rămân peste noapte? şopti Diana, senzual.

- Ar trebui să fiu nebun să nu sper aşa ceva!

Câteva momente femeia mă privi languros, după care îmi dădu lovitura de graţie:

- Şi dacă ţi-aş spune că eu nu am răbdare până diseară?...

Am simţit că nu mai am aer. După un asediu de câteva săptămâni, această femeie atrăgătoare ce îmi bântuia nopţile, părea că este dispusă să se predea, în sfârşit! Dorind să îmi ascund emoţia, am încercat marea cu degetul:

- Poţi să fii mai explicită?

- Numai în pat! veni răspunsul ei prompt şi năucitor.

În venele mele curgea lava unei pasiuni ce părea că mă va mistui dacă nu voi face rapid ceva. Fără să ezit, i-am luat mâna catifelată într-a mea şi i-am strâns-o viril. Îmi răspunse cu un zâmbet plin de promisiuni, după care, ancorându-şi privirea în ochii mei, începu să se joace incitant cu paiul între buze.

- Totul e să mă poţi prinde, mai spuse, ţâşnind ca o zvârlugă de la masă şi îndreptându-se către piscină.

Diana avea chef de joacă, ceea ce nu-mi displăcea deloc. Fără să mai stau pe gânduri, am pornit într-o urmărire ce trebuia să se termine la mine în apartament. Îi priveam din spate silueta felină şi parcă nu mă lăsa sufletul să o înhaţ prea repede. După ce am considerat că are un avans suficient, am luat-o hotărât pe urmele ei, aruncându-mă ca un bolovan în piscină. Era la zece metri în faţa mea, apoi la nouă, opt, cinci, trei..., pentru ca, două secunde mai târziu, înecându-se de râs şi ţipând, să reuşească să-mi scape printre degete, săltându-se afară. Cursa continuă cu un slalom printre „cetăţenii" cuminţi, veniţi să facă plajă în incinta ştrandului. Eram la câţiva paşi de ea, chiar întinsesem mâna să o prind, când piciorul drept îmi alunecă neaşteptat. Am simţit cum mă răsucesc într-o parte şi cum cad grămadă, izbindu-mă mai întâi cu fundul de aleea de ciment şi apoi cu capul de un stâlp metalic. Spre marea mea uluire, în pofida căzăturii destul de violente, nu simţeam nicio durere. Ba, mai mult, o stare de bine, de libertate îmi impregna fiecare celulă. Parcă pluteam... Îmi venea să râd, ca într-un act de bravadă, dar în momentul în care am căutat-o cu privirea pe Diana, scena apărută în faţa ochilor mă umplu de stupoare: la câţiva metri sub mine, mai multe persoane alarmate, inclusiv Diana, încercau să dea un prim ajutor unui bărbat căzut pe alee – mai exact, mie!... Nu pot descrie starea de panică resimţită. Primul gând venit în minte a fost acela că am murit... Groaza care m-a copleşit nu cunoştea limite. Totuşi,

dacă murisem, cum de mai puteam raţiona şi cum de mai puteam vedea scena aceasta, mai ales că pluteam la câţiva metri deasupra ei?!... Gândurile contradictorii mă aduseră într-o stare de perplexitate. În primul rând nu credeam în continuitatea vieţii după moarte; or, dacă murisem cu adevărat, starea de evidentă luciditate de acum, posibilitatea de a mă privi din afara corpului, îmi dărâma tot sistemul de valori clădit cu o neîmpăcată înverşunare atâţia ani. Năucit, am strigat-o pe Diana:

- Diana! Sunt aici!... Hei, uită-te la mine!! Diana!!!

În mod evident, nu mă auzea. În schimb, eu auzeam toate discuţiile purtate în jurul meu. Cineva tocmai dădea telefon la Ambulanţă. Alte persoane cu voci uşor agitate povesteau cum a avut loc accidentul, în timp ce Diana, aşezată în genunchi lângă trupul meu inconştient, îmi tampona speriată rana sângerândă de la cap. Priveam scena şi simţeam un regret enorm. Nu putea să mi se întâmple tocmai mie!... Îmi doream atât de mult să trăiesc, erau atâtea lucruri nerealizate!... Suferinţa intensă pe care o simţeam, regretul nesfârşit pentru tot ce ar fi putut fi dar părea că nu avea să se mai petreacă, schimbară în scurt timp caracteristicile stării mele de imponderabilitate – mă simţeam din ce în ce mai greu, cu mintea din ce în ce mai înceţoşată, iar nişte fire invizibile pornite din corpul meu mă absorbeau cu putere...

M-am trezit la spital cu dureri acute în zona capului şi a perineului. Lângă mine un medic îşi făcea treaba foarte conştiincios.

- Ce s-a întâmplat? m-am pomenit întrebându-l.

Medicul mă privi cu un zâmbet ce se dorea

încurajator.

- Aaa!... Putem vorbi lucid totuşi! se arătă el mulţumit de situaţie. Până acum câteva minute nu am reuşit să ne înțelegem... Vorbeai despre faptul că ai murit şi alte ciudăţenii, dar te asigur că eşti cât se poate de viu şi sper să nu fie nicio altă complicaţie. Eu sunt doctorul Andrei. Ţi-am făcut o tomografie şi peste puţin timp vom ști mai multe despre starea ta. Deocamdată nu te agita şi rămâi întins în pat. Da?

Am schiţat o uşoară mişcare a capului, în semn că am înţeles, apoi am închis ochii. Experienţa petrecută cu puţin timp în urmă îmi reveni în orizontul conştiinţei cu acuitate. Mi se părea un lucru incredibil, însă nu puteam nega cu totul realitatea lui. Consecinţele asupra convingerilor mele existenţiale erau greu de evaluat. Mă simţeam derutat dar, în acelaşi timp, un sentiment stenic părea să mă învăluie. Intuiam nişte orizonturi încărcate de posibilităţi nesfârşite – dacă viaţa putea continua dincolo de pragul morţii... Nu, nici nu îndrăzneam să mă gândesc!... Încercam alte explicaţii pentru starea mea: poate era vorba de o halucinaţie sau de un fenomen cu o explicaţie medicală raţională! Totuşi, din interior, într-un mod aproape inexplicabil, sentimentul că am avut o experienţă reală radia în întreaga mea fiinţă o încredere nouă în sensul vieţii. Mi se părea că eu însumi sunt un alt om. Cu acest gând, am adormit liniştit.

Mă trezi mâna catifelată a Dianei. Ochii ei calzi şi umezi mă mângâiau ca un balsam.

- Cum te simţi? mă întrebă ea cu voce joasă.

- Bine, i-am răspuns.

- Ştii, Alex, mi-ai dat nişte emoţii cum n-am avut în toată viaţa mea! Nu ştiu cum mi-aş fi iertat-o, dacă păţeai ceva mai grav. Chiar şi aşa...

- Diana, n-ai nicio vină! am întrerupt-o zâmbind. I se putea întâmpla oricui...

Îmi atinse uşor mâna şi mă privi cu căldură.

- Aaa!... Am uitat să-ţi spun: tomografia arată că totul e O.K.! Te mai ţin două-trei zile pentru alte câteva analize, după care vei putea merge acasă.

- Mă bucur să aud asta. Atunci rămâne pentru prima seară de la ieşire cina despre care ţi-am vorbit?

Diana râse cu poftă.

- Nici pe patul de moarte nu te poţi gândi la altceva?! Mai vorbim... Crezi că în starea actuală poţi să îmi faci faţă?

- Absolut!

- Atunci rămâne!

Mulţumit de răspunsul ei, am privit-o tăcut câteva clipe. Apoi, frământat de experienţa bulversantă trăită cu puţin timp în urmă, am încercat să aflu mai multe de la ea, cu emoţia celui care aşteaptă posibila dărâmare a castelului din cărţi de joc.

- Spune-mi, te rog, atunci când s-a petrecut accidentul, a dat telefon după salvare un tip cu un tricou roşu?

Diana mă privi intrigată.

- De unde ştii? Chiar eu l-am rugat să telefoneze...

- Iar tu te-ai aşezat lângă mine în genunchi şi mi-ai tamponat rana? am continuat eu cu emoţie.

- Da... Ai reuşit să mă vezi? Păreai leşinat.

Chipul Dianei trăda uimirea. O priveam cu ochii înlăcrimaţi şi preţ de câteva clipe nu am reuşit să

spun nimic. Într-un târziu mi-am revenit şi am simţit o nevoie imperioasă de a-i povesti întreaga experienţă. Nu conta că nu m-ar fi crezut; era importantă în primul rând pentru mine această confesiune.

- Vreau să-ţi povestesc ceva, dar te rog să nu mă iei în râs, orice ai auzi! am spus cu o voce pătrunsă de un... mister involuntar. Poate părea greu de crezut, însă atunci când a avut loc accidentul s-a petrecut un lucru foarte ciudat: pur şi simplu am ieşit în afara corpului! Nu-mi explic încă fenomenul... Probabil că e o halucinaţie sau altceva, habar n-am!... Pluteam la câţiva metri de sol şi vedeam cu maximă luciditate tot ce se întâmpla: corpul meu întins pe jos, oamenii agitaţi din jur, tipul cu tricou roşu care dădea telefon la salvare. De asemenea te-am văzut pe tine în genunchi, tamponându-mi rana de la cap... Ceea ce este şi mai straniu e faptul că aveam sentimentul că sunt mort, iar acest lucru mă îngrozea.

- I-ai povestit asta medicului? mă întrebă ea în timp ce îmi făcu un semn discret să vorbesc mai încet, pentru a nu atrage atenţia celorlalţi doi colegi de salon.

- Nu ştiu dacă mi-ar putea da vreo explicaţie şi nu doresc să-i ofer posibilitatea de a mă reţine în spital câteva zile în plus.

- Înţeleg.

- Tu ce crezi despre ce ţi-am povestit? am insistat eu, văzând că nu se grăbeşte cu o opinie.

- Nu ştiu ce să spun, e ciudat... E ciudat în primul rând pentru faptul că ai sesizat atâtea detalii, deşi păreai inconştient. Cred că cel mai bine ar fi să ceri părerea unui medic!...

Îmi era evident că mintea Dianei respingea o posibilitate de care şi eu mă apropiam cu teamă şi suspiciune, aşa că am renunţat să mai continui discuţia pe această temă.

- Cred că ai dreptate... Mă mai gândesc şi poate voi vorbi cu doctorul Andrei...

- Aşa să faci! Uite, ţi-am adus nişte fructe! schimbă ea subiectul. Dacă doreşti să ne putem vedea într-una din serile următoare, să le papi pe toate ca să prinzi puteri! Nu cred că vrei să mă dezamăgeşti chiar din prima noapte! mai continuă ea pe un ton voit ameninţător dar încărcat, în acelaşi timp, cu promisiuni capabile să scoale şi morţii în picioare.

- În niciun caz! am reacţionat eu, deja mult mai în formă ca în urmă cu zece secunde.

- Bine, atunci... plec, altfel mă ceartă dom' doctor! Ai telefonul meu. Dacă e ceva, poţi să mă suni la orice oră din zi sau din noapte, mai spuse Diana, subliniind ultimul cuvânt cu un sărut neaşteptat pe gură. O să primeşti compensaţii serioase pentru necazul în care te găseşti!...

- Amin!

Zâmbind, părăsi discret salonul, condusă de privirea mea încărcată de speranţe. Îmi plăcea foarte mult această femeie – părul lung şi blond se revărsa abundent peste umerii rotunzi, avangarda altor forme de o rotunjime ce nu îşi găsea corespondent în toată geometria (cel puţin cea cunoscută de mine!). Dincolo de asta, ochii ei verzi, pătrunzători, te făceau să intuieşti o inteligenţă vie... Nu că ar fi contat foarte mult, la cât de bine arăta!... După această scurtă analiză mă pufni un râs înfundat – eram un veritabil

măgăruş! Sărmana fată, ea îmi purta de grijă, iar mie, uite la ce îmi stătea gândul! Nu că ar fi fost un lucru rău... Stăpânindu-mi râsul, mi-am lăsat privirea să hoinărească pe geamul din dreptul meu. Soarele palid dădea ultimele semne de viaţă. Culorile amurgului, o împletire ingenioasă de nuanţe de roşu, păreau să fie expresia unui eveniment cosmic spectaculos... Niciodată nu privisem amurgul în acest fel! Mi se părea că o fac pentru prima dată conştient - erau atâtea percepţii noi, încât sufletul îmi vibra ca în faţa unui miracol!... Stăpânit de o stare euforică, am închis ochii în dorinţa de a savura pe deplin momentul. Mă simţeam cuprins de fericire - o fericire fără obiect pe care aveam sentimentul că nu mi-o poate lua nimeni. Întregul corp vibra în ton cu acest lucru. Fiecare celulă trăia o stare de bine, de bucurie inexprimabilă. Din partea cea mai de jos a trunchiului, o căldură intensă și foarte plăcută urca de-a lungul coloanei, aducând în fiecare zonă atinsă o plăcere similară unui început de orgasm. În final căldura s-a localizat în mijlocul frunţii. Era atât de neobişnuit!... Concentrat, savuram efervescenţa energiilor cu ochii închişi. Mi se părea chiar că totul devine mai luminos. Într-adevăr, o lumină albă, izvorâtă parcă din mijlocul frunţii mele, devenea din ce în ce mai intensă. Atmosfera tindea să se clarifice – aparentul nor luminos se împrăştie într-o secundă şi, spre stupoarea mea, în faţa ochilor se deschise o panoramă incredibilă: o vale spectaculoasă, străjuită de pantele unor dealuri de o frumuseţe uluitoare; în orice direcţie îmi aruncam ochii, cea mai înaltă armonie părea să domine acest peisaj: iarba de un

verde ireal, frunzele copacilor - o combinaţie nesfârşită de culori -, florile, lumina caldă şi uniformă, totul părea desprins din viziunea celui mai imaginativ artist... Priveam acest spectacol de culoare şi trăiam sentimentul fericit că particip de undeva, de pe o poziţie înaltă, la atmosfera de pace de aici. În acelaşi timp aveam, într-o stare de maximă luciditate, conştiinţa faptului că sunt într-un pat de spital. Înainte însă de a savura pe deplin toate detaliile, viziunea dispăru la fel de neaşteptat precum apăruse. Eram înmărmurit. Cu ochii închişi, într-o stare de emoţie aproape mistică, aşteptam să se mai petreacă ceva. Corpul îmi vibra la propriu; era o vibraţie asupra căreia nu aveam niciun control. Un ţiuit dureros în urechea dreaptă se accentuă, pentru ca apoi să se stingă încet. În cele din urmă, la fel de neaşteptat, m-am simţit aruncat din pat într-o fracţiune de secundă. Ridicându-mă printr-o flotare de pe podea, am privit jenat la colegii mei de salon. Păreau să nu fi sesizat incidentul. Obiectele salonului radiau o uşoară şi inexplicabilă fosforescenţă. Nedumerit, m-am sprijinit de rama metalică a patului; foarte curios - aceasta părea moale! Deja nu mai înţelegeam nimic! Chiar şi în patul meu stătea întins cineva. Semiîntunericul din salon nu-mi permise să disting mai clar intrusul, aşa că m-am apropiat. Ajuns suficient de aproape, am rămas blocat – pe pernă, mi-am distins propriul chip... Impresia că îmi văd propriul cadavru a fost izbitoare; teama instinctivă de moarte mă atinse fulgerător. O clipă mai târziu, m-am trezit întins în pat, fără nicio etapă de tranziţie. Am încercat să mă mişc – niciun rezultat! O stare

cataleptică îmi stăpânea corpul. Conştiinţa mea trează nu putea accepta această situaţie, aşa că am continuat să fac eforturi disperate pentru a-mi mişca trupul – dar fără efect! Starea de panică ce începea să mă cuprindă îmi aduse din memorie referirile la drama cumplită a acelor aşa-zişi „morţi-vii", nefericiţi îngropaţi în viaţă pentru faptul că, deşi conştienţi, corpul lor prezenta toate simptomele morţii... Nu aveam de gând să sfârşesc în acelaşi mod! Făcând un efort să îmi depăşesc frica, am încercat din nou şi din nou. În sfârşit corpul mi se dezmorţi. Cu un oftat de uşurare, m-am ridicat pe marginea patului. Inima îmi bătea nebuneşte. Încă nesigur, am privit în jur să mă conving că sunt în lumea reală. Eram... Respirând încă agitat, am recapitulat tot ce se petrecuse în această zi. În mod evident, era deja prea mult. Nu ştiam cum să înţeleg toată această succesiune de evenimente bizare şi nu mă puteam abţine să nu mă întreb: de ce mi se întâmplă tocmai mie? Aveam o viaţă de care eram mulţumit. De ce a trebuit să-mi fie bulversată? Poate o simplă căzătură să provoace aşa ceva? Nu puteam să înţeleg... Cu toate frământările, am început să simt din ce în ce mai tare o oboseală inexplicabilă. Deşi instinctul îmi spunea să rămân treaz, până la urmă am fost învins şi am adormit.

Primul lucru pe care l-am făcut după ieşirea din spital a fost să colind librăriile în căutarea unor cărţi de parapsihologie, în special cărţi ce tratau subiectul continuităţii vieţii de după moarte. În mod evident, convingerile mele suferiseră un şoc şi aveam nevoie de lămuriri. Adevărul era acela că nu mă puteam îndoi de veridicitatea propriilor trăiri. Dacă aş fi

făcut-o, ar fi trebuit să accept, cel puţin în principiu, că am luat-o razna, explicaţie respinsă categoric.

Fără îndoială, nici nu mi-ar fi putut trece prin minte, în urmă cu o săptămână, că voi avea astfel de preocupări. „Continuitatea vieţii de după moarte", „nemurirea sufletului", „existenţa lui Dumnezeu"... Toate aceste concepte nu făcuseră în ultimul timp decât să-mi trezească zâmbete compasive faţă de presupusa naivitate a celor care credeau în ele. Dispreţul regal manifestat de mine faţă de religie avea, dincolo de latura subiectivă, un suport obiectiv, logic, ce nu poate fi eludat de niciun om inteligent şi cu bun simţ. Luând în discuţie doar creştinismul, se pot constata cu uşurinţă nesfârşitele contradicţii dintre cele peste două sute de culte şi secte creştine. În timp ce ortodocşii spun că există rai şi iad, catolicii mai adaugă la acestea două şi purgatoriul; protestanţii şi neoprotestanţii îi acuză pe catolici şi ortodocşi că nu respectă directiva biblică „să nu vă faceţi chip cioplit!" şi că promovează cultul morţilor, cult ce nu ar avea nicio treabă cu adevăratul creştinism şi cu realitatea spirituală, în timp ce aceştia din urmă îi acuză pe protestanţi şi neoprotestanţi că au vitregit de orice simbolistică mesajul creştin şi că s-au îndepărtat nepermis de filonul autentic al adevăratei credinţe creştine. La toate acestea, nu poţi să nu adaugi faptul că adventiştii „de ziua a şaptea" sărbătoresc ziua liberă „lăsată de Dumnezeu" sâmbăta, şi nu duminica, precum ceilalţi, considerând probabil acest lucru „absolut vital" pentru siguranţa Mântuirii; şi că martorii lui Iehova Îl consideră pe Iisus un om îndumnezeit, spre deosebire de alte culte

care Îl privesc ca fiind Însuşi Dumnezeu... În concluzie, cine are dreptate? Pentru că fiecare cult îşi susţine cu vehemenţă descendenţa din Christos şi este evident că adevărul este unul singur. Prin urmare, adevărul absolut ori nu îl deţine nimeni, ori, dacă îl deţine cineva, atunci toţi ceilalţi greşesc mai mult sau mai puţin.

Dintr-o perspectivă mai largă, lucrurile se complică deja şi mai mult pentru că mai apar hinduismul, budismul, iudaismul, islamismul şi alte religii mai mici sau mai mari care, la rândul lor, pretind credinţă absolută în propriile dogme.

Privind la tot acest păienjeniş de credinţe şi la intoleranţa ce a făcut ca în decursul istoriei unele dintre cele mai abominabile acte de teroare să fie săvârşite în numele religiei - vezi Inchiziţia, terorismul islamic şi altele -, e greu să accepţi ca autoritate morală şi spirituală vreun preot dogmatic care consideră că doar poziţia lui exprimă Adevărul!

Desigur, în absenţa experienţelor petrecute cu câteva zile înainte, orice abordare serioasă a acestui subiect ar fi fost exclusă. Acum însă, forţa transformatoare a trăirii mă obliga să analizez de pe o altă poziţie posibilitatea ca, în spatele ameninţărilor aberante cu chinurile veşnice, religia să conţină nişte adevăruri ce meritau cercetate.

De când avusesem experienţele, gândul obsedant că în noi înşine există ceva, un principiu superior ce supravieţuieşte morţii şi descompunerii corpului, îmi bloca orice alt demers intelectual. Dacă acest lucru putea fi dovedit în vreun fel, se deschideau porţile unor orizonturi nesfârşite... Să ştii cu certitudine că

viaţa continuă! Ce uşurare!... De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, e greu să spun că e tocmai o uşurare. Acceptând că putem confirma continuitatea vieţii după moarte, apare o altă problemă, la fel sau poate chiar mai spinoasă: ce înseamnă această continuitate şi unde se manifestă ea? În ce formă şi în ce condiţii?...

Analizând noua problemă apărută, nu puteam să nu mă gândesc la spusele pline de înţelepciune ale nu ştiu cui: „cu cât afli mai multe, cu atât constaţi că ştii mai puţine". Probabil că dacă noi ne zbatem în incertitudini mărunte, înţelepţii înoată în ceaţa unor enigme mult mai mari şi mult mai numeroase!

Cu aceste gânduri în minte am ajuns acasă şi mi-am aruncat pe un fotoliu cele câteva cărţi cumpărate. Încă mă supăra durerea pricinuită de căzătură şi, la recomandarea medicului, mi-am mai luat trei zile de concediu medical. Eram hotărât să le folosesc pentru lămurirea frământărilor... de ordin existenţial. În consecinţă am telefonat la serviciu ca să-i înştiinţez de situaţie şi, după ce am aruncat pe gât câte ceva de-ale gurii, m-am aşezat cu grijă şi am început studiul.

După două ore de citit febril pe sărite, am ajuns la primele concluzii: experienţele mele erau confirmate de altele asemănătoare, iar fenomenul în sine era denumit de autor drept *proiecţie astrală*. Se mai spunea că este o capacitate accesibilă în principiu oricui şi că, odată însuşită, puteai uza de ea oricând doreai. Acest lucru mi se părea de o importanţă crucială. Problema era însă cum să-ţi însuşeşti această capacitate, pentru că niciunde în carte nu se preciza vreo metodă. În afară de faptul că erau descrise astfel de experienţe,

cele mai multe în cazuri de moarte clinică, şi că se expuneau nişte consideraţii pe marginea lor, subliniindu-se posibilitatea de a accede la o astfel de „putere paranormală", cartea nu oferea soluţii, ceea ce mi se părea dezamăgitor. Să scrii o carte, să prezinţi un lucru fascinant ca pe o certitudine, dar să nu arăţi cum se ajunge acolo. Detestam astfel de situaţii!

În fine, am luat următoarea carte. După o frunzărire plină de nerăbdare, am ajuns la un capitol ce părea să lămurească unele aspecte – se vorbea despre importanţa stării psihice premergătoare unor asfel de experienţe, condiţiile de mediu şi poziţia cea mai eficientă din care se putea realiza experienţa; mai precis, întins pe spate. Se vorbea despre o relaxare totală a corpului şi o concentrare pe imaginea unei ferestre sau a unui spaţiu deschis între nori, ca elemente capabile să amorseze fenomenul. Explicaţiile prezentate în carte mi se păreau de bun simţ, chiar dacă nu suficiente. Probabil că autorul, deşi ştia mai multe, nu dorea să spună decât atât. Oricum, eu eram suficient de nebun să îmi încerc puterile! În prima fază nu voiam decât să adun mai multe informaţii. Apoi eram hotărât să acţionez pe principiul „ce-o vrea Domnul", dacă o fi existând vreunul! Totul mi se părea prea fascinant ca să dau înapoi deşi, sincer să fiu, mă treceau nişte fiori când îmi aminteam de starea cataleptică în care mă zbătusem cu câteva seri înainte...! Dincolo de teamă însă, setea mea acerbă de nou, de necunoscut, mă făcea să fiu dispus să înfrunt eventualele riscuri. Alături de această caracteristică nativă, experienţa impresionantă în care

avusesem viziunea fabulosului peisaj, atârna mult prea mult în balanţă. Categoric, spiritul meu aventuros dorea mai mult, iar cărţile din mâinile mele promiteau aşa ceva...

Preocupat de gânduri dintre cele mai tulburătoare, mă plimbam prin casă fără nicio direcţie. Ajuns în dormitor, mi se păru că îmi scapă ceva. Am privit patul larg unde atâtea femei îşi găsiseră împlinirea amoroasă şi dintr-odată mi-am adus aminte de Diana. M-am uitat la ceas... Cum putusem să uit?! Fără să mai stau pe gânduri, am luat telefonul şi am apelat-o. Vocea Dianei părea încărcată de un reproş prefăcut:

- Mai trăieşti?!

- Am supravieţuit până la urmă, dar se pare că sunt totuşi pe moarte...

- Nu s-ar zice, după cât de veselă îţi pare vocea!

- Ei şi tu, acum... Am şi eu mândria mea, nu vreau să arăt asta!

- Aha!... Pot să-ţi fiu de vreun ajutor?

- Medicul mi-a recomandat cu insistenţă respiraţia gură la gură. Aşadar, cred eu..., prezenţa ta ar fi extraordinar de utilă!

Pe Diana o pufni râsul.

- Măi, răule, n-ai niciun pic de romantism? Norocul tău că mă simt vinovată!

- Crede-mă, eşti teribil de vinovată şi dacă nu mă ajuţi acum, când sunt la necaz, destinul tău va fi tragic!

- Bine, bine, m-ai convins!

- Atunci... te aştept!

- O.K. Ajung într-o oră.

Odată cu închiderea telefonului am simţit o

satisfacţie cu totul specială. Priveam patul din dormitor şi mi-o imaginam pe Diana goală şi fierbinte, aşteptându-mă... Un vis ce părea să devină realitate! Era tot ce puteam gândi despre viitorul foarte apropiat. Totuşi, acest viitor trebuia pregătit puţin şi nu lăsat la voia întâmplării. Am fugit să cumpăr nişte flori, fructe şi o sticlă de lichior fin. Ajuns înapoi, am aerisit, am făcut o baie, am aranjat ce se mai putea aranja, iar în final, parfumat şi binedispus, m-am aşezat în faţa oglinzii. Mi-a plăcut întotdeauna să am grijă de mine şi îmi plăcea şi acum ce vedeam: un chip frumos, păr negru, scurt şi îngrijit, ochi căprui şi un trup bine făcut. Mi-am încordat muşchii privindu-mă admirativ. Mda!... Era ceea ce-şi doreau multe femei, am concluzionat în final cu mândrie, îndreptându-mă către sufragerie. Tocmai se auzea soneria. Respirând adânc, am deschis uşa.

- Salut! zise Diana galeş.

După ce am privit-o de sus până jos cu ostentativă admiraţie, am invitat-o înăuntru:

- Poftiţi, poftiţi, deşi nu aici se organizează concursul de Miss... De unde veniţi atât de frumoasă?

- Nu contează de unde vin, ci unde ajung! a subliniat ea.

- Aici sunt total de acord cu tine. Îmi place cum gândeşti!

- Sunt convinsă...

- Ei bine, te rog să te aşezi şi să te faci comodă. Un suc natural de portocale?

- Nu-i o idee rea. Şi între timp, hai, povesteşte-mi ce e cu tine, cum te simţi...! Ce-a mai zis doctorul?

- Nimic deosebit. Totul pare în regulă. Mai trebuie

să merg la câteva controale...

Deşi purtam o discuţie absolut normală, amândoi eram puţin stânjeniţi deoarece ştiam precis pentru ce ne-am întâlnit şi ne doream asta; se simţea în fiecare privire sau gest această emoţie. Evident, nu puteam trece imediat la fapte. Era un joc al emoţiilor afective şi erotice şi nici unul dintre noi nu dorea să ajungă într-o situaţie stânjenitoare în raport cu celălalt. Până la urmă nu ştiam încă prea bine cât era atracţie sexuală şi cât iubire sau comunicare sufletească, în fiorul acestui amalgam de senzaţii. Fără îndoială, atracţia sexuală domina atmosfera. Privindu-i trupul incitant, ascuns cu atâta „nepricepere" de bluza roşie şi fusta prea scurtă, mă întrebam cât voi mai putea rezista. Deocamdată nu puteam decât să continui jocul.

- Iată sucul tău! am spus, întinzându-i un pahar. Altceva?

Diana mă privi drept în ochi.

- Ai ochi frumoşi... Îmi plac.

- Întotdeauna directă...! Mă bucur să aud asta. Ochii tăi sunt în schimb magnifici!

Femeia zâmbi ca şi cum ar fi ştiut că eram capabil să îndrug orice numai să o am.

- Chiar sunt deosebiţi! am coborât eu ştacheta de la „magnifici", pentru a fi mai credibil. Totul la tine mi se pare deosebit!

Diana îşi lăsă capul într-o parte, aruncându-mi o privire ucigătoare.

- Mă bucur că sunt cu tine, spuse ea cu o intensitate amoroasă care îmi dădu fiori.

- Şi eu...

Îi priveam ochii cu sclipiri pasionale, buzele atât de senzuale, pieptul ce îi fremăta, în timp ce trupul îmi era traversat de cea mai puternică dorință carnală. O doream cu intensitatea unui mascul aflat în rut. Nu-mi mai păsa de nimic – de convenţii sociale, de consecinţe sau alte prostii!... Fără să mai stau pe gânduri, m-am aplecat către ea, privind-o cu intensitate în ochi. Mă aştepta... Gura i se întredeschise vibrând, iar eu mă prăbuşii asupra-i. Limba ei o căuta pe a mea cu disperare, în timp ce sânii mari şi copleşitori mi se striveau de piept. Îmi venea să strig de plăcere. Aveam sentimentul că nicio femeie nu mai trezise în mine o dorință atât de vulcanică... Aidoma unui animal ce îşi ia în posesie prada, am cuprins-o în brațe. Din patru paşi am ajuns în dormitor şi am aruncat-o pe pat. Câteva momente am privit-o cu o satisfacţie greu de descris în cuvinte. Femeia, întinsă pe spate, mă aştepta năucită de dorință.

- Ia-mă! se auzi vocea ei guturală.

Îmi plăcu la nebunie accentul pervers cu care rostise aceste cuvinte. Fără să mai stau pe gânduri, m-am aruncat peste ea şi i-am smuls toate hainele.

- O să-ți fac ce nu ți-a făcut încă nimeni! i-am şoptit.

- Ia-mă, Alex!... Fă-mi ce vrei tu!... Orice vrei!... se auzi vocea ei tot mai stinsă.

După ce mi-am dat jos şi ultimele haine, i-am luat în brațe trupul gol şi fierbinte. Gura ei îmi şoptea cuvinte obscene în timp ce tremura într-un mod care mă făcu să-mi pierd şi ultimul dram de luciditate. Tot ce mai ştiu e că am penetrat-o sălbatic. Conştientizam în mine o colosală energie animalică ce tindea cu

disperare către finalitatea orgasmului. Ceva însă se întâmpla... În toată această efervescenţă orgiastică, părea să se instaleze o atmosferă ciudată. Vedeam din ce în ce mai clar nişte fuioare de energie de un roşu murdar izvorând din trupurile noastre, fuzionând între ele cu intensitatea celei mai perverse atracţii. Agitate, cu unduiri nestăvilite, corpurile noastre alimentau aceste emisii, făcându-le din ce în ce mai mari, pe măsură ce ne apropiam de momentul descărcării. Nu mă puteam opri... Dorința de a-mi lăsa sămânța în trupul ei creştea cu fiecare secundă. Atingând apogeul, am explodat într-o satisfacţie neîngrădită. Simultan, lumina colorată explodă la rândul ei, eliberând câteva figuri groteşti ce mă priveau cu o dementă bucurie demonică. Energia mea vitală părea că se îndreaptă către gurile flămânde ale acestora. Speriat şi epuizat, mi-am pierdut cunoştința...

Se pare că mi-am revenit repede, pentru că Diana nu observase acest lucru. Stătea în continuare întinsă pe spate, savurând plăcerea de după...

- Eşti un adevărat armăsar, Alex! Nu mi-am imaginat că poate fi atât de bine! Ai ceva special... Animalic, dar special. De-abia aştept să o mai facem o dată, sublinie, cu vocea încărcată de o perversă satisfacţie.

Nu ştiu de ce, dar cuvintele ei îmi provocară repulsie. Repulsie față de ea şi față de mine. Cu toate că nu eram deloc un tip pudic, modul în care pronunțase cuvintele mi se părea de-a dreptul grețos. Mă întrebam cum e posibil ca o femeie cu o aparență atât de rafinată, să vorbească în felul ăsta?! Gân-

dindu-mă la aceste lucruri, chipurile hâde apărute în timpul actului sexual îmi reveniră în minte. Aşadar nu mi se păruse!?... Ce putea să însemne? m-am întrebat destul de îngrijorat. Nu-mi plăcea ce se întâmpla şi era clar că prea se întâmplau multe lucruri ciudate.

- Hei, Alex!... Mă laşi să vorbesc singură? îmi întrerupse Diana şirul gândurilor.

- Mă simt puţin ciudat. Cred că m-am suprasolicitat... Medicul mi-a zis să nu fac efort fizic şi, după cum ai putut să constaţi, nu am prea ţinut cont de asta, am încercat eu o explicaţie.

- Asta aşa e, confirmă ea. Din câte mi-am dat seama, şi ţie ţi-a plăcut la fel de mult...

- Nu te contrazic.

- Bine, hai că te las, nu te mai pisez cu dialogul. Văd că nu prea ai chef, ca de altfel toţi bărbaţii...

Îmi convenea de minune. Fără să mai zică ceva, se cuibări la pieptul meu, lăsându-mă singur cu propriile gânduri. Eram şi dezgustat, şi speriat. Cu toate că aveam o anumită respingere faţă de Diana, mă simţeam mai în siguranţă în prezenţa ei. Deşi extrem de incitantă, partida de sex îmi lăsase un gust amar, şi asta nu pentru că femeia de lângă mine era mai peversă decât unele dintre fostele mele iubite. Mi se părea că mai degrabă este vorba de activarea unei sensibilităţi proprii neînţelese. Şi această sensibilitate era în mod evident legată de toate experienţele ultimelor zile. Nu mă mai îndoiam deloc... Poate că lovitura la cap a forţat activarea unor zone din creier, inaccesibile conştientului în mod obişnuit... Cine ştie? Cu siguranţă, eu nu puteam decât să presupun.

Continuând cu tot felul de presupuneri, alternate cu scurte momente de somn agitat, dimineaţa m-a prins frânt de oboseală.

Diana încă dormea. Uitându-mă la trupul ei bronzat, nu-mi venea să cred că acest corp, această femeie, fusese, într-un interval de timp atât de scurt, sursa unei dorinţe şi a unei repulsii atât de intense. Oricum, nu aveam puterea să mai continui analiza. Presupunând că trebuie să meargă la serviciu, am trezit-o:

- Hei, frumoaso, trezeşte-te! E aproape şapte dimineaţa.

Diana îşi întoarse cu greu faţa către mine.

- Deja?

- Da. Am presupus că trebuie să mergi la muncă, deşi nu mi-ai spus nimic despre asta.

- Aha, înţeleg! Vrei să scapi de mine!

- M-ai prins!

- Bine, bine... O să plec! Ar trebui să fiu la opt la serviciu.

- Ai la bucătărie tot ce doreşti, dacă vrei să mănânci ceva. Duşul îl găseşti în baie, presupun, şi aşa mai departe...

- Mersi, eşti foarte amabil, zise Diana pe un ton ironic.

Nu era tocmai elegant modul în care ne despărţeam, dar nu mă simţeam în stare de mai mult. În consecinţă, mi-am cerut scuze:

- Nu te supăra pe mine, dar nu prea am avut somn şi mă simt epuizat.

- Nu-i nimic, stai liniştit. Vezi să te faci bine, pentru că o să mai vin!

- Te aştept, am zis eu pe un ton neconvingător.

Fără să sesizeze nuanţa, Diana îşi făcu în grabă pregătirile de plecare, în timp ce eu mă cufundam într-un somn profund.

M-am trezit în jurul prânzului, pe la ora unu, mort de foame şi cu dorinţa intensă de a ieşi la o plimbare în oraş. Cerul acoperit promitea o după-amiază mai răcoroasă decât cea din ziua precedentă. Într-adevăr, odată ieşit din casă, am constatat că atmosfera era respirabilă, chiar plăcută, şi îmi făcea bine. E drept că mă durea puţin capul şi zona dorsală, de la căzătură. Din fericire rana de la cap era mică, nu sângera şi stătea ascunsă sub păr.

Oraşul, mai înviorat datorită atmosferei închise ce nu permitea o temperatură prea ridicată, pulsa în jurul meu în ritmul binecunoscut. După ce i-am conştientizat vibraţia, m-am dus întins la terasa mea preferată. Am cerut o sticlă de apă minerală şi un pachet cu alune, după care am început să privesc trecătorii. Câtă agitaţie!... Fiecare cu propriul univers, cu propriile idealuri... Câte vieţi irosite aiurea! Mă uitam la ceilalţi şi mă întrebam câţi dintre ei făceau ceva folositor? Majoritatea erau în competiţie cu propriii semeni pentru bani, putere, sex... Nişte animale! Ca şi mine, de altfel... Stând să mă analizez, am constatat că viaţa mea nu valorează prea multe parale. N-am făcut nimic mai mult decât să mă lupt pentru a-mi crea condiţiile unei existenţe de trântor. Aveam un apartament drăguţ, eram agent de asigurări cu un salariu bun şi cu program lejer, iar în rest singura mea preocupare era amorul. Îmi făcusem un ideal din depăşirea normei lunare a lui Don Juan.

Curat lucru, eram şi eu un mare tâmpit! Cu această concluzie am respirat mai uşurat. E ceva să te poţi privi obiectiv! Abia de aici poate începe schimbarea. Iar eu voiam în mod sincer o schimbare. Aveam sentimentul viu că îmi irosesc viaţa şi nu mai puteam continua aşa...

După ce m-am plictisit suficient privind şi analizând idioţenia societăţii de consum, m-am ridicat şi am pornit-o agale prin parcul din apropiere. Mergeam la întâmplare, fără nici cea mai vagă idee vizavi de ce ar fi fost util să fac. Mă gândeam în continuare la toate evenimentele stranii din ultimele zile şi la cărţile pe care le răsfoisem. După ceva timp, mi-a apărut în minte chipul unui amic destul de bun care lucra la Biblioteca Municipală. Dacă nu greşeam, el se ocupa cu organizarea a tot felul de conferinţe în sala de lectură, pe teme diverse - parcă şi ezoterice... Trebuia să ştiu sigur, aşa că am purces hotărât către bibliotecă.

O uşă mare, din lemn masiv, străjuia intrarea în altarul cunoaşterii livreşti. Am deschis-o cu siguranţa celui ce are o spoială de cultură, după care am urcat scările până la etajul doi al clădirii. Am bătut la uşa biroului prietenului meu şi am intrat. Sandu, un tip înalt, cu faţă prelungă, de intelectual, mă întâmpină cordial:

- Ooo!... Ce surpriză plăcută!

- Salut!

- Ceao, omule! Ce-i cu tine? Te-a luat foamea de cultură?

- Oarecum... Ce mai faci?

- Eu, bine. Tocmai am terminat un referat.

Aşadar...

- Aşadar, i-am continuat eu ideea, am trecut să te întreb dacă la voi se organizează conferinţe de parapsihologie.

Sandu mă privi puţin intrigat.

- N-am ştiut că te interesează subiectul!

După un moment de tăcere, continuă:

- Da, se organizează. Dacă aş fi ştiut că te pasionează, ţi-aş fi spus mai demult.

- Nu e nicio problemă! „Pasiunea" e de dată recentă.

- Ce vrei să ştii? îşi arătă Sandu disponibilitatea de a mă consilia.

- Păi m-ar interesa informaţii despre proiecţia astrală. Am citit câteva cărţi despre subiect şi mi se pare incitant. Chestia e că o carte e o carte, pe când o discuţie cu cineva avizat e cu totul altceva.

Prietenul meu stătu pe gânduri, apoi reveni cu precizări:

- Din câte ţin minte, o conferinţă pe tema asta a avut loc în cursul anului trecut. Săptămâna viitoare, mai precis joi, se discută despre alimentaţia vegetariană...

- Ah! am exclamat eu dezamăgit.

Văzându-mi mutra dezumflată, Sandu mă bătu prieteneşte pe umăr:

- Se pare că nu te-am nimerit!

- Deloc!

- Ei, n-a intrat timpul în sac. Sunt conferinţe din două în două săptămâni. Poate la următoarea o să ai norocul de un subiect mai interesant pentru tine.

- Deci peste trei săptămâni, am concluzionat eu la fel de dezamăgit. Problema-i că subiectul cu proiecţia astrală e singurul care mă preocupă în momentul ăsta.

- E păcat să fii aşa exclusivist, zâmbi Sandu superior. Nu ai decât de pierdut! În plus, conferinţa e ţinută de aceeaşi persoană care a abordat anul trecut proiecţia astrală...

De data aceasta, cuvintele prietenului meu mi-au atras atenţia. Aş fi găsit eu o modalitate de abordare a respectivului. Mulţumit de rezultat, am cerut detalii:

- La ce oră are loc conferinţa săptămâna viitoare? Joi ai spus, da?

- Da, joi la ora optsprezece.

- Excelent! Atunci, dacă este vorba de aceeaşi persoană, o să fiu prezent.

- Mă bucur... Apropo, continuă Sandu, cum de te muncesc astfel de preocupări? Toată ziua femei şi acum, dintr-o dată, eşti frământat de probleme ontologice...

- Omul se mai schimbă, am reacţionat eu ca o scuză. Am ajuns la concluzia că mi-am irosit mult timp aiurea şi vreau să recuperez.

Zâmbetul condescendent, de intelectual cu state vechi de plată, afişat de Sandu ca răspuns la replica mea, m-a făcut să înţeleg că prietenul meu nu avea o părere prea bună despre mine. Mă privea ca pe un zurbagiu cu mofturi ezoterice. Poate că nu se înşela dar, oricum, nu îmi cădea bine. Ce puteam face? M-am prefăcut că nu sesizez şi am continuat discuţia:

- Tu ce crezi despre proiecţia astrală?

Sandu ezita să-mi răspundă. În cele din urmă, îşi

spuse părerea:

- E un lucru ce nu poate fi verificat. Formaţia mea de raţionalist mă face să resping posibilitatea realităţii acesteia. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar mi se pare o naivitate să alergi după astfel de lucruri.

- Hai că nu te înţeleg! Tu organizezi aceste conferinţe şi, în acelaşi timp, le conteşti conţinutul…

- Eu îmi fac job-ul, scumpule! Dacă Biblioteca are în program astfel de activităţi mai mult sau mai puţin culturale, şi în fişa postului meu scrie că trebuie să le gestionez, ca un soldat disciplinat ce sunt, o fac şi apoi îmi văd de treburi.

- Am înţeles!

- Sper. Oricum, în locul tău, nu aş da cu piciorul la pipiţele beton care se învârt pe lângă tine, pentru utopii ezoterice.

Îmi venea să-i trag un pumn în nasul lui acvilin de intelectual arogant. Folosea tot felul de argouri, în intenţia mascată de a-mi arăta că ştie unde îmi e locul.

- Nu-ţi face tu astfel de griji, am spus eu, pe un ton tăios… Atunci rămâne să ne mai vedem săptămâna viitoare.

- Pleci deja? întrebă Sandu.

- Da, mă aşteaptă o „pipiţă" şi nu vreau să întârzii...

- Înţeleg… Doamnele merită tot respectul nostru!

L-am privit în ochi câteva secunde, cât să se simtă stânjenit, apoi i-am dat mâna.

- Salut, Sandule !

- Salut, salut!…

După ce am închis uşa biroului său, l-am trimis în des-uzitata origine maternă. Individul mă iritase la culme. Aerul lui de superioritate îmi părea expresia unui suflet sec, mumificat de prea multe lecturi sterile. Probabil că frustrările lui de tip deştept dar fără succes la femei se defulaseră în această discuţie. Mă rog, poate sunt şi eu prea rău...

Din fericire, aerul proaspăt de afară îmi schimbă în scurt timp dispoziţia. Drumul la bibliotecă nu fusese inutil; prin urmare, mă simţeam mai relaxat. Aveam un obiectiv şi poate că săptămâna viitoare, la conferinţa respectivă, urma să avansez mai mult în ceea ce priveşte înţelegerea situaţiei.

Capitolul 2

Secrete

În săptămâna care a urmat vizitei la bibliotecă, nu s-a petrecut nimic deosebit. Problemele de sănătate s-au rezolvat, mi-am reluat munca la firma de asigurări, m-am mai întâlnit cu Diana de câteva ori, continuându-ne povestea amoroasă, deşi la un nivel pasional mai scăzut, şi cam atât. Niciun fenomen straniu nu mi-a mai tulburat liniştea, cu excepţia unor stări de energizare spontane, apărute noaptea sub forma unor vibraţii ce îmi traversau corpul. În consecinţă, situaţia în ansamblu m-a făcut să fiu mai relaxat, putându-mă integra în viaţa normală fără probleme.

Cum între timp venise ziua de joi, eram instalat, bine-mersi, într-unul din scaunele sălii de conferinţă de la Biblioteca Municipală. Nu-l văzusem pe Sandu şi nici „conferenţiarul" nu îşi făcuse încă apariţia.

În sala frumos amenajată, cu lambriuri maronii şi tablouri reprezentând diverse peisaje, se mai găseau în jur de douăzeci de persoane. Spre surprinderea mea, mai mult tinere. Nu ştiu de ce, dar în subconştientul meu persistase ideea că subiectul „alimentaţia vegetariană" ar fi trebuit să atragă persoane în vârstă, cu morcovul neantizării în fund şi nu tineri de vârsta

mea a căror rânză putea râşni şi pietre. Mă rog, asta era! De fapt, îmi făcea plăcere să studiez asistenţa. Printre cele câteva căprițe cu ochelari pe ochişori se aflau şi două mânze de toată frumuseţea, de dragul cărora aş fi mâncat bucuros, un timp, abrac. Una dintre ele, sfioasă, îşi arunca din când în când privirea lateral, aşa, ca din întâmplare. În două rânduri am reuşit să i-o captez şi nu m-am putut abţine să nu îi zâmbesc insinuant, ceea ce era evident că o pusese în încurcătură. Încetă să se mai uite în direcţia mea. Oricum, nu mai conta - se pare că sosise „conferenţiarul". Un tip de înălţime medie, cu barbă şi ochelari, intrase în sală cu o mapă sub braţ, urmat îndeaproape de prietenul meu, Sandu. Părea de treizeci şi cinci – patruzeci de ani. Îmi părea simpatic, fără a mă impresiona totuşi.

Încă dinainte de a ajunge la pupitrul de unde avea să-şi ţină expunerea, câteva persoane ce păreau să-l cunoască, îl abordară cu mici familiarităţi. Ajuns în sfârşit la destinaţie, bărbatul îşi aranjă lucrurile şi apoi ni se adresă, fără a se prezenta:

- Cam puţini astăzi..., răsună vocea lui baritonală. Se pare că unii consideră că ştiu tot. Păcat, pentru că vor pierde informaţii foarte interesante.

Presupunând că ceilalţi se cunoşteau între ei şi, de asemenea, cu „conferenţiarul", motiv pentru care nu s-a mai pus problema să se prezinte, m-am aplecat către urechea vecinului meu:

- Nu vă supăraţi, ştiţi cumva cum îl cheamă pe domnul?

- Matei, veni răspunsul.

Între timp Matei îşi începu expunerea:

- Aşa cum am avut ocazia să discutăm şi altădată, importanţa unei alimentaţii cât mai naturale, fără prezenţa cărnii, este esenţială pentru oricine doreşte o viaţă lungă, armonioasă şi fericită...

Mi se părea puţin pretenţioasă introducerea, dar ce puteam face?

- Unii dintre dumneavoastră ştiu foarte bine, sau ar trebui să ştie, continuă el, că noi suntem ceea ce mâncăm. Este o naivitate să consideri că hrana nu te influenţează atât la nivel fizic, cât şi la nivel psihic, mental şi spiritual. În consecinţă, trebuie să ţinem permanent cont de ceea ce introducem în noi, pentru că fiecare aliment este purtătorul unei anumite energii. Odată asimilată, această energie devine parte din noi. Astfel, dacă înţelegem consecinţele pe termen scurt şi lung ale procesului de alimentaţie, putem să ne clădim în mod conştient o viaţă mai bună.

După ce a luat o gură de apă, a continuat:

- Ca un argument important la ce am spus până acum, aş vrea să vă informez că kirkizii, un trib nomad din Rusia orientală, al căror regim alimentar se compune în cea mai mare parte din carne, îmbătrânesc prematur şi nu depăşesc decât arareori vârsta de 40 de ani. Într-o situaţie chiar mai gravă se găsesc eschimoşii, a căror alimentaţie bazată în special pe carne îi face să aibă o medie de viaţă de numai 28 de ani. Nu cred că aceste exemple merită să fie comentate pentru că este evident că regimul alimentar, alături, desigur, de o climă vitregă, îi face pe aceşti oameni să trăiască foarte puţin. Cercetările ştiinţifice au arătat cu claritate că modul în care ne alimentăm influenţează foarte mult şi capacitatea noastră intelectuală. Lecitina, de exemplu, substanţă ce se găseşte în boabele de soia sau în gălbenuşul de ou crud, poate să facă să crească apreciabil puterea memoriei, în timp ce o masă bogată în hidraţi de carbon şi săracă în proteine, induce somnolenţă la nivelul creierului. Desigur, toate aceste lucruri sunt ştiute de cei mai mulţi dintre dumneavoastră, aşa că nu insist asupra lor. Aş adăuga numai, poate mai mult ca o curiozitate, deşi poate fi şi un subiect de meditaţie pentru cei care încă nu sunt convinşi cu adevărat de inteligenţa acestui mod de a se alimenta, că diverse personalităţi marcante, din epoci diferite, au avut un regim alimentar lacto-vegetarian. I-aş nominaliza, prin urmare, pe Pitagora, Platon, Socrate, Leonardo da Vinci, Shakespeare, Wagner, Tagore, Einstein şi alţii. Fără îndoială, aceşti oameni nu pot fi consideraţi proşti. Or, dacă ei, la nivelul lor de conştiinţă, au considerat alimentaţia lacto-vegetariană un lucru bun, cred că ne putem baza şi noi pe această opţiune...

De pe scaunul meu ascultam puţin intrigat, dar şi interesat expunerea. Nu ştiu de unde luase informaţiile prezentate şi nici cât de veridice ar fi putut fi, dar dacă erau adevărate, subiectul merita să fie analizat. Din păcate, viaţa mea atât de agitată şi superficială nu-mi permisese să mă aplec cu atenţie asupra unei astfel de problematici.

Între timp Matei îşi reluă cuvântarea:

- Acum, că am trecut de generalităţi, o să abordez partea nouă şi, zic eu, foarte interesantă a expunerii de astăzi... Pentru a ajunge la o convingere clară cu privire la un anumit lucru, avem nevoie de argumente bazate, pe cât se poate, pe experienţe ştiinţifice.

Altfel spus, avem nevoie de dovezi. Mintea tipic occidentală este obişnuită să i se probeze ceva pentru a-l putea accepta ca adevărat. Exact asta voi încerca să fac în continuare... Deşi experienţele la care voi face referire nu vizează neapărat alimentaţia propriu-zisă, prin analogie, veţi putea foarte uşor să înţelegeţi procesul şi consecinţele lui... Un cercetător japonez, pe nume Masaru Emoto, a avut ideea inspirată să realizeze nişte experienţe legate de modul în care se cristalizează moleculele de apă, apă obţinută din surse diferite sau supusă unor influenţe diferite. Ca să înţelegeţi mai bine ce vă spun, o să-l rog pe domnul Sandu să pună în funcţiune videoproiectorul.

După ce Sandu pregăti instalaţia, Matei continuă:

- În primul rând, vreau să vă dau câteva explicaţii, apoi vom începe şi proiectarea, cu comentariile de rigoare. De unde a pornit deci Masaru Emoto? De la premiza că totul este într-o permanentă interacţiune. Mergând mai departe, el a realizat că apa este elementul cel mai prezent, atât în natură, cât şi în corpul nostru, unde deţine o pondere de peste 70%. Ajungând în această fază a deducţiilor, i-a venit ideea absolut genială de a încerca fotografierea structurii cristaline a moleculelor de apă, luate, aşa cum vă spuneam, din surse diferite. El a supus îngheţului mici picături de apă pe care le-a examinat apoi cu un microscop dotat cu dispozitive fotografice. Rezultatele obţinute sunt uluitoare...

Subiectul începea să-mi placă, aşa că nu îmi părea deloc rău că am venit. Între timp, pe pânza albă din spatele lui era proiectată prima imagine: o steluţă cristalină de gheaţă.

- Desigur, Emoto a lut-o metodic... După cum vedeţi, pe ecran e ceea ce pare un fulg de nea. Dar nu este un fulg de nea, ci forma cristalizată a unei molecule de apă luată dintr-un izvor pur de munte. Vedeţi ce formă frumoasă are!? Acum priviţi o altă fotografie a unei molecule de apă luată din aceeaşi sursă. Nu mai arată deloc la fel.

Într-adevăr, în locul formei regulate de culoare argintie, apăru o imagine distorsionată, de un maroniu murdar.

- De ce nu mai este la fel? Pentru că Emoto a luat mostra din aval, un loc unde izvorul pur de munte s-a transformat în râu. Un râu poluat... Capacitatea apei de a stoca în structura ei cristalină influenţele mediului este pusă în evidenţă de această transformare. Şi nu este vorba numai de influenţe fizice, cum ar fi deşeurile, ci şi de influenţe psihice. Bun, haideţi să vă exemplific!

Pe ecran apărură de data aceasta două imagini: prima verzuie, cu aparenţa unui sos, a doua de un argintiu foarte frumos, cu ramificaţii cristaline în şase colţuri.

- După cum vedeţi, sunt foarte diferite, deşi sunt luate din acelaşi loc şi în aceeaşi zi. Explicaţia este următoarea: în primul caz s-a luat pur şi simplu apă din barajul Fujiwara, un loc destul de poluat. În al doilea caz, s-a prelevat o mostră de apă din acelaşi loc, cu o oră mai târziu, dar numai după ce un grup de japonezi au fost convinşi să se roage şi să transmită o influenţă psihică pozitivă apei de lângă ei. În mod aproape miraculos, apa s-a impregnat cu noua informaţie energetică şi şi-a schimbat caracteristicile.

Această situaţie scoate în relief lucruri ce ne obligă să fim mai responsabili pentru că, alături de celelalte mii de experienţe realizate de Emoto, dovedeşte că până şi un simplu gând are consistenţă şi influenţează mediul înconjurător, implicit pe noi... În continuare vă voi prezenta fotografii dintr-o altă etapă a cercetărilor. Văzând rezultatele spectaculoase obţinute până atunci, Emoto a presupus că şi alte experienţe ar putea fi obiectivate. Inspirat, poate, de popularitatea recentă a terapiei prin muzică, a vrut să vadă ce fel de efecte provoacă aceasta asupra structurii cristaline a apei. Astfel, a aşezat apă distilată între două difuzoare, a pus genuri diferite de muzică, de fiecare dată pentru câteva ore, apoi a fotografiat cristalele apei supuse la îngheţare. Rezultatele le puteţi vedea în continuare: iată cum cristalizează apa în cazul muzicii lui Bach, Beethoven şi al unui dans popular japonez, numit Kawachi.

Pe pânză au apărut atunci trei forme cristalizate, una mai frumoasă decât cealaltă. Cele mai interesante mi se păreau cele asociate muzicii lui Beethoven şi dansului japonez.

- Acum uitaţi-vă la următoarea imagine!... În acest caz s-a folosit muzica heavy metal. Priviţi această formă spartă, murdară şi trageţi singuri concluziile. Nu este deloc întâmplător că în experienţele bine cunoscute realizate asupra plantelor, prin intermediul muzicii, în cazul stilului heavy metal le era afectată creşterea şi sănătatea, cea mai elocventă reacţie fiind aceea că se îndepărtau, cu disperare parcă, de sursa ce le aducea stresul. În cazul muzicii armonioase, dimpotrivă, se încolăceau în jurul boxelor...

Cineva din sală a ridicat o mână, în semn că dorea să întrebe ceva.

- Te rog, spuse Matei.

- De unde putem şti că experienţele sunt cu adevărat obiective?

- E o întrebare bună. Aveam oricum de gând să vă lămuresc. Experienţele au fost realizate pe o perioadă de câţiva ani. Fiecare experiment s-a desfăşurat în condiţii riguroase, a fost repetat de sute de ori, iar rezultatele au fost confirmate în 99% din cazuri. Din cartea lui, *Mesajul apei*, veţi putea afla mult mai multe.

- Putem găsi această carte în librării? a vrut altcineva să afle.

- Da.

Văzând că nu mai sunt alte întrebări, Matei a adus în faţa ochilor noştri alte imagini.

- După ce s-a convins că apa reacţionează la diferite elemente de mediu, a continuat el, Emoto şi asistenţii săi s-au gândit să verifice modul în care cuvintele ar putea crea o influenţă. Ce au făcut este iarăşi un lucru ingenios. Mai precis, au scos anumite cuvinte imprimate pe hârtie, pe care le-au lipit pe sticluţele cu apă distilată, cu textul spre interior, şi le-au lăsat peste noapte. A doua zi au îngheţat molecule de apă din aceste recipiente şi aici aveţi două exemple. În primul caz este forma cristalizată asociată cuvântului „mulţumesc", iar alăturat, „iubire şi recunoştinţă".

Cristalele de gheaţă arătau ca două medalioane în şase colţuri, cu mijlocul plin, frumuseţea lor fiind particulară. De altfel, fiecare cristal prezentat până acum avea unicitate.

- În contrast cu acestea, puteţi vedea imaginea asociată cu afirmaţia: „Mă faci să sufăr! O să te omor!...”

Pe pânză îşi făcu apariţia o altă imagine, maronie, cu bule, asemănătoare cu suprafaţa uleiului ars.

- N-o să comentez acum, ci la final, pentru că vreau să vă mai prezint două imagini în cazul cărora s-a folosit acelaşi procedeu de lipire a unor cuvinte pe recipiente cu apă distilată. Cuvintele au fost, de fapt, numele unor persoane decedate, respectiv Maica Tereza şi Adolf Hitler.

În sala de conferinţă se auzi un val de rumoare. Toată lumea aştepta cu nerăbdare imaginile.

- Iată fotografiile. Nu cred că trebuie să vă spun eu care cui aparţine.

Într-adevăr, diferenţa era mai mult decât evidentă. Dacă în cazul Maicii Tereza se vedea imaginea luminoasă a unei forme cristalizate albe, cu mijlocul uşor rozaliu, în cazul lui Hitler, imaginea de brun spre negru lăsa să se vadă un cerc de lumină roşiatică ce părea să reprezinte flăcările iadului.

Analizând toate cele văzute şi prezentate, trebuie să recunosc că eram impresionat. Nu mi-ar fi putut trece prin cap aşa ceva.

Vocea lui Matei rosti ceea ce credeam că este concluzia finală:

- Pentru mine, tot ceea ce v-am prezentat a fost o revelaţie, deşi cunoşteam fenomenul. Aceste experienţe relevă incredibila capacitate de reflecţie a apei. Şi cum noi suntem compuşi în cea mai mare parte din apă, este uşor de înţeles la câte influenţe putem fi supuşi, fie ele pozitive sau nu, voluntare sau involuntare. Asta dincolo de faptul că toate substanţele din natură au această capacitate de asimilare a influenţelor... După cum aţi putut vedea în cazul ultimelor fotografii, cuvintele au propria lor încărcătură energetică ce nu dispare peste noapte. Chiar şi numele unor persoane decedate, datorită asocierii lor cu intense sentimente de ură, teamă, iubire sau speranţă, s-au încărcat cu o formă reală de energie şi rămân mai departe încărcate, generând fenomene subtile de rezonanţă în mediul cu care interacţionează. Astfel, privind din perspectiva acestor revelaţii şi făcând analogia asupra căreia am insistat la început, putem înţelege mai bine ce înseamnă să ai un regim alimentar echilibrat, bazat pe fructe, legume, cereale şi lactate, şi ce înseamnă să mănânci la întâmplare alimente preparate excesiv sau bazate pe carne. Să ne gândim numai la faptul că un animal, atunci când este ucis, trăieşte cu groază sentimentul iminentei morţi, iar acest lucru face ca în corpul lui să apară schimbări biochimice majore ce determină apariţia unor subproduse toxice şi o mare cantitate de adrenalină. Cu alte cuvinte, prin durere şi teroare, corpul animalului este parţial otrăvit de substanţe şi vibraţii energetice joase; iar noi, prin consumul acestei cărni, asimilăm toată această mizerie subtilă... Desigur, fiecare are libertatea de a face ce vrea. Dar dacă ştim mai mult, e bine să nu ne continuăm acelaşi mod de viaţă pentru că, în această situaţie, nu mai avem nicio scuză...

Odată spuse aceste lucruri, Matei dădu de înţeles că a terminat şi că aşteaptă întrebările. Acestea au sosit, dar s-au limitat la unele precizări neimportante.

Lumea părea să fi înţeles mesajul. Chiar şi scepticismul meu fusese învins.

Lăsând ca atmosfera să se aşeze, am aşteptat cuminte până când cei mai mulţi au plecat din sală. După ce am schimbat câteva vorbe şi cu Sandu, m-am îndreptat către Matei cu intenţia de a-l aborda.

- Vă salut, domnu' Matei, am început eu, întinzându-i mâna. Alexandru mă numesc... În primul rând vreau să vă felicit pentru subiectul interesant pe care l-aţi abordat.

- Mulţumesc! Mă bucur dacă v-a fost de folos, spuse el.

- Totuşi, am continuat eu, dacă aveţi un pic de timp, aş vrea să vă consult într-o altă problemă...

- Vă rog!

- Se poate să avem o discuţie în particular?

După câteva momente de gândire, îmi răspunse:

- Sigur. Doar că în cazul acesta va trebui să mă aşteptaţi până când termin cu ceilalţi.

- Nicio problemă, am spus eu, mulţumit că obţinusem ceea ce doream.

Timp de un sfert de oră, până când viitorul meu interlocutor şi-a rezolvat ultimele probleme, m-am învârtit prin sala de lectură analizând tablourile expuse. După ce termină, mă invită cu un gest amabil să iau loc lângă el.

- Vă ascult, zise el.

- Cum să vă spun, am început eu, în ultimele două săptămâni m-am confruntat cu o serie de evenimente ciudate şi, stând de vorbă cu amicul meu, Sandu, am aflat de dumneavoastră. Atunci mi-am propus să vă consult ca să-mi pot lămuri mai bine

situaţia.

- Despre ce este vorba? îmi scurtă Matei introducerea.

- Despre proiecţia astrală, i-am răspuns. Totul a început printr-un accident. Mai exact, o căzătură...

În continuare i-am descris aproape toate evenimentele – experienţa din momentul accidentului ca şi cele de la spital. N-am intrat însă în detaliile viziunii ciudate din timpul actului amoros cu Diana. Mi se părea jenant.

După ce reflectă puţin asupra spuselor mele, se pronunţă:

- Din ce mi-aţi povestit reiese că, într-adevăr, aţi avut o experienţă de separare conştientă de corpul fizic, experienţă care, în terminologia de specialitate, poartă numele de proiecţie astrală sau dedublare astrală. În cazul dumneavoastră fenomenul a apărut forţat de accident.

- Da, asta am dedus şi eu... Din câte am înţeles, dumneavoastră aţi susţinut anul trecut o conferinţă pe această temă... Puteţi să mă faceţi să înţeleg ce este cu acest fenomen?

- În primul rând vreau să vă întreb dacă ne putem tutui?

- Sigur.

- Mă bucur... Alexandru, da? Cum să-ţi spun?... Existenţa noastră, conform anumitor texte iniţiatice, nu se desfăşoară doar la nivelul acestei lumi. Dacă acceptăm această idee, atunci putem presupune că, în mod implicit, structura noastră nu se reduce doar la existenţa corpului fizic, pentru că nu am putea avea acces la alte realităţi cu ajutorul a ceva ce nu e făcut

din aceeaşi substanţă. Ca să simplific, vreau să spun că, în afara corpului fizic, noi suntem şi în posesia altor structuri subtile, pe care le putem numi tot corpuri. În cazul experienţei tale, te-ai folosit de corpul astral, percepând realitatea de la nivelul acestuia.

- Cred că înţeleg...

- Aceste fenomene pot apărea spontan, provocate de accidente sau ca urmare a folosirii unor tehnici speciale.

Eram tentat să-l întreb de tehnici dar m-am abţinut, amânând subiectul pe mai târziu.

- Aşa cum am spus, în cazul tău a apărut forţat... Ceea ce, pe de o parte, e bine pentru că ţi-a confirmat că viaţa continuă după moarte şi, din câte simt eu, s-au schimbat unele lucruri în modul tău de a percepe lumea.

Am dat din cap în semn că are dreptate.

- Iar pe de altă parte, poate fi rău în cazul în care nu eşti cât de cât pregătit, deoarece canalele ce se pot deschide către celelalte lumi pot să-ţi creeze anumite probleme.

Varianta asta nu mi se părea deloc atrăgătoare.

- Oricum, dacă în ultima săptămână nu s-a mai petrecut nimic neobişnuit, continuă Matei, poţi să stai liniştit; probabil că fenomenul nu o să se repete.

Nici această variantă nu îmi plăcea. Eram prea fascinat de posibilităţile ce mi se deschiseseră ca să accept că totul s-a încheiat.

- Şi în cazul folosirii tehnicilor de care vorbeai?

- Nu-ţi recomand să te ocupi de aşa ceva. Poate fi foarte periculos.

- Adică?

Matei mă privea nehotărât. Până la urmă, începu din nou să vorbească:

- Cum să-ţi explic ca să-nţelegi mai bine? Uite... Atunci când un om moare, sufletul lui ajunge pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă în universul astral, corespondentul Lumii de Apoi din religia noastră creştină. Acest univers paralel are şi zone paradisiace, unde unii oameni sunt foarte fericiţi, dar şi zone infernale, unde alţii suferă cumplit. În funcţie de nivelul lor de conştiinţă şi de acţiunile bune sau rele din viaţa terestră, sufletele se orientează, pe baza vibraţiilor proprii, spre un loc sau altul. În cazul dedublării astrale, cel care are această experienţă se confruntă cu un fenomen asemănător... Cu excepţia cazului în care este o fiinţă foarte evoluată, cu experienţă, în celelalte situaţii omul nu poate avea control asupra fenomenului. Astfel, atunci când fenomenul se produce, conştiinţa împreună cu corpul astral translatează într-o altă dimensiune. Această translaţie, cum îţi spuneam, nu poate fi controlată de un om fără experienţă, ea fiind legată sau condiţionată de rezonanţele generale ale fiinţei şi, eventual, de rezonanţele de moment...

- Ce să înţeleg prin rezonanţe? am cerut eu lămuriri.

- Starea psihomentală dominantă - gândurile şi sentimentele cele mai intense şi mai adevărate. E o zonă unde nu este loc pentru aparenţe.

Mda... Situaţia părea mai complicată decât credeam.

- Înţeleg, am spus.

- În acest context apare clar că dedublarea astrală este un fenomen prin intermediul căruia experimentezi, în viaţă fiind, ceea ce omul obişnuit experimentează doar în momentul morţii. Desigur, e fascinant să fii atât de puternic încât să poţi controla fenomenul şi, fără pericole, să explorezi lumea de dincolo. Dar dacă nu eşti la acel nivel, dacă eşti o fiinţă cu vicii sau alte defecte majore, rişti să mori sau să înnebuneşti deoarece poţi ajunge o victimă a forţelor infernale care nu iartă niciun nesăbuit!...

Cu această consideraţie Matei mi-a dat peste nas fără menajamente. Deşi foarte absorbit de spusele lui, nu am putut trece peste această afirmaţie ce mi se părea deranjantă. În consecinţă, l-am abordat direct:

- Tu ai avut această experienţă a dedublării?

Puţin încurcat, Matei se eschivă:

- Crezi că îţi foloseşte la ceva să ştii? Sau crezi că schimbă cu ceva datele problemei?

- Poate că nu, dar mi-ar plăcea să ştiu pe ce te bazezi atunci când faci toate aceste afirmaţii.

Matei zâmbi.

- N-am fost niciun moment preocupat de a ajunge la această realizare, întrucât nu consider că o putere paranormală te ajută neapărat să evoluezi. Din contră, după părerea mea e un risc şi în acelaţi timp un obstacol.

- Deci nu ştii din proprie experienţă...

- Nu. Sunt însă o serie de cărţi de referinţă, cât se poate de serioase, ce pot fi luate în seamă, mai spuse Matei pe un ton ce trăda regretul de a se fi angajat cu mine în această discuţie.

Deşi apreciam sinceritatea lui, mă dezumflasem

ca un balon. Omul nu era decât un teoretician; un teoretician bun, fără îndoială, dar nimic mai mult. În fine, i-am mulţumit, am mai schimbat câteva amabilităţi, am acceptat o invitaţie de principiu la următoarea conferinţă şi am plecat.

Se lăsase noaptea. Gânditor, am urcat în maşină şi am pornit cu intenţia de a ieşi din oraş. Doream să privesc cerul înstelat, fără ca imaginea să fie afectată de luminile citadelei. Ajuns într-o zonă puţin circulată, am coborât din maşină şi mi-am ridicat capul către necuprinsul de sus. Puzderia de stele părea copleşitoare. Cât spaţiu de explorat...! Astronomii apreciază la peste două sute de miliarde numărul stelelor din galaxia noastră şi la tot atât numărul de galaxii din universul cunoscut... Ce enormitate! Dacă Dumnezeu există, pare inexplicabilă această risipă de materie în condiţiile în care doar planeta noastră ar fi locuită. Sigur, dacă pe ici, pe colo, ar mai exista viaţă, totul mi-ar părea mai raţional. Dar acest lucru nu aveam de unde să îl ştiu.

După ce mi-am terminat consideraţiile pseudo-filozofice, am lăsat universul să se descurce singur şi am revenit în oraş.

Capitolul 3

Forţând poarta către dincolo

De câteva săptămâni începusem de capul meu un antrenament sintetizat pe baza informaţiilor din diverse cărţi. Eram hotărât să nu dau înapoi, orice ar fi fost. Problema mi se părea relativ simplă: trebuia să-mi creez o stare psihică pozitivă, armonioasă, să stau întins pe spate într-o atmosferă de semiobscuritate şi să mă relaxez cât mai profund. Totodată, trebuia să mă vizualizez ca fiind ieşit din corpul fizic sau, eventual, să îmi imaginez un spaţiu senin între nori, gândindu-mă că sunt acolo. După toate acestea, era suficient să aştept să apară stările specifice începerii fenomenului de dedublare astrală. La prima vedere părea simplu; problemele veneau de la lipsa unei concentrări adecvate, dublată de o anumită neîncredere în succesul procesului. În plus, mă tensiona şi relaţia cu Diana care devenise cam acaparatoare. Aproape că se mutase la mine. Trebuia să rezolv şi această situaţie pentru că aveam nevoie de mai multă linişte şi mai mult timp pentru mine. Cu această hotărâre în minte, am luat telefonul şi am sunat-o, cu intenţia de a o ruga să nu vină şi astăzi, pe motiv că am treabă.

- Da, scumpule, îmi răspunse. Vrei să îţi cumpăr

ceva din oraş? Spune-mi, pentru că sunt chiar în faţa blocului tău şi mă întorc, dacă trebuie.

- Da? am făcut eu dezamăgit. Nu vreau nimic, te aştept...

- O.K. Într-un minut te încalec!...

Femeia asta mă epuiza. Avea o energie sexuală care o depăşea pe a mea şi poate acesta era unul dintre motivele pentru care voiam mai mult spaţiu – pentru refacere. În fine, trebuia să tranşez problema. Imediat după ce intră în casă, i-am cerut să vină în sufragerie să discutăm.

- Ce vrei să-mi spui? mă întrebă ea.

Înainte de a începe am făcut un moment de pauză, în intenţia de a-mi găsi cuvintele. Mă uitam la ea şi îmi dădeam seama că nu o iubesc. Da, e adevărat, mă atrăgea sexual foarte mult. Totul la ea striga după sex – ochii, buzele, trupul apetisant, modul ei de a se comporta şi de a vorbi. Nu voiam să renunţ la plăcerea de a face dragoste cu ea, dar nici nu puteam accepta să-mi monopolizeze aproape tot timpul liber. De aceea, nu ştiam cum să abordez problema ca să îmi recâştig libertatea, fără a crea, totuşi, prea multe tensiuni.

- Hei, ce-i cu tine?... N-ai mai găsit Viagra? mi se adresă ea văzând că ezit.

I-am zâmbit cu intenţia de a crea o punte de legătură mai bună între noi.

- N-am nevoie de aşa ceva.

- Nu, zău! exclamă ea, încercând să-şi vâre mâna în pantalonii mei ca să verifice.

- Diana, chiar vreau să vorbim serios...

- O.K., zise ea ţuguindu-şi buzele. Te ascult.

- M-am tot gândit cum să facem ca relaţia noastră să meargă cât mai bine...

- O să fii răsplătit pentru astfel de bune intenţii, mă întrerupse din nou.

După ce i-am aruncat o privire puţin mai severă, păru că se linişteşte.

- Mă gândeam că poate ar fi mai bine dacă nu ne-am vedea chiar zilnic. Cred că ne-ar merge mai bine dacă ne-am întâlni de două-trei ori pe săptămână. Aşa am avea mai mult timp pentru alte probleme. Vezi şi tu acum că pe mine mă preocupă treaba asta cu dedublarea astrală de care ţi-am mai vorbit...

Chipul femeii se metamorfozaze deja de la drăgălaş-senzual, la furios.

- Ţi-o pui şi cu altcineva?!? izbucni ea.

Asta era tot ce înţelesese!... Situaţia mă irita la culme. Cum de nu se putea gândi şi la altceva?

- Spune-mi odată!... Ai pe alta şi acum vrei să scapi de mine?

- Am vorbit de aşa ceva? am ridicat şi eu tonul. Ai impresia că dacă ţi-am cerut să mai relaxăm puţin relaţia, nu poate exista alt motiv decât o femeie?

- Ştii ceva? Toţi sunteţi la fel... Dacă asta vrei, o să plec chiar acum, dar nu o să mai vin.

- N-ai înţeles...

- Aha!... Tot eu n-am înţeles! Dacă te-ai plictisit de mine, spune-mi-o direct, nu mă lua cu texte de genul ăsta... Cu prostiile tale de dedublări şi alte ciudăţenii... Crezi că o să mor? Râse isteric: sunt zece care aşteaptă să mi-o tragă.

Nu m-am mai putut abţine:

- Eşti o proastă! Eu vorbesc de un lucru normal,

iar tu transformi totul într-o dramă cosmică...

- Cum mi-ai zis? se înclină ea supărată către mine.

- Am zis că eşti o proastă!

Diana mă privi furioasă, după care îmi dădu o palmă şi mă înjură.

- Ai încheiat-o cu mine!

Odată cu ultimele cuvinte se ridică de la masă şi, fără să îmi mai spună ceva, ieşi grăbită pe uşă. Capitolul părea terminat. Atunci când m-am dezmeticit ea era de mult plecată. Situaţia luase o turnură neaşteptată şi încă nu îmi dădeam seama cum de evenimentele putuseră să se deruleze în acest fel. Pe măsură ce treceau minutele, deveneam din ce în ce mai furios. Îmi venea să mă duc după ea şi să-i dau un şut în funduleţul ăla apetisant. Agitat, mă plimbam prin casă ca un leu într-o cuşcă, încercând să găsesc explicaţii la reacţia ei absurdă şi construindu-mi, în acelaşi timp, planuri rafinate de disciplinare. Mi-o imaginam venind spăşită după câteva zile, cerşindu-mi iertarea, în timp ce eu o tratam cu indiferenţă şi dispreţ. Ajuns în baie, m-am uitat în oglindă – eram şi eu un copil; un copil mare ce îşi construia scenarii mici şi tâmpite. În fine, dacă asta a înţeles, n-are decât să nu se mai întoarcă. Până una alta, nu depind de ea.

Obosit, am stins becul şi m-am trântit pe pat. Întunericul nu părea să mă relaxeze. Totuşi, cu încăpăţânare, am perseverat în intenţia de a adormi. La puţin timp, am simţit pe nepregătite că mă prăbuşesc. Senzaţia era atât de vie, de intensă, încât mi-am aruncat braţele şi picioarele lateral, în încercarea disperată de a mă agăţa de ceva. Mi se părea că s-a deschis o trapă sub mine şi că mă prăbuşeam cu o viteză

terifiantă într-un abis fără fund. Căderea continua neîncetat, în timp ce panica punea stăpânire pe mine. La un moment dat am avut sentimentul că puțul în care cădeam se îngustează şi că acest lucru creează o presiune teribilă asupra corpului meu, blocându-mi respirația. Disperat, trăind fenomenul cu o luciditate extremă, nu ştiam ce să fac pentru a mă proteja. Într-o sclipire de inspirație, mi-am îndreptat atenția către Dumnezeu, către acel Dumnezeu renegat şi hulit de atâtea ori. Cu disperarea celei mai adânci frici, L-am invocat cu toată sinceritatea: „Doamne, Dumnezeule, Te rog, ajută-mă! Te implor, Doamne!..."

Imediat după această rugăciune m-am trezit întins în patul din camera mea. Nici nu îndrăzneam să mă mişc. Eram atât de bucuros că ajunsesem înapoi! Şi mă simțeam atât de uşor, de imponderabil...! Cu stupoare, mi-am dat seama că plutesc în atmosfera rarefiată a camerei mele. Până să mă dezmeticesc de-a binelea, o voce pătrunzătoare îmi răsună în cap cu claritate: „Tu nu eşti pregătit pentru aşa ceva!" Curios, vocea nu mi-a trezit nicio stare de teamă, ci dimpotrivă, am avut sentimentul unei protecții subtile. Imediat după aceea, am simțit pătura moale de sub mine, semn că eram în pat. Fără să aştept să se mai petreacă ceva, am considerat că este mai bine să mă ridic. Am aprins becul, uitându-mă de jur împrejur. Toate erau la locul lor. Nelămurit de tot ce se întâmplase, mi-am amintit de rugăciunea rostită la adresa lui Dumnezeu. Era prima dată când, în mod sincer, mi-am îndreptat sufletul către El. În interiorul meu se făcuse loc pentru înțelegere. Nu aveam nevoie de argumente logice, de dovezi...

Simțeam că nu mă înşel şi că un Spirit Transcendent impregnează fiecare lucru. Era mai mult o intuiție, dar o intuiție ce părea să pună bazele unei alte filozofii asupra existenței. Ceea ce mi se mai părea curios era faptul că, în pofida experienței terifiante prin care trecusem, mă simțeam bine; nu eram deloc panicat, cum mi s-ar fi părut normal să fiu. Poate că starea mea fusese transformată de acea voce protectoare venită de nicăieri şi care mă avertizase că „nu sunt pregătit". Chiar să nu fiu pregătit? Ciudat, nu mă simțeam singur în aceste demersuri ezoterice, iar asta, contrar avertismentului primit, îmi dădea curaj. Oricum, încă nu ştiam sigur ce voi face în continuare...

După aproximativ o săptămână, timp în care nu mai întreprinsesem nimic, mi-am luat inima în dinți şi am decis să continui experiențele. Deşi conştient de riscuri, mirajul lumilor paralele nu îmi dădea pace. Nu mai aveam stare pentru nimic altceva. Diana nu mă mai căutase şi nici eu pe ea, iar chef de altă relație, nici vorbă. În consecință, aveam suficient timp de folosit.

Cu o emoție firească, mi-am pregătit cadrul experienței. Unul dintre lucrurile pe care le-am schimbat a fost ora. Eram deja în luna august, seara venea mai repede, aşa că am stabilit ora șase după-amiaza ca fiind cea mai potrivită, întrucât nu era noapte. Acest lucru mă făcea să fiu mai sigur pe mine. Mi-am pus în prealabil un CD cu muzică ambientală pentru a-mi crea o stare cât mai bună, apoi m-am aşezat pe o pătură groasă, întins pe spate, şi am început să mă

relaxez, foarte atent la fiecare etapă a procesului.

Trecuse mai mult de o oră de la începutul relaxării şi încă nu părea să se petreacă nimic deosebit. Cum citisem că în fazele de început ale exerciţiilor de dedublare pot trece şi două ore până să se producă ceva, am perseverat, fără să-mi pierd răbdarea. Încet, încet, vibraţii foarte fine îmi traversau corpul aducând cu ele senzaţia de amorţire. Respiraţia mi se acceleră puţin, ca urmare a sentimentului că sunt aproape de a experimenta ceva neobişnuit. Datorită acestui fapt, concentrarea şi starea de relaxare se diminuară. Mi-am dat seama că trebuie să-mi păstrez calmul... Am reluat din nou procesul de concentrare şi vizualizarea prin care mă conştientizam în afara corpului. Treptat, starea îmi reveni. Simţeam cum trupul îmi devine mai uşor, mai vibrant, şi parcă pierdeam senzaţia de contur corporal. Brusc, am simţit cum picioarele mi se ridică vertical, fără niciun efort, ca şi cum ar fi lipsite de greutate. Simultan cu această stare, mi se insinuă în suflet un sentiment de teamă. Contrabalansând fenomenul, teama îmi aduse instantaneu picioarele la poziţia lor iniţială. Relaxându-mă psihic, am continuat, în dorinţa de a repeta experienţa. Îmi dădeam seama, cu emoţie, că experimentasem o desprindere parţială a corpului astral de cel fizic. Din păcate, cu toate eforturile mele, nu s-a mai petrecut nimic. Într-un târziu am fost nevoit să mă ridic de pe pătură deoarece mă durea spatele şi aveam o senzaţie de disconfort la picioare.

Se făcuse ora opt seara şi eram optimist. Comparativ cu celelalte dăţi când mai încercasem, acum se petrecuse ceva destul de important. Era o confirmare a faptului că se poate. Iar dacă s-a putut acest lucru acum, se putea şi mâine...

Spre marea mea dezamăgire, în zilele următoare nimic nu păru să meargă. Cu toată perseverenţa mea, poarta spre lumile paralele părea închisă. Totuşi, nici prin gând nu îmi trecea să abandonez! Ca urmare a acestei insistenţe încăpăţânate, într-una din seri m-am confruntat cu un alt fenomen interesant, care, deşi în prima fază m-a speriat, ulterior mi-a întărit convingerea că, mai devreme sau mai târziu, voi reuşi să obţin rezultate mai consistente.

În seara respectivă venisem acasă puţin mai tensionat. După ce mi-am rezolvat problemele casnice, m-am aşezat cuminte pe pătură şi am început exerciţiul de relaxare. Cu toate că nimic nu părea să anunţe ceva, la un moment dat, fără niciun avertisment, am simţit cum o energie foarte puternică tinde să mă absoarbă prin creştet. Presupunând că acest lucru nu anunţă nimic bun, m-am opus cu toată puterea. Deşi nu eram capabil să mă ridic de la sol ca să anulez fenomenul, voinţa mea se dovedi până la urmă mai puternică şi totul se opri. Evident, nu am mai continuat nimic, ascultând vocea intuiţiei care îmi spunea că deocamdată este suficient. Cu toate că nu puteam nega un anumit sentiment de teamă, experienţa îmi stimulă până la urmă optimismul.

Mi se părea fascinant să poţi explora alte dimensiuni. Fără îndoială, aş fi găsit ca nebunească o astfel de idee în urmă cu câteva luni. Şi cui nu i s-ar părea aşa? Până la urmă, nu era ceva ce putea fi dovedit cu mijloace fizice şi nimeni nu ar fi putut fi condamnat dacă ar fi respins ca pe o naivitate credinţa în acest

lucru. În cazul meu însă, experienţele năucitoare ale desprinderii conştiente de corpul fizic, trăite cu ceva timp în urmă într-o stare de maximă luciditate, schimbaseră radical datele problemei. Practic, certitudinea absolută că viaţa continuă într-o altă formă, după moartea corpului fizic, nu o poţi avea decât dacă mori cu adevărat sau, precum în cazul meu, dacă ai experienţa fenomenului, în viaţă fiind. În rest, totul este teorie. Poţi să crezi sau nu, dar nu vei şti niciodată cu adevărat. Eu ştiam, iar acest lucru mă cutremura adeseori. Ştiam şi doream mai mult. Mi se părea o nedreptate să nu poţi beneficia de mai mult. Dacă Dumnezeu exista, şi de acest lucru tindeam să devin din ce în ce mai convins, consideram că nu întâmplător mi s-a permis să am aceste experienţe. Prin urmare, trebuia să mi se dea mai mult, deoarece, atât cât primisem, era insuficient pentru sufletul meu înfometat de mirajul vieţii de dincolo...

Capitolul 4

Experienţe stranii

Toamna îşi lăsase ruginiul pe frunzele copacilor. Luna octombrie, mai frumoasă decât de obicei, mă găsi destul de singuratic. Îmi răcisem o parte dintre relaţiile de prietenie, nu aveam nicio iubită, iar cu părinţii discutam mai mult la telefon, ei locuind într-o altă localitate.

Mă aflam într-unul din parcurile oraşului, pe o bancă, privind absent trecătorii. Gândurile îmi zburau mai mult la experienţele mele. Nu prea îmi păsa de celelalte lucruri care aveau legătură cu mine şi, cu atât mai puţin, de ceilalţi. Îmi creasem un turn de fildeş de unde, cu superioritate, priveam prostia mulţimii preocupate de griji mărunte. Mă consideram rupt de toţi ceilalţi şi îi disprețuiam profund. Adevărul este că mă schimbasem foarte mult.

Deşi nu obţinusem rezultate prea mari, eram încrezător în succesul experienţelor mele. Reuşisem să am în ultimul timp mai multe dedublări parţiale, una aproape completă, iar faptul că niciun incident nu îmi mai tulburase liniştea, mi se părea de bun augur.

Plimbându-mi privirea asupra trecătorilor din jurul meu, am zărit în faţa mea, pe o altă bancă, o

pereche de îndrăgostiţi. Uitându-mă absent la ei, mi-am amintit de perioadele când săream dintr-un pat în altul... Într-un anumit sens îmi părea rău după acea vreme. De altfel, câteodată trăiam anumite sentimente de frustrare. Singurătatea mă deprima uneori, dar nu mă simţeam capabil să întreprind ceva în direcţia asta. Mi se părea că voi pierde un timp preţios ce îl puteam folosi pentru studiile şi experienţele mele. În fine, m-am uitat mai departe la cei doi, mulţumindu-mă doar cu atât. Fata mi se părea frumoasă, parcă semăna cu Diana. Privind-o mai atent, mi-am dat seama, cu un sentiment neplăcut, că este chiar ea. N-o mai văzusem de câteva luni şi nici nu mai comunicasem în alt mod. Şi ea mă văzuse. Ostentativ, se împingea în bărbatul de lângă ea, sărutându-l pe gură în mod pasional. Din când în când arunca câte o privire către mine să vadă dacă o observ, pentru ca apoi, cu o şi mai mare lipsă de inhibiţie, să îl sărute pe cel de lângă ea. Acesta părea stânjenit de situaţie, după îngrijorarea cu care se uită în jur la un moment dat. Îmi era clar că Diana făcea tot acest spectacol ca să mă simt umilit. I-aş fi spus câteva, dar nu doream să provoc vreun scandal, mai ales că respectivul nu avea nicio vină.

M-am ridicat de pe bancă destul de revoltat şi am pornit grăbit spre ieşirea din parc. O oră mai târziu îmi veni un mesaj pe telefonul mobil: „Eu nu te-am uitat, Alex! Încă te doresc! Gândeşte-te la asta. Ai putea să mă mai ai. Doar să vrei. Diana." Eram mut de uimire. Nu-mi venea să cred! Acum o oră se săruta de mama focului cu un alt bărbat, iar acum îmi spunea că mă doreşte şi că dacă eu vreau... Curat

lucru, fata asta era ţicnită. Nu aveam de gând să reacţionez în niciun fel - ar fi însemnat să-i fac jocul.

După ce m-am mai învârtit puţin prin oraş fără niciun scop, am ajuns, în sfârşit, acasă. Am mâncat câteva banane şi apoi mi-am întins pătura pentru exerciţii... Trecuse mai bine de o oră şi începusem să mă enervez. Nu se petrecea nimic, iar gândul îmi zbura la scena din parc. Ba, mai mult, suna şi soneria de la uşă. Eram deja nervos de-a binelea... Dacă mă deranja cumva iar vecinul de deasupra mea cu vreo tâmpenie, aşa cum o făcea adesea, aveam de gând să-l pun la punct. Cu reproşurile pe buze, am deschis uşa. În faţa mea, cu o privire provocatoare, stătea Diana... Câteva clipe am rămas perplex... Profitând de lipsa mea de reacţie, se strecură pe lângă mine în casă.

- Hei, ai înnebunit?! am apostrofat-o eu. Mă trimiţi în origini, nu mai dai niciun semn de viaţă luni de zile, te săruţi cu unu' în parc de mama focului şi apoi, la câteva ore, intri la mine în casă fără să spui nimic?!

Diana zâmbea, aparent impasibilă.

- E o chestie, nu? îmi răspunse ea uşor sfidător.

- Pardon?

Nu-mi venea să cred ce tupeu avea.

- Alex, calmează-te, te rog... Toţi facem greşeli! Recunosc, m-am comportat absurd şi nu te-am mai căutat din orgoliu. Dar m-am gândit adeseori la tine şi mi-a părut rău că nu suntem împreună.

În timp ce îmi servi această explicaţie, îşi dădu jos geaca de piele. Bluza foarte decoltată mă avertiză că femeia venise cu gândul să mă seducă.

- Iar tipul din parc nu reprezintă nimic pentru

mine, continuă ea. Pot să-i dau oricând papucii.

- Nu mă interesează iubiţii tăi, pentru că între noi s-a încheiat totul. Să nu uităm lucrul ăsta!

- Alex...!

- Diana, am întrerupt-o eu, problema este clară! Ai venit, mi-ai spus ce ai avut de spus, deşi nu era nevoie. E suficient. Nu vreau să te reţin mai mult!

Femeia se uită la mine debusolată, după care o apucă plânsul.

- Te rog, Alex, nu mă respinge... Iartă-mă!... Uite, o să accept orice condiţii vrei tu. Ne putem întâlni şi o dată pe săptămână dacă nu vrei mai mult.

Zicând aceasta, îşi puse mîinile pe pieptul meu, încercând o apropiere. Hotărât să rezist ispitei, m-am tras înapoi un pas.

- Diana, nu cred că e bine să reluăm relaţia...

Simţind o anumită slăbiciune în vocea mea, femeia îşi schimbă atitudinea şi, cu un gest de vampă versată, îşi smulse bluza de pe ea... Nasturii se rostogoliră pe jos în timp ce sânii mari şi fermi, dezgoliţi, se îndreptau obraznici către mine.

- I-ai, Alex, sunt ai tăi...! spuse ea cu o voce încărcată de dorinţă. O să-ţi fac orice îţi doreşti...

M-am tras încă un pas înapoi, încercând să rezist. Prea târziu... Sânii i se presau deja de pieptul meu, în timp ce gura ei o căuta pe a mea. Trecuse prea mult timp de când nu mai fusesem cu vreo femeie, iar Diana nu-mi oferise nicio şansă de scăpare... Tremurând de dorinţă, am târât-o în pat, iar ea mi se oferi în cel mai pervers mod cu putinţă. Striga cuvinte obscene în timp ce se încolăcea ca o liană în jurul corpului meu. După o oră, eram amândoi epuizaţi.

Ţinând-o la piept, aveam sentimentul că pierdusem ceva legat de sufletul meu. Îmi părea rău şi nu ştiam prea bine de ce. Totul se petrecusese atât de rapid!... Nu am avut timp să mă gândesc la consecinţe. Sexul pervers pe care mi-l oferea Diana era incitant, dar aducea cu sine ceva rău. Nu ştiam ce, dar simţeam pregnant acest adevăr... Ce avea să urmeze? Ce soluţie aş fi putut găsi? Nu-mi dădeam seama. O deprimare severă părea să pună stăpânire pe mine. Viaţa mea mi se părea o nebuloasă. Nu avea nicio direcţie clară, niciun fundament. Mă aflam în pat cu această femeie şi nu înţelegeam cum de s-a putut întâmpla aşa ceva. Ca şi cum ar fi simţit, Diana se ridică de lângă mine.

- Acum o să plec... Nu vreau să ai sentimentul că o să-ţi monopolizez din nou timpul. Poate e mai bine să facem aşa cum vrei tu.

Fără să aştepte vreo confirmare, femeia se coborî din pat şi îşi pregăti lucrurile. În timp ce îşi strângea nasturii de pe jos, chicoti:

- A fost tare faza cu bluza, nu?

- Foarte tare, i-am răspuns eu absent.

După ce se aranjă complet, veni şi se aşeză pe marginea patului.

- Eşti un adevărat meseriaş, scumpule!

Vocea ei era încărcată de satisfacţia reuşitei.

- Ori de câte ori mă vrei, să mă suni. Dacă ar fi să sun eu, te-aş suna de două ori pe zi. Ţine minte treaba asta!

- Am notat, am zis eu, încercând să zâmbesc.

- Noapte bună atunci şi vise plăcute... cu mine! Mă aşteaptă taxiul... Pa!

Mă sărută pe gură şi plecă. Am privit în urma ei ca şi cum totul era doar o iluzie. Din păcate, nu era. Mă dezamăgisem în primul rând pe mine! La ce ar fi trebuit să mă aştept? M-am întins pe spate extrem de nemulţumit. Mi se părea că toate eforturile mele spirituale se duseseră pe apa sâmbetei. Nu puteam schimba nimic; cel mult aş fi putut să repar cumva situaţia. Asta însemna să închei relaţia cu Diana încă o dată...

Jonglând confuz cu toate aceste impresii, am simţit la un moment dat vibraţiile specifice stării de dedublare. Fără să intervin, le-am lăsat să se amplifice. Eram surprins de producerea fenomenului, ţinând cont de starea mea de deprimare. Totuşi, am simţit o anumită bucurie, constatând că experienţele mele nu păreau compromise aşa cum mă temusem. Probabil că deprimarea avea legătură cu această teamă. În fine, concentrat, aşteptam ca situaţia să avanseze. Treptat, starea de energizare se amplifică, pentru ca, pe neaşteptate, să trec printr-o situaţie la fel de neplăcută ca acum câteva luni: de parcă aş fi stat pe o trapă care s-a deschis brusc, am simţit cum mă prăvălesc cu capul în jos, într-un abis întunecat. Teama mă copleşi imediat. La fel de lucid ca în orice moment al zilei, căutam să mă agăţ de ceva, strigând din toate puterile. Aducându-mi aminte de situaţia precedentă, am invocat ajutorul lui Dumnezeu; n-o puteam face însă cu toată sinceritatea sufletului meu. În consecinţă, nu am simţit niciun sprijin, niciun ajutor. Cădeam mai departe cu o viteză năucitoare. Pe lângă urechile mele aerul vâjâia asurzitor... Înainte să-mi dau seama de fenomen, curentul de aer care mă

purta îşi schimbă cursul, orientându-se orizontal; la scurt timp se opri, lăsându-mă într-o atmosferă ceţoasă, tulbure, ce nu îmi inspira nimic bun. Inima îmi bătea sălbatic. Stăteam pe un sol negricios, privind speriat la împrejurimile neclare. Undeva în stânga, o umbră se apropia de mine. Îmi simţeam picioarele paralizate. Mă rugam în gând cu toată puterea în timp ce privirea îmi era blocată pe umbra ce era tot mai aproape, cu fiecare secundă. Ajunsă la aproximativ cinci metri, am putut să văd, cu groază, faţa deformată a unei făpturi cu trăsături femeieşti. Aceasta îmi rânji într-un mod oribil. Cu ultimele puteri, m-am întors şi am luat-o la fugă. În spatele meu auzeam tropotele urmăritoarei mele. Fugeam disperat, deşi nu aveam unde să mă ascund. În orice direcţie mă uitam, nu vedeam decât un câmp mohorât, într-o atmosferă înceţoşată. În spatele meu, făptura diformă părea să fie din ce în ce mai aproape. Intenţiile ei întunecate se îndreptau asupra mea aproape într-o formă materială... La un moment dat, fără să-mi dau seama cum s-a petrecut fenomenul, m-am trezit închis într-un cub transparent. Un cub închis ermetic, din care nu mai aveam cum să scap. Pocitania se afla deja în apropiera mea şi mă privea cu o satisfacţie diabolică. Nu putea şi nici nu dorea să-şi ascundă intenţiile sinistre. În disperare de cauză, am făcut în direcţia ei semnul crucii, după recomandarea citită într-una din cărţile de parapsihologie... Deşi pentru moment se dădu înapoi, oarecum dezorientată, reveni o secundă mai târziu, râzând ca o hienă. Mai mult decât atât, intră în interiorul cubului ca şi cum pereţii acestuia ar fi fost din aburi. Eram

îngrozit... Cu ultimele puteri, am încercat să mă apăr. Inutil, făptura se urcase deja pe mine şi îşi înfipse colţii în umăr, apoi în gât, scoţând strigăte de triumf... O clipă mai târziu, am simţit că sunt din nou în pat. Îmi venea să vomit şi aveam o teribilă durere de cap. Ridicându-mă ameţit, am încercat să ajung la baie. Mă simţeam groaznic. Tremuram din toate încheieturile şi eram în continuare copleşit de frică. Mă uitam în stânga şi în dreapta, ca şi cum m-aş fi aşteptat să fie cineva după uşă sau după vreun obiect de mobilier. Nu crezusem să trec vreodată printr-o experienţă atât de terifiantă... Ajuns în faţa oglinzii, am încercat să văd dacă nu am vreo rană, într-atât de viu fusese totul. Cum nu se vedea nimic, am respirat mai uşurat. Aveam cearcăne de parcă nu dormisem de o săptămână. Am mai studiat puţin oglinda, apoi am întors capul brusc. Mi se păruse că e cineva în spatele meu. Cu inima cât un purice, am aprins toate becurile din casă cercetând cu atenţie fiecare cotlon. După ce am văzut că totul e în regulă, m-am simţit ceva mai bine.

Încă nu-mi venea să cred că totul fusese adevărat. Aş fi vrut să fie doar un coşmar. Oricum, deşi mă simţeam extrem de obosit, nu intenţionam să dorm sub nicio formă. Eram hotărât să rămân treaz toată noaptea, doar să nu risc ceva asemănător. În ceea ce priveşte experienţele de dedublare, nici nu mai doream să aud de ele.

După o jumătate de oră, sufletul îmi mai revenise la loc. Băusem o cafea mare şi aşteptam cu nerăbdare să treacă noaptea. Am deschis şi geamul care dădea spre stradă. Zgomotul străzii îmi făcea bine; nu mă

mai simţeam atât de singur... Eram foarte tulburat şi nu ştiam cum să-mi petrec timpul. Nu ştiam nici ce ar fi trebuit să fac mâine. Situaţia era atât de confuză, încât mă apuca disperarea...

Până la urmă, noaptea trecu fără alte incidente. Odată cu zorii zilei mi-a venit şi curajul de a mă băga în pat pentru a dormi. Somnul mă luă de cum am pus capul pe pernă.

M-am trezit după-amiază târziu, transpirat şi agitat din cauza unui coşmar: acea entitate cu care mă confruntasem cu o noapte înainte mă urmărea printr-un şantier părăsit cu intenţia de a mă viola. Coşmarul se terminase odată cu consumarea unui sărut scârbos dat de femeia-demon. După trezire, mă simţeam la fel de prost ca şi cu o noapte înainte. Uitându-mă la ceas, am simţit o stare de mare dezamăgire – era ora cinci după-masa şi peste puţin timp urma să se facă noapte. Perspectiva îmi dădea fiori. O altă noapte de veghe de unul singur? Nu, aşa ceva nu puteam accepta... Dar unde să merg? Am tot învârtit situaţia pe o parte şi pe alta fără să găsesc o soluţie. Părinţii locuiau prea departe şi nu puteam lipsi încă o zi de la lucru, iar cei câţiva prieteni apropiaţi aveau familii şi ar fi fost prea ciudat. Furios că nu găsesc o soluţie, mi-am propus să îmi petrec noaptea într-un club. Pe când mă îmbrăcam, decis să plec în oraş, mi-am amintit de Diana şi de promisiunea ei de a veni oricând doresc. Respirând oarecum uşurat, am concluzionat că mai bine cu ea, decât singur... Nimeni nu mă obliga, până la urmă, să fac dragoste aşa că, într-un fel sau altul, aş fi îmbrobodit-o eu... De altfel, nici n-aş fi fost în stare de altceva. Bucuros că am găsit această soluţie, am

luat telefonul şi am sunat-o.

- Ooo..., făcu ea satisfăcută că o sun, să nu-mi spui că ţi s-a făcut aşa repede dor de mine!

- Ba mi s-a făcut puţin, am spus.

- Dar ce-i cu vocea ta? se arătă intrigată Diana.

Într-adevăr, glasul îmi sunase straniu, spart...

- Nu ştiu, poate că am răguşit...

- Vezi dacă nu e nimeni să aibă grijă de tine? Deci?

Cu teama de a primi un refuz, am întrebat-o dacă nu vine şi în seara asta. După ce mă ţinu câteva clipe în suspans, îmi confirmă:

- O să vin, ce să fac cu tine. După ora opt, mai preciză.

- Bine, o să te aştept.

- Pa.

Mă simţeam puţin mai bine acum, ştiind că Diana va rămâne cu mine peste noapte. Până la sosirea ei, mi-am făcut de lucru prin casă, uitându-mă la televizor sau învârtindu-mă prin bucătărie.

Trecuse ora opt şi nu sosise încă. Îmi pierdeam răbdarea. Ce putea să facă de nu mai apărea? Am vrut să-i dau telefon, dar parcă nu mă puteam umili chiar atât de mult. Am aşteptat mai departe... Eram din ce în ce mai neliniştit. Dacă nu mai venea? Poate că o făcea intenţionat. La gândul acesta furia puse stăpânire pe mine. Mă pregăteam să-i dau telefon, când am auzit soneria. Cu un oftat de uşurare, am pornit grăbit către uşă. M-am uitat pe vizor: era Diana. I-am deschis uşa bucuros, pentru ca apoi să rămân stană de piatră – în jurul Dianei vedeam mai multe entităţi semitransparente, cu figuri marcate de perversitatea unor nesfârşite plăceri carnale, care se

agitau ca la apropierea unui dezmăţ. Din spatele lor, cu o privire criminală, demonul-femeie din noaptea trecută mă privea fix.

- Ce-i cu tine? mi se păru că aud vocea Dianei, răzbătând prin vacarmul din jurul ei.

Fără să spun nimic, am intrat fulgerător în casă şi am încuiat uşa, în timp ce un plâns isteric îmi zgudui pentru câteva clipe pieptul.

- Hei, ai înnebunit? se auzi vocea Dianei din partea cealaltă a uşii.

- Pleacă! i-am strigat.

Diana nu părea să aibă o astfel de intenţie. Lovind cu pumnul în uşă, îmi spuse că mă comport aberant şi îmi ceru să-i deschid. Văzând că nu dau niciun semn de viaţă, după câteva minute renunţă. Am mai auzit-o bombănind nişte ameninţări şi înjurându-mă, după care se făcu linişte. Stăteam pe scaun cu privirea către uşa de la intrare şi nu-mi venea să cred că văzusem ceea ce văzusem. Aveam impresia că înnebunesc, că, cine ştie, voi ajunge într-un sanatoriu de boli mintale. Eram la pământ şi nu îmi lipsea decât puţin să izbucnesc într-o criză de isterie. Făcând un efort, am încercat să gândesc raţional. Poate că mi s-a părut... Mi-am făcut curaj singur şi am început să mă rog. Mi se părea singurul lucru bun de făcut. Treptat, am început să mă mai liniştesc. Noaptea mi s-a părut însă extrem de lungă. Cu toate că mă simţeam foarte obosit, eram hotărât să plec dis-de-dimineaţă acasă, la părinţi. Aveam inpresia că este singurul refugiu unde m-aş fi putut reface. Satul copilăriei mele şi amintirile de acolo speram să-mi aducă o anumită uşurare în suflet.

Odată sosită dimineaţa, m-am aranjat cât de cât şi, după ce am dat un telefon să-mi anunţ venirea, mi-am făcut bagajele. Am sunat după aceea la serviciu, informându-i că am ceva probleme personale grave şi am coborât, aşezându-mi cele două valize în maşină.

CAPITOLUL 5

Magicianul Alb

La intrarea în localitate, atmosfera liniştită a satului meu natal, cu dealul pastelat de toamnă şi cu străzile înguste care urcau şerpuitor, mi-a adus un flux de optimism binefăcător. Mă simţeam acasă. Mergând încet, am permis amintirilor să mă invadeze; lucruri puse în sertarul memoriei ieşeau acum la lumină mai mult decât la oricare altă vizită – hoinărelile peste dealuri, fotbalul din curtea şcolii, acea fetiţă drăguţă de care mă îndrăgostisem atât de tare pe când aveam zece ani... Fiecare colţ de stradă îmi aducea câte o amintire încărcată de regretul neantizării ei.

Ajuns în faţa porţii casei mele, am respirat adânc. În curte mama mătura frunzele căzute în timpul zilei. Văzându-mă, se îndreptă bucuroasă către mine.

- Te-ai gândit să mai vii şi pe acasă? zise ea cu o uşoară urmă de reproş.

- Mai bine mai târziu decât niciodată! am exclamat eu.

- Vino să te pup!

După ce ne-am îmbrăţişat, ca întotdeauna grijulie, mă întrebă dacă nu îmi este foame. I-am răspuns că nu.

- Dar ce-i cu tine? se arătă ea intrigată.

- Adică?

- Ce-i cu faţa asta? Ai cearcăne, eşti palid...

- N-am prea reuşit să dorm în ultimele nopţi, i-am răspuns, încercând să dau impresia că nu e nimic important.

- Şi de ce, mă rog?

Maică-mea dorea să le ştie pe toate.

- De ce, de ne-ce, asta e... Uite că am devenit şi poet.

- Fetele astea!... îşi dădu mama singură răspunsul. Ar trebui să te mai liniştească şi tu! Ai deja treizeci de ani! Nu crezi că ar cam fi timpul să-ţi întemeiezi şi tu o familie, ca tot omul normal?

- Mamă, nu mă lua iar cu teoriile astea. Când va fi să fie, o să te anunţ.

- Bine, bine...

- Tata?... am cerut eu lămuriri.

- Dom' profesor a înnebunit puţin. Şi-a instalat internet şi acum toată ziua, ca un copil mic, stă pe calculator...

„Dom' profesor"! Aşa îi spunea mama, luându-l peste picior din cauza mândriei lui mărunte de a fi abordat în acest fel de ceilalţi din comunitate.

După ce am intrat în casă, m-am îndreptat spre camera lui şi am bătut la uşă:

- Alo?... "Dom' profesor"?... Eşti acasă cumva?

- Hei, fiule, se auzi vocea lui gravă, ai sosit?!

Tata era într-adevăr la calculator. După ce ne-am îmbrăţişat şi am schimbat câteva cuvinte, a exclamat cu o evidentă preocupare:

- Ce chestie şi internetul ăsta, domnule...! Poţi să

afli orice! Şi poţi să şi vezi, completă el cu subînţeles. Înţelegi la ce mă refer...

Am dat din cap în semn că da.

- Dacă ar şti maică-ta la ce mă mai uit din când în când, nu mi-ar mai da să mănânc... Şi altfel? schimbă el subiectul.

- Am nevoie de puţină relaxare, aşa că m-am gândit să rămân câteva zile pe acasă.

- Bine-ai făcut! O să mai am şi eu cu cine să mă conversez.

După ce am mai stat puţin de vorbă cu ei, am hotărât să merg într-o plimbare pe dealul din apropiere. Soarele tomnatic era foarte plăcut, iar aerul cald te îmbia să-l respiri din mijlocul naturii. O parte dintre frunzele verzi ale primăverii şi ale verii primiseră botezul galben sau roşiatic al noului anotimp ce le prevestea sfârşitul. Totuşi, până la trecerea lor în nefiinţă mai urma să se scurgă ceva timp, iar frumuseţea pe care o radiau era îmbucurătoare.

Aerul proaspăt, deşi foarte plăcut, mă făcu să simt oboseala ultimelor evenimente cu mai mare intensitate. Aproape că îmi venea să mă întind pe jos, să trag un pui de somn. Neputându-mă lupta mai mult cu oboseala, m-am întors către casă şi, după ce am mâncat puţin din celebra omletă a mamei mele, m-am întins în patul copilăriei şi am adormit...

Se făcea că mă aflu pe un şantier părăsit – un peisaj suprarealist în care, printre construcţiile ciudate, în paragină, se distingea un cer vânăt, punctat de nori negri-cenuşii. Fugeam... Mă ştiam urmărit de ceva, dar încă nu îmi dădeam seama de ce anume.

Fugeam, uitându-mă înapoi cu teamă. Spre disperarea mea, de după o movilă apăru ea, femeia-demon. Mă striga pe nume cu o voce de hienă, expediind spre urechile mele o serie de obscenităţi. Voia să se împreuneze cu mine. Copleşit de oroare, alergam cu toată puterea mai departe. Aleile de pe şantier păreau să se îngusteze tot mai mult, până când am ajuns pe un drum înfundat. Nicio uşă sau spărtură nu îmi permise să găsesc vreo cale de scăpare. M-am întors îngrozit.

Femeia-demon, de două ori mai mare decât mine, era la câţiva paşi. Rânjind, se apropie de mine şi mă luă în braţe.

- Alex..., gâlgâi vocea ei piţigăiată, de ce fugi de mine?

Nu puteam opune nicio rezistenţă. Forţa ei colosală mă ţinea blocat.

- Îţi place să te joci?

Zicând aceasta, începu să râdă isteric şi să mă lingă pe faţă. Era atât de scârbos!...

Cu această impresie deplorabilă, m-am trezit transpirat şi cu inima bătându-mi nebuneşte. Primul gând care mi-a venit în minte a fost acela că am venit degeaba aici, la ţară, pentru că această vizită, se părea, nu rezolvase nimic. Coşmarul îmi aduse în suflet aceeaşi animalică angoasă trăită în ultimele zile în propria locuinţă. Am privit ceasul – era trei dimineaţa. Am aprins becul şi apoi m-am ghemuit într-un colţ al patului, gândindu-mă la situaţia în care mă găseam. Să fi deschis oare prin iresponsabilitatea mea vreo poartă către... infern? Acest gând mă îngrozea. Trebuia să găsesc o soluţie, o ieşire... Da, o să vorbesc

cu un preot, apăru o soluţie salvatoare neluată în considerare până acum. Poate se rezolvă ceva.

Cu ochii roşii de nesomn şi tensiune, am intrat la ora opt dimineaţa în bucătărie. Mama, care deja pregătea mâncarea, mă privi speriată.

- Ce se întâmplă cu tine, Alex? Arăţi ca după război...

Nu puteam să mă prefac în continuare că nu e nimic.

- Nu mă simt prea bine. Am avut un coşmar, am precizat.

Îngrijorată, mama se apropie de mine.

- Ai necazuri, dragule? Ştii că mie poţi să-mi spui orice...

Nu i-am răspuns. În ochii ei se citea teama. Ca multe mame, avea o anumită capacitate empatică, fiind trup din trupul ei, şi simţea că se petrecuse ceva grav.

- Ai făcut ceva rău? mai întrebă ea, cu teama unei confirmări.

- Stai liniştită, mamă, n-am omorât pe nimeni şi nici n-am făcut vreo altă infracţiune, dacă la asta de gândeşti...

- Atunci e vorba de vreo femeie?

Ca să scap de această grijă maternă care începea să mă irite, i-am confirmat.

Vizibil uşurată, încercă să mă încurajeze:

- Lasă, dragule... La cât de frumos eşti, o să găseşti zece femei, nu una!

- Bine, mamă... Acum putem vorbi despre altceva?

Nedorind să mă supere, schimbă subiectul

discuţiei:

- Ce vrei să mănânci? Avem caşcaval, friptură, lapte, ceai..., ăăă... nişte pateu... Ce să-ţi pregătesc? ceru ea o ultimă lămurire.

- O să mănânc nişte caşcaval şi un ceai.

- Bine, imediat le pregătesc.

După ce am mâncat, am făcut o baie şi am ieşit din casă cu intenţia de a-l căuta pe preotul satului pentru o discuţie. Până la urmă m-am răzgândit - nu voiam să afle ai mei. Nu aveam de gând să-i necăjesc şi mai mult. Analizând situaţia, am hotărât să merg într-una din localităţile învecinate, unde ştiam că există o mică mănăstire. Am parcurs drumul în patruzeci de minute şi am parcat maşina în apropiere.

Poarta rustică a mănăstirii se deschise cu o uşoară scârţâitură, ce atrase atenţia unui călugăr tânăr cu păr lung şi bărbiţă rară. Acesta se uită în direcţia mea întrebător. Apropiindu-mă, l-am salutat:

- Bună ziua, părinte!

- Bună ziua, îmi răspunse el.

- Spuneţi-mi, vă rog, aş vrea să cer sfatul cuiva din mănăstire într-o problemă sufletească... Cui ar trebui să mă adresez?

Privindu-mă cu o anumită neîncredere, probabil din cauza înfăţişării mele deplorabile, îmi răspunse continuându-şi mecanic treaba:

- Vorbiţi cu părintele Arsenie... E în biserică, mai preciză.

După ce i-am mulţumit, am luat-o pe aleea pietruită către mica bisericuţă în care călugării îşi săvârşeau practica religioasă. În jurul bisericii, într-un patrulater cu un singur nivel, se întindeau chiliile,

sala de mese şi ceea ce părea a fi un depozit. Totul strălucea de curăţenie. Varul alb, proaspăt, de pe pereţii clădirilor crea un sentiment de pace şi pioşenie... Am intrat timid în biserică. În afară de călugării din faţa altarului, nu am zărit pe nimeni. Aceştia, ca şi cum nu m-ar fi observat, îşi continuau imperturbabil slujba. Unul dintre ei, mai în vârstă, binecuvânta naţiunea, sfinţii din vechime şi aşa mai departe, în timp ce alţii psalmodiau cu voci plăcute de tenori. Îi priveam şi mă întrebam care ar fi putut fi părintele Arsenie. Cel în vârstă, cu părul încărunţit? Poate cel cu ochelari şi figură de om cu carte? Am renunţat să mai fac speculaţii, lăsându-mă purtat de sonorităţile cântecelor bisericeşti; îmi făceau bine. Într-un târziu, fără să îmi dau seama, călugărul cu ochelari se apropie de mine. Îmi puse mâna pe umăr şi mi se adresă:

- Vrei să te spovedeşti?

Am tresărit.

- Îl caut pe părintele Arsenie, am spus.

- Eu sunt.

- Mă bucur să vă cunosc... Aş vrea, dacă se poate, să vă cer sfatul într-o problemă...

Părintele se uită la mine cu atenţie. Ochii lui inteligenţi păreau că cercetează în sufletul meu.

- Te ascult, zise într-un târziu.

- Cum să vă spun, de mai multe zile am nişte coşmaruri care se tot repetă...

Pe moment ceva mă oprea să-i spun tot adevărul. Mă gândeam să nu mă considere vreun satanist sau să tragă cine ştie ce altă concluzie.

- Mă simt rău, nu pot dormi şi, drept să spun, a

început să-mi fie frică, am continuat eu. Totul e atât de viu încât aproape mi se pare că se petrece cu adevărat...

- Şi ce îţi apare în aceste coşmaruri? ceru părintele Arsenie mai multe detalii.

După ce i-am povestit conţinutul visului, am aşteptat un verdict. Părintele se uita la mine gânditor.

- La biserică mai mergi din când în când? mă întrebă el cu o voce care părea să sugereze că ştie răspunsul.

Spăşit, am recunoscut că nu.

- Rău faci, copilul meu... Cum vrei ca Dumnezeu să-ţi vină în ajutor dacă tu nu-L cauţi? Ăsta e necazul cu lumea de azi, filozofă el. Lipsa de credinţă. Omul Îl caută pe Dumnezeu numai atunci când are un necaz sau când vrea ceva. După aceea Îl uită şi îşi strică mai departe sufletul.

Ruşinat, i-am dat dreptate.

- Degeaba părinţii bisericii se luptă să-l aducă pe om pe calea cea bună, pentru că omul s-a apropiat mai mult de necuratul, duce-i-s-ar numele!... Or, Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă în traistă!

Cu aceste cuvinte, părintele Arsenie păru că are de gând să îşi încheie discursul moralizator la adresa decadenţei mulţimii.

- Copilul meu, reîncepu el, Sfânta Scriptură ne învaţă cum să urmăm pilda Mântuitorului nostru şi cum să ne ferim de rău... Nu te mai întreb dacă ai citit Biblia că poate o să-ţi vină ideea să mă minţi aici, în Casa Domnului...

I-am mulţumit în gând pentru asta.

- Să te pui însă să o citeşti. De asemenea, dacă

poți, vino zilnic la mănăstire să participi la slujbe.

- O să vin, i-am confirmat eu.

- Totodată să spui „Tatăl nostru" de şapte ori dimineaţa şi seara, înainte de culcare, şi să-ţi pui o legătură de busuioc lângă pernă atunci când te culci. Apoi o să vedem... Dacă va fi nevoie, o să facem şi o slujbă de îndepărtare a duhurilor rele.

După ce stătu pe gânduri câteva clipe, continuă cu o voce coborâtă:

- Domnul Dumnezeu are grijă de toate sufletele care Îl caută sincer. Încrede-te în asta! Şi lasă destrăbălarea cu femeile!

Aveam impresia că părintele a înţeles mai multe despre situaţia mea decât aş fi vrut eu să afle

- Ar fi bine să te şi spovedeşti... Aşa păcatele o să-ţi fie îndepărtate mai uşor.

După ce i-am mulţumit pentru bunăvoinţă, am plecat cu o legătură de busuioc şi o sticluţă cu apă sfinţită aduse de un alt călugăr, la rugămintea lui.

Mă simţeam ceva mai bine. Atmosfera de calm religios din interiorul mănăstirii îmi dăduse puţin curaj. Şi când mă gândesc că numai în urmă cu vreo patru luni eram un ateu „incurabil"... Cât de neașteptată pare viaţa uneori! Mă rog, asta era viaţa mea şi trebuia să merg mai departe. Nu puteam schimba trecutul, dar viitorul speram să fie deschis spre posibilităţi mai bune.

Ajuns acasă, mi-am ascuns busuiocul şi apa sfinţită şi am căutat-o pe mama. Era în grădină, făcându-şi de lucru printre ultimele straturi de legume.

- Cum te simţi? mă întrebă ea, imediat după ce

mă văzu.

- Bine. Tata e la şcoală?

- Da, e pe baricade...

- Ai nevoie să te ajut la ceva? m-am oferit eu.

- Stai liniştit, puiule. A trecut vremea când era de lucru. Eee!... Dacă veneai cu vreo lună jumate mai repede, îţi făceam eu program, n-avea grijă! Aşa mă mai învârt şi eu să treacă timpul, până vine taică-tu pe la două...

- Atunci, mamă, merg să mă „joc" şi eu puţin pe internet...

- Bine, dragule. Dacă ţi-e foame, am pregătit ceva bun în bucătărie...

După ce am scos un „mmm..." nu foarte convingător, am intrat în casă. Trebuia să-mi mai petrec timpul cumva. Am deschis calculatorul şi mi-am verificat e-mail-urile. Aveam două: unul de la un amic - îmi povestea că a găsit nu ştiu ce chestie interesantă pe un anume site, lucru ce nu îmi trezea nici pe departe curiozitatea -, şi un altul, fără adresa de expediţie. L-am deschis şi am citit intrigat singurul rând scris cu litere mari: „ŢI-AM SPUS CĂ NU EŞTI PREGĂTIT PENTRU AŞA CEVA!" Atât şi nimic mai mult. În prima fază nu am înţeles la ce făcea referire dar, când mi-am dat seama, am simţit cum pielea mi se face de găină. În minte îmi răsună, cu aceeaşi claritate, vocea gravă care, în urmă cu destul timp, mă avertizase în timpul unei stări de dedublare că nu eram pregătit pentru astfel de experienţe. Am înghiţit în sec, neştiind ce să cred. Nu povestisem nimănui despre acea situaţie stranie şi deci nu vedeam cine ar fi putut face glume proaste pe seama mea.

Reflectând mai mult asupra situaţiei, am decis că este mai bine să trec peste acest fapt, cu atât mai mult cu cât nu aveam niciun alt reper referitor la expeditor.

Zilele care au urmat nu au adus nicio schimbare în bine. Deşi mergeam la mănăstire zilnic şi mă rugam, coşmarul îmi revenea aproape identic, chiar şi de mai multe ori pe noapte. Citeam Biblia, dar mai mult forţat. Adevărul este că nu eram capabil să mă deschid faţă de mesajul spiritual al acesteia. Energia mea tindea să se epuizeze şi într-o săptămână slăbisem aproape zece kilograme. Mai mult decât atât, vedeam uneori, în zonele mai obscure ale încăperilor din casa părinţilor mei, figuri ciudate care se strâmbau la mine. Mi se părea prea mult. Nu puteam să mă resemnez cu starea mea și îmi pierdusem încrederea. Mă simțeam abandonat de Dumnezeu, iar în suflet începea să crească lăstarul revoltei față de El. Creaţia Lui, această lume cu tot ce presupunea ea, o vedeam ca pe un rebut. Ce fel de Dumnezeu atotputernic şi plin de iubire putea fi acel cineva care zice-se că a creat totul, dacă această „operă" este la discreţia forţelor oarbe ale distrugerii şi ale răului? Ce fel de Dumnezeu e acela care permite atâtea fărădelegi?... Neînţelegerile născute din suferinţă şi frustrare m-au dus chiar mai departe: „Da, Tată, se auzea protestul meu interior, ne creezi proşti sau răi, ba ne mai blagosloveşti şi cu un destin prestabilit, asta aşa, ca să nu putem mişca prea mult în front, pentru ca apoi tot Tu, „Marele Demiurg", să ne trimiţi la plimbare, învinuindu-ne că n-am fost suficient de buni şi că nu am manifestat prea mult din iubirea şi compasiunea

pe care tot Tu nu ni le-ai dat. Frumoasă bătaie de joc, ce să spun! Toată stima! Probabil că de acolo de unde eşti, dacă oi fi existând totuşi, te distrezi pe seama noastră, ca la spectacol... Păi ce să faci singur în eternitate? Doar nu era să te plictiseşti..."

Revolta mea tindea să capete proporţii. Eram destul de nesuferit şi cu propriii părinţi, în pofida faptului că, fiind foarte speriaţi de starea mea, îmi făceau pe plac aproape în orice situţie. De câte ori nu au încercat să mă convingă să merg la un medic! Eu însă ştiam prea bine că problemele mele erau de o altă natură.

Ceea ce părea ciudat în toată această degringoladă, era faptul că furia mea, orientată în special către Creator, îmi dădea parcă mai multă putere împotriva demonilor ce încercau să mă terorizeze. Trecusem de partea cealaltă a baricadei. Jonglam cu gândul că, până la urmă, mă puteam sinucide oricând şi puteam să scap de toată nebunia din capul şi din jurul meu. Părându-mi-se că am acest atu, disperarea iniţială căpătă anumite note de sfidare la adresa apariţiilor. Mă strâmbam şi eu în direcţia lor, arătându-le că nu eram atât de slab pe cât mă crezuseră, poate. Ceva din vechiul Alex, Alex cel îndrăzneţ, reînviase...

În acest context, într-una din zile, am găsit pe adresa mea de e-mail un text nou:

„*Binele şi răul*,", spunea scrisoarea, „*sunt feţe ale aceleiaşi monede. Nu pot exista separat. Fiecare are rolul lui în această lume iluzorie. Priveşte răul cu care te confruntă ca pe un instrument ce poate determina transformarea ta în bine şi vei face primul pas important în direcţia transcenderii amândurora; căci pentru un înţelept,*

nici unul, nici celălalt nu are semnificaţie. Realitatea Ultimă nu prezintă caracteristici!"

Nici de această dată nu era semnat şi am presupus, ţinând cont de modul criptic în care era scris, că trebuie să aibă ca autor aceeaşi persoană cu avertismentul... L-am recitit de mai multe ori fără să simt că i-am înţeles cu adevărat sensul şi fără să îmi dau seama ce legătură putea avea expeditorul cu mine. Până la urmă ce dorea? Şi mai ales, cine era? Nu-i ştiam nici măcar numele şi nici de data aceasta nu apărea vreo adresă la expeditor ca să pot reacţiona cumva.

Câteva minute după exprimarea nemulţumirilor mele, calculatorul îmi dădu de ştire că am un nou e-mail. Într-o stare de firească agitaţie, l-am deschis. Mesajul, venit din partea aceleiaşi surse enigmatice, spunea următoarele:

„*Există o anumită etapă în viaţă când realizezi că adevăratul tău eu nu poate fi definit de niciun nume, tocmai pentru că a stat sub masca prea multora. Poţi să-mi spui, însă, Magicianul Alb*."

Dacă nu aş fi fost copleşit de sentimentul că necunoscutul îmi cunoaşte gândurile şi reacţionează spontan la exprimarea lor, m-ar fi apucat râsul, cu siguranţă, gândindu-mă că respectiva persoană a văzut prea multe filme fantastice şi are o deviere de personalitate. Aşa, am stat câteva momente înmărmurit. Acel cineva, indiferent cine era, părea să-mi cunoască teribilele lupte interioare, iar acest lucru îmi blocă pentru moment circuitul logic al ideilor. Cu toate că experienţele mele, aflate la graniţa incredibilului, m-au obişnuit cu situaţiile extreme, rămăsesem

bulversat din nou. După o relativă revenire, am zărit un licăr de speranţă la orizont. Străinul dădea impresia că îmi cunoaşte situaţia şi că doreşte să mă ajute. Întrebarea esenţială era dacă şi poate. Cu această enigmă, am recitit textul: „*Binele şi răul sunt feţe ale aceleiaşi monede. Nu pot exista separat*." Până aici, nimic de zis, totul mi se păru logic. „*Fiecare are rolul lui în această lume iluzorie*", continua textul. O fi, ce să spun...! Nu prea înţelegeam eu ce rol constructiv ar fi putut avea răul, dar cine eram eu, până la urmă, să mă bag în strategia creativă a lui Doamne-Doamne!. „*Priveşte răul cu care te confrunţi ca pe un instrument ce poate determina transformarea ta în bine şi vei face primul pas important în direcţia transcenderii amândurora...*" E!... Aici nu prea îmi venea să subscriu pentru că nu prea înţelegeam eu cum ar fi cu transcenderea asta. „*...căci pentru un înţelept, nici unul, nici celălalt nu are semnificaţie...*" Păi dacă nici pentru un înţelept nu are semnificaţie, atunci de ce ar avea mai multă pentru mine?!. Aveam impresia că străinul acesta voia să se cam joace cu mine. „*Realitatea Ultimă nu prezintă caracteristici.*" Filozofic, aproape poetic, dar fără prea multe sensuri pentru mintea mea. După ce am mai citit o dată întregul text, am ajuns la concluzia că nu îmi clarifica deloc situaţia.

Cu frământări sporite, am închis calculatorul şi am ieşit să mă plimb prin curte. Cu toată incertitudinea situaţiei, timid, un licăr de speranţă părea să lumineze printre tenebrele sufletului meu obosit... Străinul, autoproclamat „Magician Alb", exercita, din câte simţeam, o anumită influenţă benefică asupra mea. În ce fel urma să se manifeste, nu aveam însă cum să ştiu...

Capitolul 6

Primele victorii

Se făcea, ca în atâtea alte rânduri, că mă aflu singur şi plin de teamă pe un şantier părăsit. Cerul vânăt, cu nori negri-cenuşii, nu îmi prevestea nimic bun. Fugeam urmărit de oribila femeie-demon care voia, ca de fiecare dată, să mă siluiască. Având memoria vie a situaţiilor precedente, încercam să schimb ceva în acest scenariu grotesc. Fugind, mă uitam în stânga şi în dreapta, din dorinţa de a o lua pe un alt traseu. Inutil, singurul drum era acelaşi ca în toate celelalte întâlniri, drum ce ştiam cu toată certitudinea că se va îngusta şi până la urmă se va înfunda de tot. Într-adevăr, ajunsesem la capătul morbid al experienţei. M-am întors cu o stare amestecată de teamă şi furie... De i-aş fi putut da măcar un pumn în faţa aia oribilă!... Râzând ca o hienă, femeia-demon îşi mişca limba în mod obscen, apropiindu-se de mine. Apoi se întâmplă ceva ce era desprins din scenariul obişnuit: foarte nedumerită, pocitania făcu doi paşi înapoi uitându-se ţintă undeva în spatele meu. Am întors şi eu capul să văd ce se întâmplă – curios, drumul, ce mi se păruse a fi unul înfundat, apărea acum că se prelungeşte la nesfârşit, pierzându-ze la orizont. Pe mijlocul lui, la poate o sută de

metri, un glob luminos se apropia cu viteză de noi. Femeia-demon scoase câteva strigăte terifiante şi apoi o luă la fugă, pierzându-se printre dărâmături. Între timp, globul de lumină ajunse în apropierea mea şi se opri. Îl priveam uluit... Razele sale îmi scăldau faţa într-o lumină binefăcătoare. O pace şi o iubire neîntâlnite încă de mine, îmi inundau sufletul. Emoţia mă copleşi şi două lacrimi mari şi grele mi se scurseră pe obraz...

M-am trezit plângând... Pentru prima dată, după atât de mult timp, dimineaţa m-a găsit cât de cât proaspăt. M-am ridicat pe marginea patului şi am căutat semnificaţiile acestui vis. Simţeam că beneficiez de o anumită protecţie. Cu acest sentiment, gândul mi-a zburat către Magicianul Alb... Parcă nici nu mi se mai părea atât de penibil să îi spun în acest fel...

După ce am luat pe mine o pereche de pantaloni şi un tricou, m-am îndreptat grăbit către calculator. Speram să mai fie vreun mesaj de la enigmaticul meu corespondent. Nu mă înşelasem. Cu emoţie, l-am deschis şi am citit următoarele: *„Atâta vreme cât înţelegi răul ca rău, trebuie să-l învingi prin forţa binelui. Apoi, când vei înţelege cu adevărat că Dumnezeu este prezent în tot, nici răul, nici binele nu te vor mai putea atinge; pentru că vei fi dincolo de acestea, pentru că vei fi desăvârşit!"*

Această nouă referire la bine şi la rău mă puse pe gânduri. Cu mintea mai relaxată, înţelegeam că străinul dorea să mă facă să înţeleg ceva. De ce însă folosea de fiecare dată mesaje cifrate? Nu era mai simplu să îmi explice băbeşte ce să fac pentru a redeveni un om normal?...

Cum nici de această dată nu exista adresă la expeditor, mi-a venit ideea să încerc să-i transmit telepatic anumite solicitări. Dacă reuşise până acum să perceapă, de acolo de unde era, situaţia mea, nu vedeam de ce nu ar fi putut-o face în continuare. Am închis ochii şi m-am concentrat, cerându-i să îmi ofere soluţii la problemele mele. După ce am făcut acest lucru, am stat mai mult de o oră lângă calculator, aşteptând un mesaj. Acesta nu veni însă. Dezamăgit, m-am ridicat şi am plecat la bucătărie. Am revenit după jumătate de oră, apoi după o oră şi tot aşa, până seara. Aşteptam cu nerăbdare ceva ce nu părea să vină. M-am culcat dezamăgit şi m-am trezit la fel. Din fericire pentru mine, nu am mai trecut prin penibilele experienţe de până atunci.

Mesajul veni, totuşi, două zile mai târziu. Am deschis cu emoţie pagina şi am citit: *„Sursa tuturor lucrurilor considerate rele de către oameni este ignoranţa. Ignoranţa îl face pe om iresponsabil şi inconştient, iar în cele din urmă îi aduce nesfârşite suferinţe. Suferinţa este, însă, modalitatea prin care universul îl obligă pe acesta să-şi conştientizeze propria prostie şi, treptat, să ajungă la înţelegerea Adevărului. Prin urmare, suferinţa înţeleasă ca «rău» are un rol terapeutic. Este biciul prin care Dumnezeu îl face pe om să se trezească şi să urmeze calea «binelui», până când Iluminarea îl va face să cunoască Adevărul care este dincolo de «rău» şi de «bine». Tu ce doreşti? Să cunoşi Adevărul sau doar să-ţi fie «bine»?"*

Citind întrebarea din final, am avut intuiţia că sunt pe un prag de pe care urma să păşesc spre lumină sau spre întuneric şi că inclusiv legătura cu Magicianul Alb depindea de dorinţa mea sinceră.

M-am privit cu toată responsabilitatea de care eram în stare. Da, doream mai mult decât binele comun preferat de mulţime. Doream să ştiu... Am închis ochii şi m-am concentrat, încercând să comunic starea mea misteriosului necunoscut. După o oră, am primit un nou e-mail din partea lui:

„În acest caz va trebui să urmezi cu stricteţe indicaţiile mele. Trebuie să fii conştient de faptul că este necesar să depăşeşti singur toate obstacolele ce îţi vor apărea în cale... Rolul unui ghid este să îţi indice cea mai potrivită potecă pe care poţi ajunge pe vârful muntelui. Drumul trebuie să-l parcurgi tu; altfel ascensiunea nu-ţi va fi de niciun folos."

Citind acest pasaj, am avut sentimentul unei comuniuni sufleteşti deosebite cu autorul lui. Trăiam impresia că se află în prezenţa mea şi ochii mi se înlăcrimară de emoţie. Un suflet care mă înţelegea şi care putea să mă ajute, îmi întindea mâna...

În continuarea textului îmi dădea o serie de indicaţii referitoare la modul cum trebuia să procedez pentru rezolvarea problemelor actuale. Mi-a prescris o reţetă formată din patru plante – busuioc, pelin, cimişir şi coada şoricelului; amestecul acestora trebuia să-l ţin sub limbă, puţin umezit, de patru ori pe zi, câte zece-cincisprezece minute. Rolul lui era să-mi infuzeze în fiinţă energiile elevate ale naturii, în scopul protecţiei mele subtile faţă de energiile demoniace şi satanice trezite în fiinţa mea, de mine însumi. Tot în această direcţie, îmi trimise fotografia unui medalion cu rol de talisman şi indicaţia de a face o comandă la un bijutier pentru realizarea lui din aur. De asemenea, insistă foarte mult pe necesitatea unei

foarte serioase purificări atât la nivel fizic, printr-un regim alimentar cât mai natural, din care carnea era exclusă, cât şi la nivel psihic şi mental printr-un control conştient al emoţiilor şi printr-un efort de voinţă în ceea ce priveşte orientarea minţii spre scopuri înalte, pozitive. Îmi recomandă, spre finalul scrisorii, să lecturez cât mai multe cărţi de factură spirituală, pentru ca sufletul meu să stea permanent branşat la realităţile înalte ale spiritului prin exemplul emulativ al altora; să continui cu rugăciunea „Tatăl nostru", să merg cât mai des în spaţiul sacru al bisericilor şi să-mi înfrunt duşmanii subtili cu curaj. Sfârşitul mesajului suna astfel: *„Iubirea este cea mai mare forţă din univers. Nu întâmplător Iisus Christos ne cere să ne iubim şi duşmanii. Dincolo de prostia majorităţii, care nu poate înţelege semnificaţia acestei mari revelaţii, trebuie să ştii că iubirea sinceră îndreptată către cel ce îţi doreşte răul e cel mai eficient mod de protecţie. Prin intermediul ei, ieşi din sfera lui de influenţă. Răul nu te poate atinge decât atunci când eşti pe propria lui frecvenţă de vibraţie."*

Parcurgând finalul scrisorii, am avut o revelaţie. *„Răul nu te poate atinge decât atunci când eşti pe propria lui frecvenţă de vibraţie..."* Începeam să înţeleg semnificaţia profundă a acestei afirmaţii: ca să ieşi de sub influenţa răului trebuie să ai puterea să nu răspunzi cu rău atunci când acesta ţi se face. În caz contrar, se formează un cerc vicios al vendetelor nesfârşite de unde este greu să mai scapi... Desigur, în lumea de aici, acest concept apare drept utopic. Îmi dădeam însă seama că la nivelul sufletului şi în realitatea lumii de dincolo, unde intuiam că aparenţele nu mai au

nicio semnificaţie, principiile acestei filozofii erau vitale.

Cu astfel de gânduri am pornit hotărât la transformarea situaţiei mele, cu o încredere surprinzătoare. Atât starea deplorabilă în care mă găsisem până la acea oră, cât şi certitudinea puterilor psihice dovedite de „Magician" m-au făcut să mă abandonez ghidării lui, cu orice risc. Treptat am început să-mi revin. Spre bucuria părinţilor mei, mă împlineam cu fiecare zi. Starea mea psihică se îmbunătăţi vizibil şi, cu toate că încă mă confruntam cu percepţii stranii, nu mai eram atât de afectat. Exersam, dar încă fără un succes extraordinar, efectele emisiilor încărcate de iubire, în confruntarea cu forţele malefice care încă îmi dădeau târcoale. Deocamdată capacitatea mea de a trăi în mod autentic o stare de pace sau de iubire fără obiect nu părea prea mare.

Curajul mi-a crescut brusc chiar în noaptea de dinaintea plecării mele din casa părintească. La fel ca în atâtea alte situaţii, mă aflam în binecunoscutul şantier părăsit al coşmarurilor mele. Fugeam, când, deodată, s-a produs o modificare la nivelul conştiinţei. Dacă în cazul celorlalte situaţii experienţa era trăită ca o realitate absolută, ruptă total de viaţa mea pământească, în acest caz trăiam o stare de luciditate de o acurateţe extraordinară: îmi conştientizam prezenţa din această lume stranie ca fiind reală dar, în acelaşi timp, eram total conştient de existenţa mea de pe pământ, de faptul că dormeam şi aşa mai departe... Mi-am adus aminte de ultimele evenimente ce îl includeau pe Magicianul Alb şi toate sfaturile lui. M-am oprit şi m-am întors către urmăritoarea mea.

„Înfruntă-ţi duşmanii subtili cu curaj!", îmi răsună în minte îndemnul ghidului meu. Ridicându-mi mâna dreaptă cu degetele mare, arătător şi inelar unite, am aşteptat, concentrându-mă să adun toată iubirea de care eram capabil într-un singur nucleu radiant. Făptura apăruse în faţa mea şi mă privi cu ochi siniştri, încărcaţi de o adâncă perversitate. Invocându-L pe Dumnezeu, am transmis în direcţia ei toată iubirea de care eram în stare, subliniată prin semnul crucii. Demonul se opri intrigat pentru ca apoi să se dea câţiva paşi în spate. Am continuat cu mai mult curaj şi am observat că sinistra femeie-demon era într-o evidentă derută. În direcţia ei se îndrepta un curent palpabil de energie elevată căreia nu i se putea opune. Pe faţa ei mi se păru că văd o teribilă suferinţă... Se mai dădu câţiva paşi înapoi, după care o luă la fugă, ţipând îngrozitor. În mod paradoxal, în loc să mă bucur de victorie, simţeam o imensă compasiune pentru făptura dezaxată ce mă terorizase de atâtea ori.

Imediat după experiment m-am regăsit în deplină conştienţă în patul meu. Era prima victorie importantă în lupta cu forţele stranii din planurile inferioare ale universului astral. În acelaşi timp, era o victorie importantă repurtată chiar asupra mea. Relaxat, am privit viitorul cu o nesfârşită încredere...

Aşa cum am stabilit, mi-am pregătit lucrurile de plecare. Trecuse o lună de când sosisem în casa părintească şi trebuia să mă întorc. Aveam unele probleme la serviciu din cauza absenţei îndelungate, dar, cum fusesem în relaţii foarte bune cu şeful meu,

eram convins că o să le rezolv. Nu puteam exagera, însă.

Până la urmă, călătoria aici la țară se dovedi de bun augur. Mă simțeam aproape bine, iar sângele îmi revenise în obraji. În dimineața plecării părinții mă conduseră la stradă. Mama începu să plângă. Ne-am îmbrățișat, le-am promis că o să vin curând într-o altă vizită şi am plecat.

Luna noiembrie se menținea surprinzător de frumoasă în acest an. Deşi o mare parte din frunze căzuseră, copacii mai erau încă împodobiți cu unele multicolore ce îmi aterizau din când în când pe parbrizul maşinii. Mă simțeam bine şi aveam o intensă aspirație spirituală. Satul natal se pierdea în spatele meu, în timp ce în față mi se părea că se deschid orizonturi fascinante, care mă aşteaptau să le explorez...

Capitolul 7

La limită

Trecuseră aproape trei ani de la evenimentele stranii petrecute în casa părinților mei şi de la primul contact cu Magicianul Alb. Cu toată stăruința mea, nu reuşisem încă să îl întâlnesc. Singurul mod de comunicare era cel prin care mă abordase de la început: internetul. Îmi trimitea mesaje cu diverse informații sau sfaturi, şi aceasta numai atunci când el considera că este cazul. Dacă la început mesajele lui erau destul de dese, acum veneau cu o medie lunară. Aveam însă o mare încredere în el – nu numai că indicațiile lui mă făcuseră să scap de toate problemele dificile cu care mă confruntasem, dar întotdeauna părea să ştie cu exactitate ce fac sau ce gândesc. De aceea nu mi s-a mai părut de neînțeles că niciodată nu i-am aflat adresa de e-mail. Probabil că nu considera necesar să îi trimit la rândul meu mesaje.

Aşa cum am spus, am scăpat de lumea sinistră ce s-a învârtit o vreme pe lângă sufletul meu, dar în acelaşi timp, nici nu am mai avut vreo altă experiență extraordinară. Magicianul mă inițiase în practica Yoga şi îmi ceruse cu insistență să mă ocup cu toată seriozitatea de purificarea mea interioară şi de

schimbarea caracteristicilor naturii mele. Mă avertizase că nu eram pregătit încă pentru mai mult şi că orice încercare de a mai traversa poarta dintre lumea aceasta şi cealaltă, ar putea să-mi fie fatală pentru că el nu ar mai fi intervenit, lăsând legile karmei să acţioneze fără oprelişti. Fiind convins că ştie ce spune, i-am ascultat sfatul, chiar dacă fără mare entuziasm.

Viaţa mea se scurgea astfel aparent liniar. Îmi făceam treaba la serviciu, mă mai întâlneam din când în când cu anumiţi prieteni şi, ajuns acasă, mă ocupam de studiul unor ştiinţe străvechi, de spiritualitate, filozofie... Citisem înfometat o cantitate enormă de cărţi. În restul timpului, exerciţiile Yoga mă absorbeau în întregime. Ghidul meu îmi prezentase cu mare claritate principiile şi beneficiile extraordinare ale acestei ştiinţe milenare, iar eu le dedicam aproape tot timpul meu liber. Certitudinea că sunt mai mult decât un corp fizic, alături de convingerea că posibilităţile mele interioare, ca, de altfel, ale oricărui alt om, sunt enorme şi că ele pot fi activate în mod conştient printr-o metodă atât de bine pusă la punct, mă fascinau. Această fascinaţie mă făcuse să par rupt de realitate pentru mulţi şi, în consecinţă, am fost incapabil să îmi mai creez vreo relaţie cu femeile ce îmi apăreau în cale. Deşi arătam la fel de bine ca și înainte, parcă nu se mai simţeau atrase de mine. Preocupările, ca şi refuzul meu de a mă mai comporta în mod frivol şi superficial, doar ca să creez anumite aparenţe, mă făceau să apar multora ca ciudat. Adevărul era că puţin îmi păsa. Ajunsesem un fel de călugăr, cu deosebirea că nu trăiam izolat în vreo mănăstire, ci în mijlocul unui oraş. Ştiam însă că viaţa mea începe să

capete semnificaţie, că devine adevărată... Idealurile celorlalţi mă lăsau indiferent, tocmai pentru că aveam convingerea că nu există ideal superior celui de a-ţi descoperi propria natură şi de a deveni liber de orice condiţionare, de a ajunge la Dumnezeu. Perspectivele oferite erau inimaginabile şi consideram că merită să le consacru tot timpul.

Dintr-un anumit punct de vedere nu pot să spun că uneori nu mă confruntam cu o anumită stare de frustrare. Trecuseră totuşi aproape trei ani şi încă nu îmi cunoşteam ghidul spiritual aşa cum mi-aş fi dorit eu – în carne şi oase. În acelaşi timp, incertitudinea legată de momentul când acest lucru ar putea avea loc, mă făcea să manifest din când în când o anumită nerăbdare. Nu mă vedeam aşteptând totuşi zece ani, de exemplu. Faptul că acest lucru urma să se petreacă atunci când „aş fi fost pregătit", nu era o mare consolare, dar mă făcea să mă dedic procesului de transformare interioară cu intensitate. Până la urmă, relaţia mea cu Magicianul Alb era fundamentată pe experienţe de o realitate incontestabilă, nu numai pe vorbe, fie ele cât de înţelepte. Iar acest lucru îmi dădea speranţe.

Cu toate că, aşa cum am spus, în această perioadă nu mă confruntasem cu experienţe deosebite, se petrecuseră, în mod evident, schimbări importante: în primul rând sesizasem o certă modificare a nivelului de conştiinţă. Priveam lucrurile de pe o poziţie mai înaltă, descopeream sensuri noi acolo unde odinioară nu vedeam nimic şi, nu în ultimul rând, eram capabil de mult mai multă înţelegere şi iubire. Simultan cu aceste evidente progrese, eram ancorat într-un uni-

vers de pace, ale cărui sensuri îmi erau mai evidente în orele de meditaţie când căutam esenţa lucrurilor. Sacralitatea acestor momente, intuiţia unor realităţi superioare ce păreau că sunt gata-gata să se reveleze sufletului meu însetat de mai mult, îmi alimentau puterea de a continua şi răbdarea de a mai aştepta...

Aceasta până într-o zi când o stare de depresie apărută nu se ştie cum şi nu se ştie de unde, retrezi în mine spiritul rebel – nu se mai putea aşa. Nu aveam nicio viaţă socială şi nici nu ştiam la ce să mă mai aştept în plan spiritual. Trecuse mai mult de o lună şi jumătate de când Magicianul Alb nu mai dăduse niciun semn, iar eu băteam pasul pe loc. Aveam nevoie de o schimbare, iar dacă el nu era disponibil şi nu dorea să mă ajute cu mai mult, eram hotărât să caut un alt ghid. Cu siguranţă, lumea nu se reducea la el şi nu aveam de unde să ştiu nici cât de mult îi păsa lui de mine. Foarte nemulţumit de situaţia mea, am hotărât să las deocamdată practica şi să plec într-o excursie undeva la munte. Aveam mare nevoie de o ieşire din tiparele ultimilor trei ani şi, de ce să nu recunosc, de o femeie. Mă săturasem să îmi înfrâng energiile sexuale prin posturi speciale şi meditaţii interminabile, sau printr-o ruşinoasă retragere în toaletă de unde mă întorceam uşor deprimat şi cu un sentiment de vinovăţie şi umilinţă... Gata! Era timpul pentru o schimbare! Revolta mea era atât de sinceră, încât simţeam o oarecare satisfacţie la gândul că l-aş fi dezamăgit pe Magician. Asta era! Mă săturasem de enigme şi de parabole, iar dacă el era cu adevărat un maestru autentic, atunci trebuia să schimbe modul de abordare.

Cu această hotărâre în cap, am început să îmi pregătesc bagajele. Fiind sfârşit de săptămână, puteam merge liniştit undeva. Sentimentul că mă eliberez de ceva începea să pună stăpânire pe mine, făcându-mă să mă simt excelent. Doar gândul că voi lua din nou în braţe o femeie îmi dădea fiori, iar vremurile de odinioară, când eram un veritabil Don Juan, îmi reveniră în minte cu plăcere. Zâmbeam, gândindu-mă cât timp am pierdut fără să mă bucur de lucruri atât de fireşti ca trupul cald al unei femei.

După mai bine de o oră, pregătisem totul şi nu mai îmi rămânea decât să plec. Am deschis uşa şi am dat să ies când, am auzit ţârâitul telefonului. Nu ştiam ce să fac. „Dacă te întorci, nu o să mai ai noroc în această călătorie", îmi şopti... „vocea superstiţiei". Putea fi cineva de la firmă. Mda, dar atunci m-ar fi sunat pe mobil, nu pe telefonul fix. În fine, m-am întors şi am ridicat telefonul.

- Da, am spus.

- Alex? se auzi o voce necunoscută la telefon.

- Da, eu sunt.

- Nu ai suficientă încredere, Alex, spuse vocea. Tu ai impresia că ţinta finală se atinge când şi cum doreşti tu? Că raportul în care te găseşti cu mine este artificial sau întâmplător?...

Cu emoţie am înţeles că vorbeam pentru prima oară cu ghidul meu. Nu ştiam ce să spun. Nu-mi venea nici să-l salut în vreun fel... Ce i-aş fi putut spune? „Bună ziua, domnule Magician Alb?"

- În mod normal, astăzi ai fi fost într-un azil de nebuni din cauza inconştienţei tale, sublinie el mai departe. Va trebui să mai aştepţi câţiva ani, să continui

transformarea, şi abia după aceea vom putea sta de vorbă. Întâlnirea cu mine presupune să fii pregătit pentru *marea iniţiere*. Tu nu eşti încă.

- De ce? am îndrăznit eu să întreb.

- Nu ai încă maturitatea spirituală necesară.

- Nu vreau să vă supăr, am zis eu politicos, dar am totuşi convingerea că sunt pregătit...

- Oare?! În plus, de ce îmi spui „nu vreau să vă supăr", atâta vreme cât întotdeauna m-ai tutuit în gând?

Nu am spus nimic pentru că nu aveam ce să îi răspund.

- Dacă ne-am întâlni acum pentru a te conduce la revelarea celui mai mare mister al existenţei, ai risca să îţi pierzi viaţa sau să înnebuneşti ireversibil...

- Accept aceste riscuri, m-am repezit.

Simţeam că este un moment de cumpănă şi voiam să-i arăt că sunt foarte decis.

- Nu ştii ce-mi ceri! Mă voi gândi însă la această posibilitate şi te voi căuta să-ţi comunic ce am hotărât. Totuşi ascultă-mi sfatul: lasă timpul să te pregătească mai bine pentru examenul dificil pe care urmează să-l dai, dacă într-adevăr îţi doreşti asta...

- Îmi doresc foarte mult şi nu vreau să mai aştept! Lasă-mă pe mine să decid dacă sunt dispus să îmi risc viaţa!... Ai insistat adesea, în mesajele trimise de-a lungul anilor, pe dreptul divin al fiecăruia de a-şi decide singur soarta. Dă-mi posibilitatea să îmi manifest acest drept, mi-am terminat eu argumentele, cu curaj.

- În această ecuaţie este inclusă şi responsabilitatea, şi libertatea mea de a decide, ripostă el. Te voi

căuta când este ceva de spus. Mai rămâne ca tu să fii capabil să dovedeşti puterea voinţei tale, atunci când va fi cazul; şi mai ales încrederea în mine.

Fără să mai spună nimic, închise telefonul. L-am închis şi eu. Nu-mi venea să cred – vorbisem, în sfârşit, cu ghidul meu spiritual. Am respirat adânc şi m-am aşezat pe scaun, reflectând asupra situaţiei. Deşi eram obişnuit cu intervenţiile lui în momente-cheie, cea de acum mă impresionase mai mult decât oricare alta. Ştiuse că sunt pe punctul să fac o greşeală din punct de vedere spiritual şi a intervenit pentru a mă determina să urmez mai departe practica. Îmi dădeam seama că, odată plecat în excursie, se puteau întâmpla multe. Cu toată practica asiduă din ultimul timp, încă nu aveam un echilibru deplin. Conştientizarea acestei situaţii mă făcu să renunţ la planul meu. Mi-am aranjat lucrurile înapoi în dulapuri şi apoi, cu un elan nou, mi-am reluat exerciţiile. Eram decis să apropii la maximum momentul întâlnirii cu el şi mi se părea evident că starea mea avea să fie determinantă.

Cu această hotărâre m-am dedicat practicii Yoga trup şi suflet. În acelaşi timp îmi exprimam în diverse momente, cu intensitate, dorinţa de a fi căutat din nou de Magician. Speram ca de la primul mesaj să se pună problema întâlnirii.

După exact şapte zile, într-o dimineaţă pe la ora nouă, am auzit soneria de la intrare. Puţin iritat de faptul că am fost deranjat dintr-o meditaţie, am mers să deschid uşa. În faţa mea apăru chipul neîngrijit al unui bărbat cu barbă şi părul destul de încâlcit. Am presupus, după mirosul de băutură care venea din

direcţia lui, că vrea să îmi ceară bani. M-am pregătit să-l expediez, dar mi-o luă înainte:

- Domnul Alex?... întrebă el flegmatic.

- Da, am răspuns eu foarte circumspect.

- M-a trimis guru' dumitale să te duc la el...

- Pardon? am făcut eu ochii mari şi nedumeriţi.

- Magicianul Alb, precizează el rânjind.

Nu-mi venea să cred că acest om nespălat şi grosolan ar fi putut fi mesagerul ghidului meu spiritual.

- Pot să intru? întrebă străinul.

- Stai puţin, l-am oprit eu. Ce legătură ai dumneata cu Magicianul Alb, dacă nu te superi?...

- Sunt discipolul lui de mai mulţi ani...

- Faci mişto de mine, domnule?! am ridicat eu tonul.

Străinul se uită la mine cu impertinenţă, după care mă abordă din nou, flegmatic:

- Atunci când ţi-a vorbit la telefon acum o săptămână ţi-a spus că o să te caute când va considera că este cazul. Nu ţi-a spus nici cum şi nici prin cine...

După ce făcu o pauză ca să-şi dreagă vocea, scuipă în casa scărilor şi continuă:

- Eu îţi transmit ce e de spus, iar tu faci ce vrei. Sincer să fiu, mie puţin îmi pasă.

Mă uitam şocat la el şi nu îmi venea să cred că asist la această scenă absurdă. Dacă acest om era discipolul Magicianului Alb, atunci nu cred că eu mai puteam fi. Toată construcţia pe care mi-o făcusem în legătură cu ghidul meu spiritual părea să se năruie. Fără îndoială, acest ins ştia prea multe ca să mă îndoiesc de faptul că ar avea o anumită legătură cu

Magicianul. Totuşi...

- Şi care e mesajul? l-am întrebat într-un sfârşit.

Străinul se uită la ceas.

- Peste exact şase minute trebuie să plecăm, spuse el. Nici unul în plus.

„Peste exact şase minute"... Tipul mi se părea absurd: de ce nu cinci sau zece? De ce şase?...

- Va trebui să faci tot ce îţi spun până cînd ajungem la destinaţie. Nu vei cere explicaţii pentru nimic. În caz contrar, oprim excursia, te dăm jos şi nu vei mai auzi de el niciodată! îşi termină străinul precizările.

- Bun... Şi unde ar trebui să mergem?

- Mai ai patru minute şi jumătate... Reţine că eu nu te aştept mai mult.

Văzând că nu se poate discuta cu acest individ, am început să mă îmbrac rapid gândindu-mă dacă să accept sau nu condiţiile date. Tipul nu-mi trezea nicio încredere şi mai aveam două minute să decid. Până la urmă mi-am asumat riscul să plec alături de el. Am verificat pe fugă dacă am la mine tot ce considerasem necesar – acte, bani, telefon mobil – şi am ieşit. În faţa blocului ne aştepta un jeep cu geamuri fumurii. Am urcat în spate, iar străinul se aşeză lângă mine. În faţă se aflau alţi doi bărbaţi. Deşi i-am salutat, aceştia mă ignorară complet; nici măcar nu au întors capul în direcţia mea. Eram foarte nedumerit, dar simţeam că trebuie să merg mai departe. În fine, jeep-ul porni cu viteză din parcare. La ieşirea din oraş, bărbatul din dreapta şoferului îmi întinse un material textil boţit:

- Moşule, zise el, trebuie să-ţi pui asta pe ochi.

- Ce să fac??? am reacţionat eu.

- Locul în care mergem este secret. Dacă vrei să vii cu noi, trebuie să-ţi pui chestia asta pe ochi. Am fost suficient de clar?

- Mie nu mi se pare deloc normal, m-am opus.

Odată cu replica mea, maşina frână iar şoferul întoarse faţa spre mine, o faţă cu obrazul drept brăzdat de o cicatrice:

- Poţi să cobori!... spuse el cu voce aspră. Ce o fi găsit guru' la ăsta!? continuă, adresându-se celui din dreapta lui. Măi, băiatule, se întoarse din nou spre mine, faci ce îţi spunem sau te cari. Eu nu am prea multă răbdare, accentuă cu scopul de a mă face să înţeleg şi mai bine.

M-am uitat iritat, dar şi îngrijorat în ochii lui. Nu ştiam ce să fac. Aş fi putut coborî şi aş fi scăpat de toţi aceşti nespălaţi... Dar... dacă totuşi?... Eram atât de confuz!... Ce era mai bine să fac? Am strâns din dinţi şi am luat materialul. Trebuia să merg până la capăt, altfel nu aş fi fost împăcat cu mine însumi tot restul vieţii. Fără să mai spun ceva, am desfăcut materialul textil, constatând că acesta are forma unor ochelari cu elastic, şi l-am pus pe ochi. Părea bine făcut, întrucât nu lăsa nicio rază de lumină să ajungă la ochii mei.

- Încă ceva, mă abordă bărbosul de lângă mine. Dacă îţi vine cumva ideea să încerci să scapi de el sau să te uiţi pe la colţuri şi eu te văd, te-am dat jos şi „la revedere"!...

Nu am mai zis nimic. Eram consternat de-a dreptul! Nu ştiam la ce să mă aştept de la aceşti indivizi care nu păreau să aibă nimic spiritual în ei. Păreau mai degrabă infractori. Oare în ce mă băgasem? Dacă Magicianul Alb o fi la rândul lui un

tip ciudat ce foloseşte practica Yoga ca mijloc de manipulare şi, în funcţie de ce constată la „x" sau la „y", face racolări pentru a-şi atinge cine ştie ce scopuri murdare? Această posibilitate îmi dădea fiori. Mă gândeam la oamenii simpli, din viaţa obişnuită, şi parcă preocupările lor mărunte nu mi se mai păreau atât de nesemnificative. Cu siguranţă, ei nu treceau prin situaţii de genul acestora prin care treceam eu şi nici nu aveau aceleaşi frământări. Nu era mai bună, totuşi, viaţa lor?

Realizam că merg pe marginea unei prăpăstii. Între timp, colegii mei de călătorie deschiseră o sticlă de vin, după cum îmi spunea nasul. Cel de lângă mine trase un gât şi apoi râgâi zgomotos.

- Necivilizatule! se auzi vocea amuzată a şoferului. Ne faci de râs faţă de băiat...

Vinovatul râse cu sughiţuri şi dădu sticla mai departe.

- Ia şi tu o gură dar, vezi, nu prea mult, că ne mai şi omori!....

- Lasă, nu-ţi fă tu griji din cauza asta, ripostă şoferul. Auzi, cât vin ai luat pentru guru'?

- Două lăzi. Îi ajunge până săptămâna viitoare când mai avem ceva treabă şi ieşim din casă...

- Bine... Şi pentru noi?

- Pentru noi, patru lăzi şi ceva tărie.

- Să trăieşti, moşule!...

Discuţia purtată peste capul meu îmi făcea greaţă. În mine creştea din ce în ce mai mult convingerea că acest drum e o greşeală. Cu toate astea parcă nu mai aveam putere să mă opun. O anumită resemnare părea să mă cuprindă încet şi sigur. Mai mult chiar,

părea că nu îmi mai pasă nu ştiu cât de consecinţele pe care ar fi putut să le aibă asupra mea această călătorie. Am mai întors o vreme situaţia pe toate feţele, izolându-mă de discuţia mai mult sau mai puţin gălăgioasă dintre cei trei. În cele din urmă am renunţat să mă mai agit. Ce va fi, va fi!...

Trecuseră mai multe ore de când plecasem în această stranie călătorie şi o ciudată detaşare începu să mă învăluie. Singurul lucru ce mi se mai părea important era acela că îmi dorisem să primesc o iniţiere ce părea specială şi că fusesem acceptat, chiar dacă actuala situaţie apărea drept foarte ciudată. Trebuia însă să merg până la capăt, chiar cu riscul vieţii sau al sănătăţii psihice. Ceva din interiorul meu îmi spunea să continui. În rest, aspiraţia efervescentă din ultimele zile, aspiraţie ce mă împinsese în această aventură, mă părăsise... Simţeam în suflet un gol insaţiabil şi mi se părea că nu mai este nimic de făcut, nimic de aflat, nimic de căutat... Eram doar eu cu mine însumi. Zâmbeam amar, privindu-mi viaţa ratată din punct de vedere social, neclară din punct de vedere spiritual. S-au întâmplat atât de multe lucruri! Au fost atâtea schimbări radicale de situaţii: copilul care omora cu sadism gândacii-de-Colorado, a ajuns la maturitate un fervent protector al animalelor; tânărul nihilist, atât de pornit împotriva religiei, s-a transformat, printr-un curios joc al destinului, într-un om matur cu reale preocupări mistice. Cât de ciudat!... Priveam toate aceste ipostaze evolutive şi pentru prima dată nu mă regăseam în niciuna; parcă era vorba de viaţa altcuiva. Ca şi cum m-aş fi transformat într-o Instanţă Supremă, mi-am trecut în revistă,

cu o claritate siderantă, eveniment după eveniment...

Totul a început într-o zi de vară – o zi de vară ce nu anunţa nimic deosebit... Îmi apăru în minte chipul Dianei, accidentul care declanşase întreaga gamă de experienţe extraordinare sau terifiante din perioada imediat următoare, săptămânile dificile de refacere petrecute în casa părinţilor mei, primele contacte cu Magicianul Alb, anii de practică spirituală... Unde ajunsesem? De unde începuse adevărata mea viaţă şi unde avea să se termine? Nu mai îmi păsa. Eram decis să joc totul pe o singură carte. Dacă fac o greşeală, cel puţin nu o să mă pot acuza că nu am încercat.

Între timp, maşina începu să facă mai multe viraje periculoase. Am ieşit din starea mea de interiorizare fără să am idee cât a trecut de când am plecat. Părea că ne aflăm pe un drum de munte. Cum mişcările periculoase ale maşinii continuau, bărbosul de lângă mine izbucni:

- Băi, Mihai, termină odată şi ia-ţi mîinile de pe volan! Vrei să cădem în vale?

- Atunci convinge-l tu pe boul ăsta de şofer să oprească, pentru că am beşica plină, reacţionă cel cu numele de Mihai.

- Opreşte şi lasă-l să-şi facă treaba! Hai, că şi mie îmi vine!...

Râzând grosolan, şoferul trase maşina pe dreapta.

- Tu nu vrei să te pişi? mă abordă bărbosul.

Nu am zis nimic.

- Vezi că dacă nu o faci acum, tâmpitu' ăsta de şofer n-o să oprească numai pentru tine!

Convins de acest ultim argument, l-am lăsat să

mă ia de mână şi am coborât. În minte îmi apăru din nou noianul de îndoieli de la începutul călătoriei. Nu puteam să înţeleg cum de aceşti oameni atât de grosolani aveau legătură cu o fiinţă ce întotdeauna fusese un model pentru mine, chiar dacă de la distanţă. Era posibil să fie atât de multă ipocrizie? Era posibil ca această ipocrizie să dureze aproape trei ani? Nu ştiam ce să mai cred. M-am lăsat dus de bărbos câţiva metri şi m-am descheiat la şliţ. Mă simţeam penibil. Indivizii ăştia se puteau uita la mine şi puteau să râdă pe seama mea, fără să mă pot opune. Incredibilă situaţie!... Nu îmi dădeam seama cât mai puteam rezista. Ca şi cum m-ar fi auzit, vocea şoferului sună ameninţătoare:

- Vezi, nu cumva să umbli la ochelari pentru că, nu numai că o să te las aici, dar o să-ţi şi trag câteva peste cap.

Asta puse capac la toate. Furios, mi-am dat ochelarii jos şi am strigat în direcţia şoferului:

- Fac ceva pe ameninţările voastre!...

Din cauza luminii care îmi pătrunse brusc în ochi, nu am văzut nimic. Mi-am ridicat mâna pentru a mă proteja de lumină şi am continuat:

- Iar aşa-zisului „Magician Alb", să-i transmite-ţi că nu mai am nevoie de nimic din partea lui!...

Stând mai departe cu mâna la ochi, mă simţeam vulnerabil deoarece distingeam cu greu, printre lacrimi, lucrurile din jur. Instinctiv mă postasem într-o poziţie de apărare, aşteptându-mă să fiu lovit. Cu toate acestea, nimeni nu se îndreptă spre mine agresiv şi nimeni nu spuse nimic. După încă un minut, am putut să le văd chipurile. Parcă suferiseră o metamorfoză. Pe faţa niciunuia nu se zărea vreo urmă de rea intenţie. Dimpotrivă, se citea o sinceră părere de rău. Bărbosul stătea cu capul plecat şi se juca dezamăgit cu vârful bocancului în iarbă. Pentru moment nu am înţeles ce se petrece, dar mi-am dat seama atunci când şoferul îşi trase jos de pe faţă ceea ce îmi păruse la început o cicatrice.

- A fost... un test? am întrebat cu vocea pierdută.

Bărbosul dădu din cap în semn că da.

- Îmi pare rău, Alex, dar nu poţi merge mai departe cu noi.

Am avut impresia că îmi fuge pământul de sub picioare. Trebuia să îmi dau seama că este un test! Cum am putut să fiu atât de prost încât să nu realizez acest lucru?

- Ghidul nostru a vrut să-ţi testeze voinţa şi încrederea în el, continuă bărbosul. Dacă îţi aminteşti, atunci când aţi vorbit la telefon, te-a avertizat asupra acestor lucruri... Îmi pare rău, dar nu eşti pregătit pentru ceea ce îţi doreşti. Din păcate situaţia ta este în acest moment chiar mai dificilă. Nu cred că vei mai avea vreodată ocazia să comunici cu el.

Nu aveam nicio replică. Trecusem prin tot acest calvar degeaba. Încercam să găsesc o scuză, o explicaţie, dar totul îmi părea inutil.

- Ai avut trei ani posibilitatea să îţi dai seama cine este şi ce poate, chiar dacă nu l-ai văzut în carne şi oase, mi se adresă şoferul. Deşi ai putut constata că ştie ce faci şi ce gândeşti, nu ai avut deplină încredere. Noi nu putem face nimic. Îi urmăm doar indicaţiile...

Între timp, ceilalţi doi urcaseră în maşină. Urmându-le exemplul, şoferul îmi mai spuse doar

„Rămâi cu bine!" şi maşina plecă în trombă. Năuc, fără replică, am privit în urma lor fără să-mi vină să cred că trec prin aşa ceva. Nu fusese decât un test!... Îmi venea să mă dau cu capul de pământ. Şi acum, ce ar fi trebuit să fac? Habar nu aveam unde mă găseam. Am privit în jur la munţii maiestuoşi, la brazii falnici care se ridicau spre cer şi mi-am dat seama că habar nu am unde sunt. Drumul pe care eram nu părea să fie unul circulat şi nu se vedea niciunde vreun semn de civilizaţie. M-am încăpăţânat totuşi să nu renunţ şi am pornit în direcţia urmată de jeep. Speram să descopăr ceva sau măcar să treacă vreo maşină pe acest drum şi să mă lămuresc în legătură cu locul unde mă aflam.

Ceasul arăta ora patru după-amiaza. Ce bine că încă era vară iar timpul se arăta frumos! Ce-ar fi fost dacă m-aş fi găsit într-o astfel de situaţie iarna? Chiar şi aşa, mă gândeam cu îngrijorare la locul în care ar fi urmat să-mi petrec noaptea şi îi acuzam în gând pe cei trei că m-au lăsat în mijlocul naturii fără să-mi spună măcar: „Băi, ia-o în jos că e un sat la o oră de mers şi de acolo te descurci tu." Nu!... Că doar nu erau să se obosească!

Deşi dezamăgit de mine însumi şi de ceilalţi, mă hotărâsem să nu renunţ. „Mă voi învârti prin zonele astea cât voi putea eu de mult şi tot o să descopăr unde se ascunde Magicianul Alb" mi-am promis. Eram mai departe concentrat pe dorinţa de a-l întâlni şi speram ca acest lucru să îl simtă şi el. În pofida afirmaţiei unuia dintre cei trei potrivit căreia nu mai aveam şanse să îl întâlnesc vreodată, mă încăpăţânam să refuz această posibilitate. Nu se putea şterge cu

buretele tot efortul meu din ultimii ani. Mă rog, se putea pune problema unei amânări, dar atât. Altfel ar fi fost inechitabil... Iar dacă vorbiseră chiar serios, atunci, foarte bine, o să-mi risc şi viaţa, dar tot nu o să renunţ! „Iar dacă voi muri cumva", mi-am mai spus, uitându-mă îngrijorat la ceasul ce arăta deja ora şase şi jumătate seara, „atunci o să mă aibă pe conştiinţă." Tot era ceva...

După două ore şi jumătate mă simţeam destul de obosit. Drumul urca lin dar continuu şi efortul făcut îmi diminuă simţitor energia şi încrederea. Ca un făcut, nicio maşină sau vreun muntean rătăcit nu se zări prin zonă. M-am oprit să-mi mai trag răsuflarea, rotindu-mi ochii peste împrejurimi. Nimic... Doar în stânga mea, pe direcţia unei cărări, se auzi la un moment dat puţină agitaţie. Aceasta crescu brusc, iar pe cărare apăru fugind un excursionist. M-am uitat la el, s-a uitat la mine, şi în momentul în care ajunse în dreptul meu îmi strigă panicat:

- Ursul!...

Într-adevăr, în spatele lui, un urs de dimensiuni destul de mari gonea furios. Preţ de o secundă, am rămas blocat. Îmi venea să fug, dar nu mă ascultau picioarele. Priveam ursul apropiindu-se şi trăiam sentimentul că acestea sunt ultimele clipe ale vieţii mele. Probabil că de-aia şi eram aici chiar în acest moment. Nu excursionistul trebuia să fie victima, ci eu. Ursul mă căuta de fapt pe mine! În acest context înţelegeam clar de ce nu aş mai fi avut ocazia să vorbesc vreodată cu Magicianul Alb. Pentru că urma să mor! Eram uimit câte gânduri îmi puteau trece prin minte într-un timp atât de scurt! Mi se părea că ursul

se găseşte încă departe, în timp ce flash-uri din viaţa mea mi se perindau în orizontul minţii cu rapiditate. Mi-am văzut greşelile, lucrurile bune şi apoi l-am văzut pe urs la câţiva metri ridicându-se în două labe şi mormăind furios. L-am privit în ochi şi mi-am adus aminte de una dintre afirmaţiile Magicianului Alb: *„Când vei înţelege cu adevărat că Dumnezeu este prezent în tot, nici răul, nici binele nu te vor mai putea atinge..."* Mi se părea că găsesc în această afirmaţie soluţia situaţiei de acum. L-am privit în continuare pe urs în ochi, dar am căutat să nu văd în el propriul meu ucigaş, ci o parte din întreaga manifestare. O manifestare umplută de prezenţa lui Dumnezeu. Odată cu asta am ridicat mâna dreaptă în semn de binecuvântare şi i-am transmis animalului toată afecţiunea mea. Ursul păru nedumerit. Încet, furia i se calmă şi se apropie de mine. Ne priveam ochi în ochi. Respiraţia lui agitată mi se răsfrângea pe piept în timp ce mă adulmeca. Am continuat să mentalizez pozitiv din ce în ce mai încurajat de succes. Animalul părea să dea semne că s-a plictisit. Într-adevăr, după doar câteva momente se întoarse şi începu să se îndepărteze. Am respirat uşurat şi am lăsat mâna jos. „Şi când mă gândesc că ar fi putut să mă ucidă!" mi-am spus. Ca şi cum ar fi simţit, ursul se răsuci brusc şi mă lovi năprasnic cu laba în umărul stâng. M-am văzut catapultat peste drum, rostogolindu-mă haotic pe pantă. Când m-am oprit din rostogolire, am simţit dureri acute în tot corpul. Cerul albastru de deasupra mea se făcu negru şi atunci am ştiut că totul se sfârşise...

Capitolul 8

Cine sunt eu?

În faţa ochilor mei se distingea un alb imaculat. „Ce putea fi?" m-am întrebat. Nu eram în stare să fac nicio conexiune. Aveam sentimentul că îmi scapă ceva şi nu îmi dădeam seama ce. Foarte neplăcut! Am continuat să privesc acel alb care îmi ocupa tot orizontul cu o la fel de mare nedumerire. Până la urmă am realizat că este vorba de tavanul unei încăperi. Buuun... Asta însemna că stau pe spate. „De ce însă stau pe spate?" Enigma părea că nu vrea să se rezolve aşa curând. Am încercat să mă mişc şi am constatat că o fac cu greutate - păream legat de pat. Nu ştiam de ce, iar acest lucru devenea stresant. Nu-mi aduceam aminte cum am ajuns în situaţia asta. De fapt nu-mi aminteam nici alte lucruri. Se părea că o ceaţă deasă se lăsase peste memoria mea. Cel mai ciudat lucru era acela că nu ştiam cine sunt. Starea de disconfort creată de această conştientizare mă determină să fac un efort şi să mă ridic. Durerile resimţite mă obligară să renunţ. Resemnat, am decis să aştept ca cineva să apară în încăpere şi să mă lămurească. Într-un târziu, cineva intră. M-am uitat lung la femeia puţin trecută care apăru şi am întrebat:

- Unde sunt?

Surprinsă, aceasta întoarse capul către mine:

- Ţi-ai revenit, dragule? Cât mă bucur!... Doamne, câte emoţii mi-ai dat!... „Dragule!”... După familiaritatea acestei abordări am dedus că femeia trebuia că îmi este o persoană apropiată. Oricum, nu îmi aminteam de ea. Ciudat!

- Ce-am păţit? am întrebat eu nerăbdător.

- Ai avut un accident, dragule! Mulţumesc Domnului că ai scăpat numai cu atât! Of-of!... Dacă m-ai fi ascultat şi nu ai fi luat blestemata aia de furgonetă!... Dar tu nu-ţi aminteşti? se trezi femeia în cele din urmă.

- Nu, i-am răspuns. Nu ştiu nici cine eşti dumneata...

Femeia se uită la mine blocată. Faţa ei trecută, ridată, se convulsionă într-un plâns înăbuşit.

- Nu ştii cine sunt eu? întrebă ea plângând.

Am schiţat cu greutate din cap în semn că nu.

- Sunt Ana, soţia ta, zise ea apropiindu-se de mine. Îmi luă mâna şi mi-o sărută. Cum să nu-ţi aminteşti de mine? Nu-ţi aminteşti nici de copiii noştri? De Aurica, Ionuţ şi Petrică?

Mă uitam în ochii ei fără să ştiu ce să-i răspund. Văzându-mi privirea copleşită, se aplecă peste mine, mă sărută pe gură şi apoi boci de una singură:

- Ioane, Ioane!... Ce-o vrea Dumnezeu de la noi de ne dă atâtea necazuri?...

Stăteam mai departe blocat şi nu îmi venea să cred. Dacă era să mă iau după spusele femeii, mă chema Ioan, eram însurat cu o femeie de peste patruzeci de ani, ceea ce însemna că şi eu trebuia să

am către cinzeci, şi aveam trei copii... Perspectiva mă îngrozea. Nu puteam să cred că poate fi adevărat. „Poate tot ce se întâmplă e un vis urât.” Am închis ochii şi i-am ţinut aşa o vreme, după care i-am deschis din nou. Femeia era, bine-mulţumesc, la locul ei şi se uita cu o privire plină de suferinţă în direcţia mea. Între timp cineva intră în cameră. O voce de bărbat o salută pe femeie:

- Săru’ mâna, mamă... Cum e cu el?

- Şi-a revenit, dar nu-şi aminteşte nimic, izbucni iar femeia în plâns.

Curios, am întors capul către noul intrat. Un tânăr cu păr scurt şi creţ şi cu faţă oacheşă mă privea nedumerit.

- Săru’ mâna, tată! îşi destinse el faţa într-un zâmbet.

Îmi venea să leşin. Eu, tatăl acestui tânăr? Am închis ochii şi m-am gândit că destinul îşi bătea joc de mine. Nu puteam fi tatăl unui băiat de douăzeci de ani. Groaznic! Cu un efort teribil de voinţă am încercat disperat să îmi amintesc ceva. Inutil! Ca şi cum un văl s-ar fi aşternut peste tot trecutul meu, acesta se încăpăţâna să rămână ascuns.

- Nu-ţi aminteşti nici de Ionuţ? mă întrebă femeia.

- Nu-mi amintesc nimic. Nu vă cunosc...

Ce-aş fi putut eu avea în comun cu această femeie? Nu mă vedeam iubind-o sau făcând dragoste cu ea.

- Tată, mă abordă tânărul îngrijorat, hai, încearcă să-ţi aminteşti...

- Lasă-l, mami, să se odihnească, îl întrerupse femeia. Poate mâine o să se simtă mai bine.

- Nu, se încăpățână băiatul, vreau să mai vorbesc acum cu el.

- Bine, atunci eu mă duc după domnu' doctor.

- Tată, continuă băiatul după ce femeia ieşi din încăpere, uite, o să încerc eu să te fac să-ţi aminteşti... Prima dată spune-mi: cum te simţi?

- Rău, am îngăimat eu.

- O să-ţi treacă, mă încurajă el. Medicul a zis că nu ai rupte decât piciorul stâng şi două coaste şi că te-ai mai lovit la cap. Da' că nu-i nimic aşa grav ca să nu te întremezi.

După ce am auzit cuvântul cap, mi-a venit o idee. Cu emoţie, l-am rugat pe băiat să-mi aducă o oglindă. În felul acesta puteam să îmi lămuresc mai bine situaţia. Prompt, tânărul îmi aduse o oglindă. Am luat-o din mâna lui tremurând de emoţie şi mi-am privit faţa – nu-mi puteam da seama de nimic. Capul îmi era bandajat şi doar o mică parte putea fi vizibilă, irelevantă pentru lămurirea dorită. Dezamăgit, i-am dat oglinda înapoi, privindu-mi stupefiat verigheta lipsită de eleganţă de pe degetul inelar al mâinii stângi.

- Auzi, tată, reluă cel cu numele de Ionuţ discuţia, încearcă să-ţi aminteşti... Hai să o luăm pe rând: îţi aminteşti, atunci când ai plecat, cât ne-am chinuit amândoi să urcăm porcii în maşină?

Când am mai auzit-o şi pe asta, am crezut că leşin. Aşadar, nu numai că eram un om destul de în vârstă, căsătorit cu o femeie total neapetisantă şi cu trei copii pe cap, dar mă mai ocupam şi cu crescutul porcilor, din câte se părea. Era prea mult. Parcă cineva îşi propuse să mă chinuie.

- Nu-ţi aminteşti? continuă torţionarul sufletului meu.

- Nu şi nici nu mai vreau să vorbim. Mă simt rău. Cheamă, te rog, medicul!

Speriat, băiatul ieşi din cameră şi se întoarse la puţin timp cu maică-sa şi cu un bărbat îmbrăcat în halat alb, probabil medicul. Acesta se apropie de mine şi mă cercetă cu atenţie. Ochii săi blânzi, albaştri, încadraţi de un păr negru, lung, prins în coadă, îmi făcură bine. Scăpasem, cel puţin pentru moment, de cei ce mi se pretindeau rude.

- Nici pe domnul doctor nu îl recunoşti? insistă femeia cu întrebările.

L-am privit cu atenţie şi am spus că nu.

- Tot domnu' doctor s-a ocupat de tine în urmă cu un an când ai avut mâna ruptă, încercă femeia să mă lămurească.

Medicul îmi confirmă dând din cap. Confirmarea lui mă deprimă total. Oricum, nu mai doream să îmi aud rudele sau ce or fi fost aceşti oameni. Acum am aflat că am avut şi mâna ruptă... Cine ştie cu ce nenorociri mai erau pregătiţi să mă servească!... Pentru o singură zi mi se părea suficient. Cu acest sentiment, l-am rugat pe medic să îmi invite rudele afară ca să putem vorbi doar noi doi. După ce problema se rezolvă, medicul mă întrebă cum mă simt. I-am răspuns că sunt foarte derutat.

- Înţeleg că nu vă amintiţi nimic, spuse el.

- Absolut nimic, domnule doctor!

I-am privit faţa matură, fruntea înaltă ce trăda inteligenţă, şi m-am simţit ceva mai bine.

- Spuneţi-mi, vă rog, am continuat eu, dumnea-

voastră vă amintiţi de mine?

- Sigur. Locuiţi într-un sat din apropiere, îmi confirmă medicul, spre disperarea mea. Dar staţi liniştit. Nu cred că este ceva grav. Mâine dimineaţă o să vă consulte un specialist pentru problema asta şi se va rezolva cumva. Cum să vă spun? În anumite situaţii, accidentele pot provoca probleme de acest gen dar, în mod obişnuit, ele se rezolvă cu timpul. La dumneavoastră, din câte îmi dau sema, e vorba de o pierdere totală de memorie, însă nu vă neliniştiţi. Sunt convins că în scurt timp veţi putea fi alături de familie şi că totul va fi bine.

- În rest am şi alte probleme? am întrebat îngrijorat.

- Un picior rupt şi două coaste fisurate. Nu e nimic foarte grav.

Strâmbând din buze, am continuat:

- Nu vreau să vă agasez cu deruta în care mă găsesc, dar vreau să mă faceţi să înţeleg ceva: eu nu mă simt de cinzeci de ani... Mă simt ca un tânăr şi nu înţeleg ce legătură aş putea avea cu aceşti oameni ce pretind că îmi sunt rude. Vă spun sincer, numai gândul că aceşti oameni sunt familia mea, mă îngrozeşte. Nu simt nicio... afinitate faţă de ei...

- Vă înţeleg, spuse doctorul cu blândeţe. Să vă explic: în situaţii de acest fel poate să apară un şoc post-traumatic. Adică lipsa elementelor din trecutul dumneavoastră, acest gol de memorie, vă pune în situaţia de a vă privi propria viaţă dintr-o perspectivă nouă, lipsită de amintiri... Altfel spus, ca şi cum aţi privi viaţa altcuiva. Ei, în acestă situaţie, viaţa reală pe care aţi trăit-o s-ar putea să nu vă mai placă. Poate

că aţi avut alte vise în tinereţe şi acestea nu s-au realizat. Poate că nu v-aţi mai iubit soţia în ultimii ani şi acum prezenţa ei nu vă trezeşte niciun fior. Prin urmare refuzaţi să acceptaţi o viaţă străină de idealurile cele mai vii şi mai intime ale sufletului dumneavoastră. Sigur, într-o astfel de situaţie aţi dori ca nici să nu vă mai amintiţi acest trecut. Dacă memoria nu revine foarte repede, există, în cazul unora, tentaţia de a abandona familia şi a urma anumite idealuri din tinereţe, ceea ce, chiar dacă este de înţeles, nu e de dorit.

- Înţeleg, am spus cu voce stinsă. Deci dumneavoastră spuneţi că mă cunoaşteţi pentru că m-aţi mai avut pacient şi că eu sunt un om de cincizeci de ani pe nume Ioan...

- Categoric.

Am respirat adânc, deprimat profund. Mi se părea că tot universul este prăvălit peste mine. Viitorul părea fără speranţe... Cu un ultim efort i-am cerut medicului să îmi trimită rudele acasă pentru că eu nu puteam să le mai văd. Să le spună ce doreşte, numai să plece.

După ce am rămas singur, m-a apucat plânsul. Un plâns al disperării fără margini. Mă simţeam într-un corp străin şi într-o viaţă care nu era a mea. Ce căutam aici şi cine eram eu dacă nu acceptam că aş fi fost acest Ioan? Cu un efort încăpăţânat, m-am ridicat în şezut la capătul patului ca să mă pot privi. Mi-am studiat piciorul stâng în ghips, bandajele din jurul bustului şi mâinii stângi, juliturile de pe degete, şi nu îmi venea să cred că eu sunt acest Ioan care mi se spunea că sunt. Am închis ochii şi am mai făcut un

efort să îmi reactivez memoria. „Cine sunt eu?" Cu ochii închişi, îmi scrutam abisurile cele mai adânci ale sufletului. „Sunt eu acest Ioan?" mi-am întrebat conştiinţa. Ceva îmi spunea că nu. „Atunci cine sunt eu?" am insistat. „Nu sunt acest corp..., nu sunt aceste gânduri... Totul mi-e străin. Nimic din ceea ce par nu pot să fiu." Introspecţia mea părea să capete o consistenţă deosebită de la un anumit moment. Eram absorbit total în această cercetare şi, curios, simţeam o prezenţă lăuntrică reală, diferită de orice aspect al personalităţii mele. În interiorul fiinţei mele răsuna în continuare aceeaşi întrebare obsesivă: „Cine sunt eu?" Dacă în prima fază conştientizasem oarecum din exterior acea prezenţă, acum mi se părea că tind să mă identific cu ea. Concentrarea intensă asupra universului meu interior făcea ca lumea înconjurătoare să se topească într-o umbră nelămurită, în timp ce spiritul îmi plonjă într-un spaţiu aproape vid, încărcat de energie. Mă simţeam calm, chiar fericit. Ochiul interior studia ca pe nişte obiecte reminescenţele personalităţii mele. Ciudat! Chiar şi capacitatea de a gândi îmi era exterioară; nu îmi părea decât un instrument. Dincolo de aceasta, intuiam un domeniu mai profund, în care doream să pătrund. Ceva mă oprea – fluxul gândurilor, chiar dacă scăzut, îmi bloca accesul. Cu calm, am început să le studiez. Le priveam din exterior, cu detaşare, şi nu le găseam niciun sens. Nu mai aveau nicio importanţă pentru mine, îmi erau indiferente; nu aparţineau noii mele realităţi. Încet, gândurile se pierdură în inconsistenţă, iar facultăţile mele raţionale au fost transcense. Cât de neobişnuită experienţă! Timpul părea oprit şi o stare

de intensă fericire m-a cuprins. Mă simţeam atât de aproape de Nemărginire!... Noul meu „eu" dorea această contopire, dar ceva părea să o împiedice...

Cu o puternică dezamăgire, am simţit că procesul se desfăşoară acum în sens invers. Fluxul gândurilor mă invada dureros şi am început să percep din nou această închisoare de oase şi carne care mă limita într-un mod atât de penibil. Am rămas totuşi cu ochii închişi pentru că o lumină de un alb strălucitor îmi invadase conştiinţa. În mijlocul ei îmi apăru un chip cu o frunte înaltă, încadrată de un păr alb, imaculat. Ochii albaştri-cenuşii mi-au pătruns cu o intensitate incredibilă în fiecare celulă. Îl simţeam atât de aproape şi atât de cunoscut, parcă ne ştiam de o eternitate. Din adâncul sufletului meu se înălţară, fără ca eu să le fi chemat, două cuvinte: Magicianul Alb. Încă nu îmi dădeam seama ce legătură am eu cu acestea, dar mă simţeam atât de bine! Mă simţeam de parcă m-aş fi întors acasă după o îndelungată călătorie. Prezenţa acestui chip luminos era atât de acută, încât aveam impresia că este cu mine în cameră. Am deschis ochii să mă conving. Fără nicio modificare, viziunea îmi rămase la fel de clară. Am închis ochii din nou – viziunea s-a păstrat. Era extraordinar! Nu mă puteam abţine să nu deschid ochii iar. Da, imaginea era cât se poate de clară! Uimit de această stare interesantă a lucrurilor, am închis ochii încă o dată, dar nu am mai văzut nimic. Îmi părea atât de rău. Cu speranţa că nu s-a terminat, am privit în cameră. Doi ochi de un albastru profund mă fixau cu o forţă supraumană. Intensitatea privirii aţintită asupra mea era tulburătoare şi am simţit o legătură a acesteia cu radiaţia

ochilor din viziunea avută cu câteva momente înainte. Mă simţeam copleşit de aceşti ochi magnifici. Aveam impresia că i-aş fi putut privi o eternitate fără să mă pot desprinde din farmecul lor misterios...

După câteva minute ochii îşi pierdură din forţa radiaţiei, iar posesorul lor se ridică de pe scaun. Era medicul cu care discutasem ceva mai devreme. Acesta rămase puţin pe loc pentru ca apoi, aruncându-mi o privire plină de semnificaţii, să plece fără să spună un cuvânt. M-am uitat mut în urma lui fără să înţeleg ce se petrecuse...

După ce am rămas singur, am avut sentimentul că memoria mea se încărcase cu ceva familiar. Încă nu îmi dădeam seama cu ce. Insistând, din ceaţa uitării se ridicară încă o dată cele două cuvinte: Magicianul Alb. Ca şi cum acestea ar fi fost cheia întregului proces, mintea căpătă o claritate nouă iar amintirile mă invadară într-o stare de bucurie fără oprelişti. Da, acum ştiam că nu sunt Ioan, ci Alex, iar acest fapt mă făcea să jubilez de fericire. Mai că îmi venea să cânt. După ce m-am mai liniştit, m-am întrebat intrigat ce-i cu circul la care asistasem. Ce e cu Ana şi cu acel tinerel ce se dădea drept fiul meu?... Nu mai conta. Era important că îmi revenisem, că mă simţeam cu adevărat eu însumi...

Capitolul 9

Ananda

La puţin timp după acest episod straniu, în încăpere intră cineva. Era o femeie. Aprinse neonul şi se apropie de mine cu un platou cu mâncare. M-am uitat la ea şi nu am fost capabil să articulez niciun cuvânt.

- Nu ţi-e foame, m-a întrebat?

Am privit platoul, apoi chipul frumos al femeii, dar nu am spus nimic. Aceasta zâmbi şi se aşeză pe marginea patului.

- Ţi-ar prinde bine puţină mâncare, insistă.

- Da? am întrebat eu pierdut. Unde sunt?

- Undeva în munţi, într-un aşezământ spiritual.

Am vrut să ridic mirat din sprâncene, însă pansamentul nu îmi permise acest lucru.

- Unde?

- Nu pot să-ţi spun exact unde, dar te asigur că ai ajuns acolo unde trebuia să ajungi.

Am privit-o lung, apoi am întrebat-o cu emoţie:

- E aici şi Magicianul Alb?

- Nu ştiu cine este Magicianul Alb.

Mi se părea că îmi ascunde ceva, aşa că am cerut detalii:

- Cum am ajuns aici?

- Ai fost găsit fără cunoştinţă pe munte. Erai rănit.

- Da, îmi amintesc, am fost atacat de un urs. Şi după aceea?

- După aceea ai fost transportat cu o maşină până aici şi ţi s-a dat primul ajutor.

- Când s-a întâmplat asta?

- Ieri.

Am privit-o lung pentru câteva momente. Ochii ei limpezi îi evitau pe ai mei, lăsându-mi în continuare sentimentul că vrea să îmi ascundă unele lucruri.

- Şi ce e cu tot circul de acum o oră-două în care au apărut nişte pretinse rude ce încercau să mă convingă că mă cheamă Ioan şi că am trei copii? am întrebat eu nemulţumit.

Femeia afişă un zâmbet larg şi inocent.

- Eu nu ştiu să-ţi spun prea multe despre acest lucru.

- Şi cine ştie?

- Când va fi momentul, o să-ţi explice maestrul nostru, Lama Dorje.

Deocamdată nu eram în stare să reacţionez la această informaţie. Un Lama? Ştiam că acesta este un titlu tibetan acordat unui om cu mari realizări spirituale. Ce să caute însă un Lama aici, în România? Mi-am revenit în sfârşit şi am cerut explicaţii:

- Vreau să te rog să mă lămureşti cu situaţia în care mă găsesc. Îmi spuneai că sunt într-un aşezământ spiritual şi că aici se găseşte un Lama. Cred că am dreptul să ştiu mai multe: ce fel de aşezământ spiritual este acesta şi de ce am ajuns aici şi nu într-un spital?

- Nu pot să-ţi spun decât că te afli într-o comunitate spirituală mai deosebită despre care lumea nu ştie încă aproape nimic. În ceea ce te priveşte, te afli aici pentru că ţi-ai dorit asta şi pentru că, se pare, ai trecut anumite teste şi ai fost considerat apt.

Emoţia mă făcu să mă bâlbâi:

- Aam trecut anumite teste?

- Altfel nu ai fi putut ajunge aici, a subliniat ea.

Nu ştiam ce să mai spun. Mă uitam la femeia din faţa mea şi îmi venea să o iau în braţe. Să înţeleg că ajunsesem la destinaţie? Că urma să îl întâlnesc pe Magician? Sentimentul că aceste lucruri deveniseră palpabile mă făceau să freamăt de nerăbdare.

- Spune-mi mai multe!

- Ce vrei să mai ştii?

- Ăăă... Cine este medicul care m-a îngrijit?

- Nu ştiu cine te-a îngrijit, îmi răspunse ea cu o expresie ce arăta contrariul. Îmi era evident că femeia nu ştia să mintă, spre deosebire de aşa-zişii Ana şi Ionuţ, respectiv, anonimii din jeep.

- Este vorba de un bărbat cu frunte înaltă, păr negru şi ochi albaştri...

Femeia ridică din umeri.

- Bine... Spune-mi, atunci, cum arată Lama.

- Maestrul nostru arată în multe feluri, aşa că mi-e greu să ţi-l descriu. Ai răbdare şi o să-l cunoşti.

- Nu prea eşti dispusă să mă ajuţi, mi-am arătat eu nemulţumirea. Hai să te întreb lucruri mai simple: cum te numeşti?

- Ananda.

- Şi cum ai ajuns aici?

- Cu multă aspiraţie...

În mod evident, mă confruntam cu aceeaşi problemă: Ananda nu părea dispusă să îmi dea prea multe detalii.

- Spuneai că am fost găsit pe munte, rănit. Ce fel de răni am?

- O luxaţie la piciorul stâng, o rană deschisă la umărul stâng şi câteva răni mai uşoare.

- Păi mi s-a spus că am piciorul stâng rupt, nu luxat...

Ananda ridică din umeri cu o privire mucalită.

- Totul a avut un scop precis. Nu te îngrijora, Maestrul nostru nu face nimic la întâmplare.

Nu am mai spus niciun cuvânt. Pentru moment mi se părea mai inspirat să procesez informaţiile existente deja. Văzând că tac, Ananda mă întrebă dacă nu vreau totuşi să mănânc. Nu părea o idee rea. Îngândurat dar în acelaşi timp plin de speranţă, am început să înghit preparatele foarte bune la gust care îmi fuseseră aduse. După ce am terminat de mâncat, am căutat din nou să o descos:

- În ce zonă suntem?

- Înainte de a vorbi despre zona în care suntem, ţi-aş propune să îţi dau jos bandajele din jurul capului şi pieptului. Nu mai e nevoie de ele...

I-am aruncat o privire plină de reproş.

- Vrei să-mi spui că bandajele astea sunt de formă?

- Şi da, şi nu, îmi răspunse ea jucăuş.

- Deja nu mai înţeleg nimic.

- O să înţelegi.

- O.K. Să dăm atunci bandajele jos.

M-am uitat la chipul ei plin de drăgălăşenie şi mi-am dat seama că nu mă puteam supăra pe această femeie. Exprima atâta bunătate şi puritate...

- Gata! zise ea după ce îmi dădu jos bandajul de la cap.

- Îmi dai, te rog, oglinda?

- Sigur.

După ce oglinda ajunse în mâna mea dreaptă, m-am privit îndelung, cu o nedisimulată bucurie, amintindu-mi de drama trăită pe când anumite personaje încercau să mă convingă că sunt un oarecare Ioan...

- Eşti mulţumit? mă întrebă Ananda.

- Foarte mulţumit. Aş fi însă şi mai mulţumit dacă m-ai ajuta să îmi scot verigheta asta oribilă.

Pe Ananda o pufni râsul.

- Cu mare plăcere!

- Ţi se pare amuzant?

- Într-o oarecare măsură..., se explică ea.

- Şi de ce, mă rog?

- Pur şi simplu.

- Se pare că v-aţi distrat copios pe seama mea...

- Aici te înşeli, îşi luă ea o mină serioasă.

- Mda..., am rămas eu puţin pe gânduri. Şi la ce trebuie să mă aştept în continuare?

- Asta depinde numai de tine.

- La fel de ambiguă ca până acum, i-am reproşat.

- Rolul meu nu este decât acela de a te îngriji, se explică ea. Restul problemelor ţi le va lămuri altcineva, la momentul potrivit. Acum, dacă vrei să te ajut să mergi la toaletă, să îmi spui. După aceea cred că cel mai bun lucru ar fi să te culci.

Nu am avut energie să mă mai lupt cu ea. În

consecinţă am rugat-o să mă ajute să ajung până la uşa toaletei şi, după ce mi-am rezolvat problemele fiziologice, m-am întors în pat.

A doua zi dimineaţa Ananda apăru prompt în salonul unde eram eu „cazat". Mi se părea mult mai frumoasă. Părul castaniu desfăcut se potrivea de minune cu ochii verzi şi faţa frumoasă. Dincolo de asta întreaga ei fiinţă radia un calm şi o candoare cu care foarte rar te poţi întâlni în lumea aşa-zis civilizată.

- Cum te simţi? mă întrebă ea cu vioiciune.

- Destul de bine, i-am răspuns.

Adevărul era că simţeam un salt calitativ al stării fizice şi psihice peste aşteptări. Mă simţeam foarte bine dispus, deşi situaţia în care mă găseam nu justifica foarte mult acest fapt.

- Nici nu mă aşteptam la un alt răspuns, continuă Ananda.

- De ce?

- Pentru că locul acesta este special; şi nu mă refer numai la zona unde ne aflăm, ci şi la construcţia propriu-zisă.

- Fă-mă să înţeleg!

- Bine... Pe de o parte, locul unde s-a realizat aşezământul spiritual a fost ales ţinându-se cont în primul rând de radiaţia lui energetică. Mai precis, este vorba de o zonă în al cărei sol se găseşte foarte mult aur şi, în general, aproape toate elementele din tabelul lui Mendeleev. Astfel terenul este încărcat cu energii pozitive complexe foarte puternice care favorizează sănătatea şi uşurează foarte mult realizarea

unor experienţe mai speciale, de natură spirituală...

- Aşa..., am intervenit eu, subliniind că o ascult cu atenţie.

- Pe de altă parte, continuă ea, construcţiile au fost gândite până în cele mai mici amănunte. Fiecare dimensionare a acestora a fost realizată ţinându-se cont de „numărul de aur", folosindu-se, în acelaşi timp, formele geometrice considerate perfecte... Ca să ai o idee cât de departe s-a mers, pot să-ţi spun că până şi obiectele de mobilier, până şi ultimul şurub au fost comandate pe baza principiilor armoniei. Adică s-a ţinut cont de dimensionare, formă, material şi culoare, de influenţele lor subtile asupra psihicului uman...

- Nu crezi că este puţin exagerat? i-am întrerupt eu şirul.

- Nici vorbă. Fiecare obiect, prin forma, materialul şi culoarea lui, creează o influenţă la nivel fizic, psihic, mental şi spiritual. Eu locuiesc aici de mai bine de un an şi ştiu ce înseamnă acest lucru. Este un concept nou, pe care l-am putea numi „construcţie vie", un concept ce se doreşte a fi promovat pe scară largă. Deocamdată i se elaborează, sub ghidarea Maestrului nostru, toate principiile, fundamentate pe explicaţii ştiinţifice. Ca să-ţi formezi o idee mai bună, să ai nişte repere pentru comparaţie, pot să-ţi spun că acest concept seamănă cu Feng-Shui, cu diferenţa că este mult mai profund, mai elaborat şi argumentat ştiinţific.

- Înţeleg...

- Te asigur că vei aprecia în scurt timp starea de bine continuu generată de sistem.

Nu am mai zis nimic. Mă gândeam la toate cele spuse şi mi se părea o chestie revoluţionară: să nu construieşti nimic doar pe principiul că aşa îţi place, ci ţinând cont de influenţa formei asupra lucrurilor conţinute în ea; să nu achiziţionezi un obiect oarecare doar pentru că ţi se pare interesant, ci ţinând cont mai ales de utilitatea şi influenţa lui psihică... Cu alte cuvinte, să elimini întâmplarea şi capriciul.

- De unde i-a venit această idee? am întrebat, curios.

- Se pare că nu este neapărat originală. În Antichitate era ceva obişnuit să construieşti folosindu-te de geometria sacră. Gândeşte-te numai la Piramida lui Kheops.

- Da, e adevărat, am citit şi eu nişte cărţi în care se vorbea despre proprietăţile ei misterioase...

- Acum, spre deosebire de alte perioade istorice, lumea este pregătită să afle mai multe. De aceea toate principiile geometriei sacre sunt sintetizate şi argumentate ştiinţific.

- Şi cum ai putea să faci asta?

- Există o echipă de specialişti, arhitecţi şi ingineri, alături de Maestrul nostru. Împreună, folosind şi anumite aparate pentru diverse măsurători, lămuresc încet, dar sigur, explicaţiile ştiinţifice pentru conceptele despre care ţi-am vorbit.

- Vrei să spui că în aceeaşi clădire cu noi există o echipă de cercetare? m-am arătat eu nelămurit.

- Da. Sunt, de fapt, mai multe clădiri şi mai multe grupe de cercetare. În afară de proiectul legat de arhitectură şi amenajarea spaţiilor, mai există grupuri de cercetare pentru medicină, agricultură şi artă. În

cazul fiecăruia se pun în practică idei noi, revoluţionare pentru epoca actuală.

- Să presupun că Lama coordonează toate echipele de cercetare? am cerut eu lămuriri.

- Da. El a iniţiat totul încă de acum aproape cincisprezece ani. Toţi cei implicaţi în aceste proiecte îi sunt discipoli.

- Şi eu ce caut aici? Nu am nicio abilitate ştiinţifică sau artistică...

Ananda îmi zâmbi:

- Cu siguranţă, menirea ta este diferită. Ai fost adus din alte motive. O să afli, nu te îngrijora.

- Şi tu?

- Eu ce? se prefăcu Ananda că nu înţelege.

- Tu faci parte din vreun grup de cercetare?

- Da, cel legat de medicină. Sunt medic, se explică.

- Aha!... Prin urmare, de aceea eşti acum cu mine.

- Şi de aceea.

- Adică ar mai fi şi un alt motiv?

Ananda nu îmi răspunse. Mai mult decât atât, schimbă şi subiectul:

- Acum ar fi momentul să mănânci. Haide, îţi va face bine.

M-am conformat, studiind-o cu atenţie. Avea ceva foarte familiar prezenţa ei. Parcă ne cunoşteam de când lumea. Mişcările ei, radiaţia interioară, chipul îmi creau impresia că suntem prieteni de la începutul timpurilor. Am început să mănânc și, printre îmbucături, am cerut noi informaţii. Deşi fusesem bombardat şi până acum cu lucruri inedite, simţeam că mai pot duce.

- De unde este venit Lama? am întrebat. Ţinând

cont de numele lui, să înţeleg că are ceva legătură cu Tibetul...!?

- Nu ştiu să-ţi spun prea multe. Maestrul este foarte zgârcit cu informaţiile despre el. Din ce am auzit eu de la unul dintre discipolii vechi, s-ar părea că a venit din Shambala, special pentru a pregăti anumite evenimente spirituale din viitorul foarte apropiat. Personal, nu l-am auzit niciodată să confirme acest lucru, deşi a mai fost întrebat.

- Shambala? am întrebat eu uimit.

Ananda mă privi conştientă de intrigarea mea, dar nu mai spuse nimic.

- Dar Shambala, din câte ştiu, am continuat eu, e un mit; o poveste frumoasă despre o lume paralelă în care s-ar putea intra, conform legendelor, prin anumite peşteri din Tibet.

- Pentru unii nu este un mit...

- Vrei să spui că voi luaţi în serios acest lucru?

- Da.

Pe moment am rămas gânditor. Erau prea multe lucruri noi. Mi se părea că pătrund într-o lume de vis, o zonă crepusculară unde nimic nu mai era tratat ca imposibil. În faţa mea candoarea de pe chipul Anandei mă tentă să o interpretez ca naivitate. Totuşi, experienţele mele din ultimii ani, experienţe aflate la limita neverosimilului, mă făcură să accept, măcar în principiu, această posibilitate.

- Spuneai că Lama a venit din Shambala, cu o anumită misiune...

- Se spune că a venit din Shambala, mă corectă ea.

- Mă rog... Ce evenimente spirituale trebuie să pregătească?

- E mai complicat... Se spune că trăim în acest moment începutul Apocalipsei...

- Aha! am exclamat eu, fără voie.

- Este vorba, de fapt, de o transformare globală foarte profundă, atât în ceea ce priveşte structura psiho-mentală a omului, cât şi în ceea ce priveşte structura vibratorie a planetei. Această transformare şi trecere spre ceea ce este numit „Epoca de Aur", poate genera mari conflicte sociale la nivel planetar şi nenumărate catastrofe. Asta ar reprezenta o purificare generală dureroasă dar, se pare, absolut necesară. Doar cei suficient de puternici şi de conştienţi de ei înşişi vor putea face faţă situaţiilor dificile ce vor apărea.

- Şi care ar fi rolul lui Lama în toată această treabă? am întrebat eu neîncrezător.

- Rolul lui este să ofere o alternativă la modul de viaţă de acum; o alternativă capabilă să dea un avânt nou vieţii supirituale...

- Adică, e un fel de Mesia...

Ananda îmi aruncă o privire încărcată de reproş.

- Nu e cazul să fii ironic. N-a pretins niciodată aşa ceva şi nu este singurul de pe planetă care se luptă să schimbe ceva în bine în planul vieţii spirituale.

- Scuză-mă, nu am vrut să fiu ironic, dar m-ai bombardat cu atâtea informaţii incredibile încât nu pot accepta totul ca pe un adevăr intangibil.

- Te înţeleg... Atunci eu zic să lăsăm timpul să te lămurească asupra tuturor problemelor.

- Bine... Eu când îl pot întâlni pe Lama?

- Asta nu ştiu să-ţi spun. Deocamdată trebuie să te refaci. Dacă vrei şi dacă te simţi în stare, am putea

face o mică plimbare prin clădire şi poate şi prin curte.

Încântat de perspectivă, mi-am coborât picioarele din pat, hotărât să nu ratez această oportunitate. Mă simţeam suficient de bine pentru a rezista unei plimbări. Ananda trecu în stânga mea pentru a-mi susţine corpul în partea piciorului luxat şi ne-am îndreptat încet către uşă. Am ieşit pe un culoar foarte bine îngrijit şi apoi direct în ceea ce părea a fi o curte interioară. În mijlocul acestei curţi trona, spre marea mea uimire, un templu înalt de vreo zece metri, străjuit de coloane masive. Impresia era extraordinară – aerul lui misterios, antic, îşi lăsa amprenta pe întreg spaţiul înconjurător. Uluit, am intors capul către Ananda.

- Este un spaţiu sacru destinat unor practici spirituale mai deosebite şi unor întruniri speciale, a răspuns ea.

- Ce fel?

- Nici eu nu ştiu prea multe... Nu am fost invitată la niciuna de acest gen.

- E foarte frumos! am exclamat eu, fascinat mai departe....

- Da, aşa e.

Puţin intrigat de ceea ce auzisem, am continuat să studiez împrejurimile. Sistemul de construcţii era amplasat pe un platou mărginit din toate părţile, la distanţe variabile, de coamele împădurite ale munţilor. Nici că se putea un cadru mai frumos. Aici, în curtea interioară, totul radia o armonie şi un bun gust impresionante. Arbuştii, gazonul proaspăt, băncile din lemn cu un design surprinzător şi felinarele

electrice dispuse din loc în loc, alături de diverse elemente de decor, inclusiv anumite simboluri, te făceau să trăieşti sentimentul unei mulţumiri sufleteşti fără egal. În acord cu acest cadru, feţele senine ale oamenilor cu care ne mai intersectam din când în când în plimbarea noastră, mă făceau să înţeleg că discuţia avută cu Ananda în urmă cu puţin timp pe tema geometriei sacre şi a aspectelor conexe, are o bază reală. Pacea şi armonia păreau să fie la ele acasă...

Capitolul 10

Maya

În mai puţin de două săptămâni de la sosirea mea aici mi-am revenit aproape complet. Prin urmare am putut să îmi reiau practica Yoga dar, cel mai important, am fost capabil să explorez aşezământul spiritual. Ananda s-a dovedit a fi un ghid excelent – m-a condus aproape peste tot, mi-a explicat ceea ce nu înțelegeam, dându-mi indicaţii importante în diverse probleme spirituale. Totuşi, aveam două frustrări importante: nu îl întâlnisem încă pe Lama şi trebuia să abandonez total viaţa mea anterioară dacă doream să rămân aici. Încă nu luasem o decizie definitivă, iar acest lucru mă tensiona. Cu fiecare zi ce trecea însă, dorința de a rămâne aici în orice condiţii se amplifica. La acest lucru părea să contribuie decisiv calitatea oamenilor din jurul meu. Fiecare în parte, ca şi întreaga colectivitate în ansamblul ei, reprezenta un univers atât de diferit de ceea ce cunoscusem eu până atunci, încât nu mă mai săturam să explorez contactele cu noi şi noi membri ai acestui spaţiu uimitor, ai acestei comunităţi cu o filozofie aproape utopică. Mi se părea că trăiesc în mijlocul unei societăţi dintr-un alt spaţiu şi dintr-un alt timp. Deplina armonie ce părea să

domnească aici, aspiraţia comună spre un acelaşi scop spiritual făceau să îmi simt sufletul permanent înălţat spre orizonturi ce îmi păreau mai aproape ca niciodată.

Cu acest sentiment amplificat, am pornit singur la o plimbare matinală prin curte. Undeva în dreapta, sub o arcadă din lemn, câteva persoane, printre care şi doi dintre noii mei prieteni, participau la o discuţie. Acest loc era unul consacrat pentru dezbateri spirituale, aşa că nu am scăpat ocazia să particip şi eu. M-am aşezat cuminte lângă Dan, unul dintre amicii mei, şi mi-am aruncat privirea peste grupul adunat sub arcadă. Privirea mi-a fost atrasă magnetic de un bărbat cu părul alb ce părea să fie în centrul atenţiei. Am înghiţit în sec recunoscându-l pe „medicul" ce mă îngrijise în urmă cu două săptămâni şi în prezenţa căruia avusesem viziunea acelor ochi uimitori şi trăisem acea stare extraordinară de transcendere a minţii, de vid absolut. Îl priveam din ce în ce mai emoţionat, nefiind capabil să îi urmăresc spusele. Eram puţin intrigat de faptul că data trecută avusese părul negru, iar acum era alb ca zăpada. Oricum, nu mă puteam înşela. Era el, cu toată certitudinea. Îl priveam şi, într-un mod de neînţeles, nu puteam să îi evaluez vârsta. Faţa îi exprima o combinaţie aproape imposibilă de maturitate profundă, plină de înţelepciune şi tinereţe proaspătă şi exuberantă. Putea să aibă 60 de ani sau doar 35. Aveam impresia că totul depinde de context şi de ceea ce dorea să transmită. În funcţie de asta puteai să îl evaluezi ca având o vârstă sau alta.

Cu un efort am încercat să mă rup de această

analiză şi să ascult discuţia. Bărbatul îşi lăsă privirea asupra mea, apoi o roti către ceilalţi. Întreaga asistenţă îl privea cu adâncă veneraţie, fapt pentru care am intuit că ar putea să fie chiar Lama Dorje. Hm!... Mi se părea ciudat. La prima discuţie cu Ananda, atunci când mi-a spus că aşezământul spiritual este condus de un Lama, mi-am imaginat un bărbat cu trăsături asiatice. Cel din faţa mea avea trăsături cât se poate de europene şi, în plus, vorbea perfect româneşte. Avea mai degrabă aspectul unui patriarh relativ tânăr, căruia părul şi barba îi albiseră înainte de vreme. Poate că nu era Lama... Cine ştie? Pe moment n-am îndrăznit să întrerup pe nimeni cu o întrebare lămuritoare. Am respirat lung, am mai înghiţit o dată în sec, apoi m-am relaxat, simţindu-mă bine venit, şi m-am concentrat pe discuţia începută între ceilalţi.

- Emoţiile influenţează funcţionarea întregului corp şi chiar structura ADN-ului, se auzi glasul bărbatului cu părul alb.

Vocea mi se păru uimitor de familiară. Recunoşteam fără niciun dubiu timbrul celui cu care vorbisem la telefon cu ceva vreme în urmă... Era el, Magicianul Alb... Nu mă mai puteam îndoi! Nu era necesar să întreb pe nimeni. Ştiam cu toată certitudinea. Cu sufletul înmuiat şi ochii împăienjeniţi de lacrimi i-am privit chipul nobil în timp ce îşi continua discursul:

- ...Noi suntem sau devenim ceea ce gândim cu preponderenţă. De aceea este esenţial să fim mereu concentraţi asupra binelui, frumosului, adevărului, să trăim emoţii elevate... Aceasta este o cheie fundamentală pe care vă rog să o aveţi permanent în

vedere! Iar pentru ca lucrurile să vă fie şi mai clare, o să analizez, în contextul pe care l-am subliniat, aspiraţia firească a omului către relaţia de iubire ideală, ilustrând cu această expunere afirmaţiile făcute anterior... Prin urmare, aş putea spune că aproape toţi aspirăm să întâlnim acea fiinţă minunată a cărei prezenţă va putea trezi în noi Magia, Misterul, Iubirea şi Fericirea fără măsură... Şi, cu certitudine, „Ileana Cosânzeana" sau „Făt Frumos" există! Dar ca să putem atrage iubirea unor astfel de fiinţe extraordinare, trebuie să devenim noi înşine un Făt Frumos sau o Ileană Cosânzeană... Nu există altă cale! Altfel vom fantaza mai departe, concentraţi pe o persoană nepotrivită, jonglând cu proiecţii amăgitoare, surse sigure pentru dezamăgiri nesfârşite... Alegerile noastre exprimă ceea ce suntem la un moment dat! O vrabie îşi va alege întotdeauna ca pereche în viaţă o altă vrabie! Poate că vrabia noastră visează la cântecele privighetorii, la călătoriile în ţările calde pe care le face o rândunică sau la forţa imperială a zborului unui vultur dar, atunci când va veni momentul unei alegeri, ea va alege tot o vrabie ciufulită şi gălăgioasă precum este ea, sperând că universul de pene cenuşii în care îşi va continua existenţa îi va aduce fericirea. O vrabie nu va putea face o altă alegere! Desigur, va fi încântată de trilurile privighetorii, va visa cu ochii deschişi la călătoriile fascinante peste mări şi ţări pe care le-ar putea face alături de o rândunică, i-ar plăcea nespus să se bucure de protecţia unui vultur... În scurtele momente de relativă luciditate, mintea îi va spune că o astfel de pasăre va putea cu adevărat să o împlinească dar,

până la urmă, va simți să aleagă la fel ca în trecut. Este inevitabil! O vrabie nu se va simți în largul ei decât în compania unei alte vrăbii. Trilurile privighetorii o vor complexa până la urmă; perspectiva unui zbor de mii de kilometri îi va tăia orice elan; prezența unui vultur o va umple de teamă pentru că ea nu este decât o vrabie!... Şi atunci în ce fel va putea o vrabie să-şi împlinească zborul interior? Doar transformându-se! Pentru a se transforma însă e nevoie să devină conştientă, e nevoie ca în ea să pulseze viu elanul către albastrul cerului! Pentru a trăi împlinirea unei relații superioare, vrabia va trebui să îşi alchimizeze în aşa fel natura inferioară, prin identificarea cu idealul pe care îl are, încât să devină ea însăşi, încă din această existență, o privighetoare, o rândunică, un vultur... Revenind din această alegorie, să ne imaginăm o scară de la unu la zece, în care la unu găsim omul primitiv, la cinci, omul obişnuit, iar la zece, ființa care a atins desăvârşirea. Luând în discuție condiția omului obişnuit, unul dintre laitmotivele lamentărilor acestuia va fi acela că „nu ştie cum se face", dar în toate relațiile pe care le-a avut nu a întâlnit decât femei profitoare sau bărbați neserioşi şi mincinoşi. De unde concluzia irefutabilă că toate femeile sunt uşuratice, respectiv că toți bărbații... s-au născut în coteț. Desigur, experiența tristă şi limitatoare a omului ne-conştient nu poate fi un reper decât pentru adevărul său mic şi inconsistent. Dintr-o perspectivă mai largă, putem înțelege că, atâta vreme cât noi rămânem în aceeaşi condiție existențială, vom face aceleaşi alegeri pe care le-am mai făcut şi acum douăzeci de ani; oricât de diafane vor fi proiecțiile noastre,

realitatea ne va lovi frontal şi fără menajamente într-o bună zi, dărâmând încă o dată toate castelele de nisip pe care ni le-am construit. Căci cum ar putea omul de la nivelul de conştiință al lui, „cinci", să aleagă cu toată ființa, ca pereche de viață, omul de la nivelul „zece"?! Sunt lumi atât de diferite, cu atât de puține punți de trecere!... Prin urmare, indiferent de speranțele sale, el va alege tot omul cu o condiție asemănătoare – omul de „cinci", de „şase" sau de „patru". Şi chiar dacă va avea ocazia să stea în compania omenilor superiori, aflați pe treptele cele mai înalte ale acestei scări - singurii care pot oferi suportul real pentru acea împlinire magică a iubirii împărtăşite spre care sufletul fiecăruia aspiră conştient sau nu –, ființa obişnuită nu îi va recunoaşte. Da, îşi va spune, poate: „ce om deosebit!" dar, la puțin timp după aceea, se va arunca plin de speranță tot în brațele unei ființe care este după chipul şi asemănarea sa. Iar acest ciclu al dezamăgirilor va continua fără oprire până în ziua în care, sătulă de suferință, ființa în cauză va ridica în sfârşit capul din mocirlă şi va privi către cer pentru a găsi singurul reper fix care o poate călăuzi cu adevărat prin această lume iluzorie. Este momentul în care poate începe centrarea în sine şi ruperea condiționărilor întreținute cu înverşunare atâta amar de vreme. Este momentul în care procesul alchimic se poate demara, este clipa în care Scânteia Divină din sufletul ei îşi face simțită căldura!... Acum poate începe transformarea conştientă; iar primul lucru care trebuie îndepărtat este frica de singurătate. Este un moment privilegiat în care este de preferat să fii singur, indiferent de tristețile ce îți pot umbri pleoa-

pele uneori. Ce-ai putea să rezolvi rămânând într-o relaţie fără perspective? Trebuie să fii puternic şi determinat, pentru că nu este uşor să lupţi cu toate ataşamentele şi condiţionările pe care le cari după tine, cu toate greşelile care vor striga după compensare... Dar dacă reuşeşti să-ţi menţii faţa către stele, Cerul îţi va întinde mâna şi te va trage spre El! Şi dacă în aceste momente de graţie sufletul îţi va fi inundat cu iubire adevărată, iubeşte oricum, cu toată fiinţa ta, şi nu te preocupa foarte mult dacă vei fi iubit la rândul tău! Gândeşte-te la toate greşelile ştiute şi neştiute pe care le-ai făcut şi nu te aştepta să obţii împlinirea interioară fără obstacole; dar fii sigur că iubirea pe care o vei lăsa să curgă prin tine, şi care nu este a ta, te va transforma, te va apropia tot mai mult de izvorul fericirii!... Iar într-o bună zi vei fi un Om Nou... În acea zi vei înţelege că tu îţi construieşti realitatea, că fericirea adevărată este parte a naturii tale, că nimic nu îţi vine din exterior pentru că *tu eşti Totul*. În acea zi, o altă fiinţă minunată ca tine te va cuprinde în braţele sale, iar tu o vei recunoaşte ca fiind asemenea ţie... De aici totul devine o magică poveste cu Feţi Frumoşi şi Ilene Cosânzene, cu zboruri printre stele şi regăsire de Sine!... Dar doar de aici!

Cu aceste cuvinte Maestrul se opri, lăsându-şi privirea pierdută undeva, spre un orizont inaccesibil pentru noi. Deocamdată nimeni nu îndrăznea să rupă tăcerea. Eu, din locul unde mă aflam, mă simţeam mic şi neimportant. Nici nu-mi trecea prin cap să deschid vreun subiect de discuţie! Şi când mă gândesc câte întrebări îmi pregătisem, special pentru

această întâlnire!... Curios, niciuna nu mi se mai părea acum esenţială. Stăteam cu privirea aplecată, aşteptând să se petreacă ceva. Mă simţeam stânjenit, de parcă cineva încerca să-mi pătrundă în intimitatea sufletului. Până la urmă am ridicat capul şi am văzut ochii albaştri ai Maestrului fixaţi asupra mea. Nu ştiam cum să reacţionez – să îmi mut privirea în altă parte sau nu? Cu sufletul deschis, m-am abandonat până la urmă privirii lui nepământeşti. Simţeam că nu poate fi ascunsă nicio cută a sufletului sub lupa acestei cercetări. Într-un târziu vocea lui răsună caldă:

- Cum te-ai acomodat, Alex, în noul tău cămin?

După câteva clipe de tăcere mi-am revenit:

- Bine.

Stânjenit, nu îmi găseam locul. Mi se părea nepotrivită o astfel de discuţie domestică după conţinutul spiritual al ultimelor douăzeci de minute.

Bun, spuse Maestrul, ridicându-se. Vino cu mine! Ştiu că ai multe întrebări de pus.

M-am ridicat emoţionat şi l-am urmat. Nu ştiam ce să zic, aşa că am preferat să tac, mergând în dreapta lui. Nici el nu a mai spus nimic preţ de aproape un sfert de oră. Eram deja afundaţi departe în pădure, când Maestrul rupse tăcerea:

- Viaţa e plină de surprize, nu?

Amintindu-mi de toate situaţiile prin care trecusem în ultimul timp, nu am putut decât să îi dau dreptate:

- Aşa este.

După încă zece minute de mers în tăcere prin pădure, ne-am aşezat pe un trunchi de copac căzut la pământ.

- Eu încă îţi aştept întrebările, spuse el cu căldură.

Am mai stat puţin pe gânduri într-o tăcere stânjenitoare pentru mine, apoi am aruncat în eter prima întrebare ce mi se contură în minte:

- De ce s-a încercat să fiu convins că sunt un bărbat de cincizeci de ani, tată a trei copii?

- Ţi-ai dorit atât de mult să mă întâlneşti ca să pui această întrebare? reacţionă el cu o notă de dezamăgire în glas. Dă-ţi singur răspunsul, pe baza experienţei avute. Mai poţi să îmi pui doar două întrebări.

„Doar două întrebări"... Ce să înţeleg, că sunt supus unui nou test? După un scurt moment de gândire, cu prudenţă, am ridicat o altă problemă:

- Am fost acceptat ca discipol?

- Nu este momentul potrivit pentru un răspuns. Vom vedea. Aşadar, mai aştept o singură întrebare.

Mă simţeam nesigur şi stingher. În mod cert, nu aşa anticipasem eu prima întâlnire cu Magicianul Alb. Până acum mi se părea că discuţia mergea destul de prost pentru mine. Cu emoţie crescândă, am căutat în suflet o întrebare reală, venită dintr-o necesitate sufletească de „cunoaştere". Intuiam că asta se aştepta de la mine.

- În urmă cu aproape trei ani, am început eu timid, mi-ai vorbit despre faptul că binele şi răul trebuie transcense pentru a putea descoperi Adevărul. Cum să înţeleg acest lucru?

Maestrul zâmbi, aparent mulţumit de întrebare.

- Existenţa lui Dumnezeu, spuse el, trebuie înţeleasă ca o realitate care, deşi impregnează fiecare atom al Creaţiei, este simultan şi în afara ei, în afara

timpului şi a spaţiului. Iar acolo unde timpul şi spaţiul nu mai au consistenţă, binele şi răul nu mai au niciun înţeles. Astfel de delimitări sunt făcute însă din necesitate, dar şi din ignoranţă, în planul acesta supus schimbărilor. Ignorantul nu are cum să-şi dea seama cu adevărat că suferinţa lui poate fi factorul declanşator şi motorul unei evoluţii spirituale. În acelaşi fel îi este foarte greu să realizeze că un presupus lucru bun îi poate bloca evoluţia. Cum ar putea cineva care nu se înţelege pe sine nici măcar într-un procent de cinci la sută, să înţeleagă misterele existenţei, raţiunea pentru care Creaţia este aşa, şi nu altfel? Desigur, omul mărginit se raportează la Dumnezeu în funcţie de rezultatele şi evenimentele din viaţa sa. Dacă într-o anumită situaţie beneficiază de un lucru ce îi aduce satisfacţie sau i se face dreptate într-o problemă oarecare, va afirma cu tărie că Dumnezeu există şi că este drept. Dacă, dimpotrivă, îi va merge prost şi i se va părea că este nedreptăţit, atunci se va revolta şi se va îndoi de existenţa vreunui Creator, pe principiul că, dacă ar fi existat, atunci cu siguranţă nu ar fi fost nedreptăţit tocmai el. Din fericire, chiar dacă în decursul mileniilor oamenii L-au „recreat" pe Dumnezeu după chipul şi asemănarea lor, înzestrându-L cu calităţi şi defecte umane, El, în Esenţa Sa, este de-a pururi neschimbat şi perfect...

- Şi atunci forţele răului cum trebuie înţelese? l-am întrerupt eu.

- „Forţele răului?" zâmbi el. Satan sau Lucifer reprezintă unul dintre cele mai mari mistere ale Creaţiei; el este instrumentul prin care Dumnezeu

corectează prin suferinţă viaţa celor rătăciţi sau îi testează pe cei pioşi... Gândeşte-te la povestea lui Iov, din Biblie!... De pe piscul celei mai înalte înţelegeri, fiinţa iluminată ştie că totul este aşa cum trebuie să fie. Dumnezeu este cu adevărat omniprezent, omniscient şi omnipotent. În mod real, chiar dacă Lucifer duce o luptă plină de ură împotriva Lui, faptul că această situaţie nu este stopată definitiv, în virtutea Atotputerniciei Divine, se explică prin aceea că el este necesar „operei cosmice" puse în scenă cu o îndemânare perfectă. Satan este iluzia cosmică, tentaţia, acea parte a scenariului ce creează obstacole şi durere. Satan este intelectul, mintea centrată pe materie, mintea plină de ea însăşi, suficientă în absolutizarea propriei... irealităţi. Satan este domnul limitărilor, este constrângerea şi frustrarea. El te face să suferi, dar Dumnezeu îţi trimite astfel un puternic imbold să te autodepăşeşti. Atunci când nu mai poţi suporta răul din tine, te vei orienta către transformare, către Dumnezeu... Desigur, te întrebi de ce este necesar să fie acest joc al contrariilor, al bucuriei şi al suferinţei? De ce Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de dualitate? De ce, dacă realitatea absolută este dincolo de spaţiu şi timp, nu am putut fi creaţi perfecţi şi puşi direct de-a dreapta Tatălui? Tot ce pot să-ţi spun este că nu se putea altfel şi că, aşa cum este, creaţia e perfectă. La momentul potrivit, vei înţelege...

Maestrul se ridică şi îmi făcu semn să îl urmez pe o potecă ce se adâncea în pădure. După o jumătate de oră, am ajuns într-un luminiş ce lăsa loc unei panorame superbe. În dreapta, coamele împădurite urcau maiestuos spre culmi ce păreau înfipte în cerul albastru. Ne-am aşezat pe un dâmb, lăsându-ne pătrunşi de frumuseţea împrejurimilor. Într-un astfel de loc nu te puteai îndoi de perfecţiunea creaţiei...

- Totul este iluzoriu, dragul meu, spuse Maestrul reacţionând, parcă, la gândul meu. Aşa cum ţi-am spus, în lumea dualităţilor totul este relativ – timpul, spaţiul, tot ceea ce ne înconjoară, tangibil sau mai puţin tangibil...

- Asta este o altă enigmă, am spus eu. Cum să înţeleg această relativitate, dacă eu percep prin toate simţurile lucrurile din jur ca fiind reale?

Maestrul zâmbi.

- Şi acest lucru îl vei înţelege la momentul potrivit. Deocamdată, hai să ne ocupăm de lucruri mai lumeşti – ia, te rog, această sticlă şi mergi câteva sute de metri pe cărarea aceea. Vei vedea un izvor traversând-o. Umple-o cu apă şi adu-mi-o! După plimbarea asta, ne-ar prinde bine puţină apă proaspătă...

Bucuros că pot să-i fac un serviciu, am luat sticla şi am pornit hotărât pe cărare. Mă simţeam excelent! Până la urmă atmosfera dintre noi se destinse... Mă rog, din punctul meu de vedere... Eram relaxat şi entuziasmat de discuţie. Mă gândeam ce întrebări să-i mai pun, ca să vadă că sunt preocupat de lucruri serioase. După aproape cinci minute, am ajuns la locul izvorului şi am umplut sticla. Mi-am stins prima dată propria sete şi apoi am dat să plec. Ceva însă mi-a atras atenţia. Undeva, puţin mai jos, se vedea o cabană din lemn pe geamul căreia ieşea un fuior de fum. Mă uitam şi nu ştiam cum să reacţionez. Aveam impresia că este un început de incendiu. Aş fi vrut să

mă întorc la Maestrul meu, dar nu puteam să plec pur şi simplu. Dacă era un incendiu, n-aş fi avut nicio scuză, aş fi dat dovadă de un imens egoism! Prin urmare am coborât repede spre cabană, decis să aflu ce se întâmplă. Ajuns în apropierea ei, am auzit agitaţie şi vocea unei femei ce striga după ajutor. Era într-adevăr vorba de un incendiu. Am intrat în casă şi am alergat spre zona de unde veneau zgomotele – bucătăria. Aici, o femeie se lupta să stingă focul ce cuprinsese draperia şi câteva obiecte din material plastic. Văzându-mă, îmi aruncă o găleată şi îmi spuse că în curte există un bazin plin cu apă. Fără să zic ceva, am luat găleata şi am alergat la bazin. Am umplut-o, am revenit în bucătărie şi am aruncat apa peste zona aprinsă. Am mai făcut câteva astfel de drumuri şi, spre norocul tuturor, focul a fost stins. Respirând uşurată, femeia se trânti epuizată pe un scaun.

- Mare noroc am avut cu dumneata, spuse ea. Mulţumesc pentru ajutor!

Ochii ei adânci, negri, poposiră o vreme asupra mea.

- Nu aveţi de ce. Oricine ar fi procedat la fel, am reacţionat eu.

Femeia zâmbi cuceritor. Am simţit într-o fracţiune de secundă că m-aş fi putut îndrăgosti de ea. Acest zâmbet avea ceva magic. Exprima recunoştinţă, promisiune şi mister, o combinaţie ce îmi părea ameţitoare.

- Maya, zise ea prin surprindere, întinzându-mi mâna.

Văzând că sunt nelămurit, repetă:

- Mă cheamă Maya...

- Pe mine Alex, scuză-mă... Toată agitaţia asta...

- Da... Ai fost un adevărat înger păzitor pentru mine! Nici nu ştiu cum aş putea să mă revanşez.

Am ridicat din mâini în semn că nu îmi datorează nimic. Mă răsplăti însă cu un nou zâmbet.

- Cu ce treabă prin zonă? mă interogă ea cu căldură.

- Eram cu un prieten, într-o plimbare. El a rămas mai sus, iar eu am coborât să iau o sticlă cu apă de la un izvor.

- Providenţa! concluzionă ea. Crezi în destin? Eu da. Cu siguranţă a trebuit să ne întâlnim. Probabil că incendiul a fost doar un pretext al destinului, menit să faciliteze această întâlnire...

Pentru moment am rămas fără replică la speculaţia îndrăzneaţă a femeii.

- Cine ştie? am exclamat eu într-un târziu.

- Mda... Cine ştie!? Mi-ar plăcea să ne mai vedem dacă rămâi prin zonă.

- Şi mie, am exclamat încântat.

Adevărul este că mă simţeam tot mai atras de ea. Avea un „nu ştiu ce" care mă fascina, îmi inducea acel tip de fior trăit ultima dată în liceu, când fusesem îndrăgostit până peste cap de o fată, Iulia. De ce nu întâlnisem o astfel de femeie cu câţiva ani în urmă? O undă intensă de regret îmi străbătu întreaga fiinţă. Eram într-un moment de cumpănă al vieţii mele, un moment pentru care luptasem câţiva ani, şi acum, ca să îmi fie şi mai greu să decid, eram pe punctul de a mă îndrăgosti. Ciudate jocuri are viaţa! Gândindu-mă la Magicianul Alb, am presupus că el ştia cu ce o să

mă confrunt atunci când m-a trimis după apă.

- Te pot servi cu ceva? îmi întrerupse Maya şirul gândurilor.

- A, nu... Mulţumesc!

- Atunci o să mai profit de tine şi o să te rog să mă ajuţi să îmi aduc în casă bagajul din maşină.

- Sigur, cu plăcere. Ai venit singură?

- Da, ce să fac dacă niciun bărbat nu mă vrea? chicoti ea.

Am zâmbit, privind-o cu coada ochiului. Arăta mult prea bine ca să nu aibă permanent cel puţin cinci pretendenţi. În mod evident cocheta cu mine.

- Mâine vor sosi câţiva prieteni. Eu am venit mai repede.

- Aha!...

- „Aha?!" mă îngână ea cu subînţeles.

- Ce „aha!"? am făcut eu pe intrigatul.

- Exact: ce „aha!"?

- Păi „aha!" că este în regulă.

- A- haaaa! silabisi ea. Înţeleg! Atunci, bine...

Ca la un semnal, ne pufni pe amândoi râsul. Ea se întoarse către mine, vru să îmi spună ceva printre hohote, dar se împiedică şi îmi căzu în braţe. Am ridicat-o şi, fără să se poată opune, am sărutat-o lung pe buze. La început mi se împotrivi, dar apoi se lăsă moale în braţele mele. După alte câteva secunde mă împinse şi, puţin bulversată, îşi aranjă hainele.

- Nu e bine ce ai făcut, zise ea. Nici măcar nu ne cunoaştem.

- Ai dreptate. A fost un gest spontan, necontrolat. Nu vreau să îţi faci o impresie proastă despre mine...

- O.K.

- Îmi cer încă o dată scuze. Nu ştiu ce mi-a venit...

- Bine. Hai atunci să mă ajuţi cu bagajul!

Cu teama de a fi stricat momentul fermecat creat cu puţine clipe înainte, am luat bagajul şi l-am dus în casă.

- Acum o să plec, am mai spus eu.

- Bine. Mulţumesc pentru ajutor!

- Cu multă plăcere. Ăăăă... Te mai pot căuta?

- Da, treci zilele următoare pe aici.

- Aşa o să fac.

Bucuros că drumul spre ea rămăsese deschis, mi-am lut rămas bun şi am pornit-o pe cărare, spre locul unde mă aştepta Magicianul Alb. Eram sigur că o să considere justificată întârzierea, doar făcusem un bine. În fine, am ajuns în poiana unde îl lăsasem, dar nici urmă de el. Pe moment, am avut o strângere de inimă, presupunând că acest lucru nu este de bun augur. Apoi mi-am făcut curaj zicându-mi că trebuie să fie pe aici, pe undeva. L-am strigat, dar fără niciun rezultat. Ce puteam face? M-am hotărât să îl aştept. A trecut o oră, apoi două... În cele din urmă, am tras concluzia că s-a dus înapoi, aşa că am pornit şi eu în direcţia respectivă. Nu fusesem foarte atent la detaliile drumului, dar eram convins că pot găsi calea. Spre marea mea disperare, orele treceau fără să ajung la destinaţie. Mă învârteam în cerc. Ce se întâmplase? A decis să nu mă accepte ca discipol şi m-a abandonat aşa, pur şi simplu? Nu îmi venea să cred că trec încă o dată printr-o astfel de situaţie! Crezusem că se sfârşise perioada testelor, că mă dovedisem apt de a merge mai departe, graţie devotamentului de care dădusem dovadă o perioadă

atât de lungă de timp! Ce se dorea, de fapt, de la mine? Să fiu un supraom? Asta trebuia el să mă ajute să devin, dacă era posibil! Incredibil!!! Tocmai când spusesem „hop", am căzut din nou în groapă! Frustrat, m-am trezit din nou în poiana în care ne despărţisem. M-am aşezat obosit pe iarbă, gânditor. Căutam explicaţii. Să fie de vină faptul că mă lăsasem furat de farmecele unei femei? Că, pentru câteva clipe, am stat pe gânduri privind rămânerea mea în aşezământul spiritual, datorită femeii acesteia apărute în viaţa mea tocmai acum? Ce să fac dacă a putut trezi în mine fiorul unei atracţii de acest gen? Dincolo de asta, el mă adusese în această situaţie şi ştiam cu certitudine că o făcuse cu bună ştiinţă!

Până la urmă oboseala, foamea şi orele târzii ce anunţau înserarea, mă obligară să pornesc, nu fără emoţii, spre casa Mayei. Ajuns în faţa uşii, am bătut cu timiditate. Orice explicaţie i-aş fi dat ar fi putut să o considere o minciună şi să tragă concluzia că am anumite intenţii necurate. Uşa s-a deschis şi Maya, cu părul desfăcut, apăru în prag. Văzându-mă, ridică mirată din sprâncene.

- Ce-i cu tine?

- Poate o să-ţi pară greu de crezut, dar amicul meu plecase deja şi de atunci m-am chinuit fără oprire să găsesc singur drumul spre locul nostru de cazare. Fără niciun rezultat. Habar n-am cum de s-a putut întâmpla acest lucru.

- Interesant, făcu ea o mutriţă neîncrezătoare.

- În plus, nu am niciun ban la mine.

- Aşa...

- Poţi să mă îndrumi către cineva din zonă la care

să mă pot caza şi să aibă şi înţelegere pentru mine?

- Nu ştiu la cine să te îndrept. Mai sunt câteva cabane în apropiere, dar nu cunosc pe nimeni. Cabana asta este una de vacanţă. Nu sunt localnică, se mai explică ea. Ce să spun? Dacă îmi promiţi că nu eşti vreun psihopat..., poţi să rămâi aici.

Respirând uşurat, mi-am dus mâna stângă la inimă în semn de garantare a spuselor mele.

- Atunci pofteşte!

- Mulţumesc foarte mult! O să mă revanşez într-un fel sau altul!

- Nu-ţi face griji. În felul ăsta suntem chit. Ţi-e foame?

- Aş minţi dacă aş spune că nu...

- Eu tocmai mă pregăteam să mănânc. Eşti invitatul meu!

În timpul mesei am putut să constat că este nu numai o femeie atrăgătoare şi plină de spirit, ci şi o excelentă bucătăreasă. Mă simţeam din ce în ce mai subjugat de prezenţa ei. Din discuţiile purtate am aflat că avea propria ei afacere în Bucureşti, că era o femeie independentă şi singură în acest moment. Am mai aflat apoi că mă îndrăgostisem de ea... Îi sorbeam fiecare cuvânt ca şi cum ar fi fost o mostră de spirit şi rafinament, îi analizam mişcările cu satisfacţia vizionării unui dans senzual, mă uitam în ochii ei de parcă tainele feminităţii mi s-ar fi revelat pentru prima oară. Într-un cuvânt, eram pierdut de fericire. Fericirea începutului... Ea, la rândul ei, mă privea de parcă nu ar fi vrut să scape niciun moment preţios dintre cele în care retina îi era încărcată cu chipul meu. La un moment dat, discuţia se opri, iar noi am rămas

pironiţi ochi în ochi. Un flux magic de energie se scurgea de la unul la altul.

- Nu ştiu ce-i cu mine, zise ea.

- Nu mai spune nimic!

M-am apropiat de ea şi am luat-o în braţe. Mi se abandonă cu o bucurie ce îi radia prin toţi porii. Apoi ne-am iubit cum poate nu te poţi iubi decât o singură dată cu cineva. Simţeam că facem parte unul din celălalt, că suntem două jumătăţi ce au pornit într-o căutare reciprocă de la începutul timpurilor... Acum ne regăsisem şi eram incredibil de fericiţi... Eram convins că întâlnirea noastră nu fusese întâmplătoare. În sinea mea îi mulţumeam Magicianului Alb pentru tot. El ştia probabil că aveam să îmi găsesc marea iubire, femeia destinată mie. Poate că tot efortul meu din ultimii ani avusese ca finalitate acest eveniment – iubirea adevărată! O iubire de care nu avusesem parte până acum. Fericit, am adormit cu Maya în braţe.

Capitolul 11

Timpul nu este ceea ce pare a fi

În zilele ce au urmat am căutat în zadar drumul spre aşezământul spiritual. E drept că o făceam mai mult dintr-o datorie de onoare decât dintr-o nevoie intensă sufletească. Poate aşa se şi explică lipsa succesului. Dincolo de aceasta, eram din ce în ce mai fericit. Relaţia cu Maya era aproape perfectă. Ne potriveam mai mult decât aş fi îndrăznit să sper vreodată. În mod evident, eram făcuţi unul pentru celălalt, iar lucrul acesta le-a apărut ca izbitor şi prietenilor ei care au sosit cu o zi după ce ne-am cunoscut. Erau uimiţi că Maya era cu cineva şi că ne potriveam atât de bine.

Zilele s-au scurs repede, încărcate de bucurie, şi în acest ton a început cea mai minunată perioadă din viaţa mea.

La puţin timp după ce am părăsit cabana, m-am mutat în Bucureşti şi după un an m-am căsătorit cu Maya, spre marea mea fericire şi spre bucuria nemăsurată a părinţilor mei ce mă vedeau, în sfârşit, „la casa mea".

Anii au trecut şi soţia mea a născut o fetiţă încântătoare, ce îi semăna leit. I-am pus numele Andreea. Eram îndrăgostit şi de ea. Evident, într-un alt fel.

Din alt punct de vedere, simţeam un anumit gol sufletesc uneori, din cauza faptului că, încet, dar sigur, renunţasem la practica spirituală. Ce puteam face? Mă implicasem în firma Mayei, aveam o fetiţă de crescut şi din ce în ce mai puţin timp liber pentru mine. Aveam, aşadar, responsabilităţi. Oricum, în ansamblu, eram mai împlinit decât fusesem vreodată; iar acest lucru îmi părea suficient, justificativ...

În vacanţe nu scăpam nicio ocazie să ne întoarcem la „cabana iubirii noastre", după cum alinta Maya locul primei întâlniri. Fiind proprietatea ei, am început să o renovăm ca la carte. Acum, mai primitoare ca niciodată, cabana ne aştepta cu farmecul şi intimitatea ei neştirbite.

Şi în acest an am ajuns la cabană pregătiţi să ne petrecem cel puţin două-trei săptămâni din luna iunie. Andreea împlinise şase ani şi era cât se poate de zburdalnică. Dorea să ştie tot şi trebuia să ai o bună condiţie fizică pentru a te putea ţine după fustiţa ei învolburată. Dar ce mai conta acest lucru când totul îţi aducea atât de multă încântare?

- Tati, se auzi guriţa ei nerăbdătore, nu plecăm odată pe munte?

- Ba da, puiule. Mai stai puţin, să-şi termine şi maică-ta treburile...

- Of, femeile astea!... îngână ea una dintre expresiile mele favorite cu care îmi tachinam soţia.

- Ce-ai tu cu „femeile astea"? m-am amuzat eu.

- Păi nu vezi? se strâmbă ea în direcţia maică-sii.

- Ei, lasă că şi tu faci aşa când iei în posesie oglinda.

- Ba nu.

- Ba da.

- Sunteţi gata? întrebă Maya din casă.

- De mult, i-am răspuns.

- Acum cobor şi eu.

- Te aşteptăm.

Maya îşi făcu apariţia în toată splendoarea sa. M-am apropiat de ea şi am luat-o în braţe.

- Ştii că n-o să scapi astăzi, i-am şoptit.

- Nici nu vreau!

- Atunci, vezi, nu te obosi prea tare.

Râzând, se desprinse din braţele mele şi o luă pe Andreea de mână.

- Ha-ha!... O să vă prind! am strigat eu în spatele lor.

Ţipând, cele două fete o luară la fugă în faţa mea.

- Hai, repede, să nu ne prindă tata, strigă Maya.

- Degeaba, n-o să scăpaţi de mineeee!...

Le priveam cum aleargă şi eram copleşit... Ce bucurie să ai alături de tine două făpturi atât de încântătoare!

După zece minute am ajuns sus, în poiană. Obosiţi de alergătură, ne-am trântit în iarbă - eu pe jos, iar ele peste mine. Aveau chef de hârjoană. Ne-am mai jucat puţin, apoi ne-am întins pe spate să putem privi cerul, parţial acoperit de nori.

- Ce bine e cu tine, şopti Maya. Nu cred că m-aş putea plictisi vreodată.

- Îmm!... Ce compliment drăguţ! Şi eu te iubesc!

- Şi pe mine, nu? se oftică, prefăcut, junioara.

- Şi pe tine te iubesc. De fapt, mai ales pe tine. Tu eşti prinţesa lui tata.

Mulţumită de acest statut, puiul de om mi se cuibări la piept. Doar pentru un minut. Avea prea multă energie de consumat, spre deosebire de noi. Astfel, până la prânz ne-am plimbat de colo-colo, apoi ne-am aşezat pentru picnic. La sfârşit Andreea şi-a revendicat, cu anticipaţie, dreptul legitim la somnul de după-masă, ceea ce o obligă pe Maya să se sacrifice şi să se întoarcă la cabană.

- Tu mai rămâi? mă întrebă ea.

- Da, aş mai sta puţin.

- Egoistule, laşi totul pe mine...

Ca să o împac, i-am tras o palmă peste fund, promiţându-i din privire că „o să mă ocup serios" de ea la întoarcere. Mi-a zâmbit împăcată şi a plecat.

- Vezi să nu întârzii prea mult!

- Nicio grijă!

După ce au coborât spre cabană, m-am întins pe iarbă, relaxat. Cu certitudine, viaţa de familie are farmecul ei. Iar în ceea ce priveşte familia mea, aproape că nu aveam ce să reproşez destinului. Am închis ochii cu satisfacţie, conştientizând adierea uşoară a vântului pe faţă.

- Cam mult ţi-a trebuit să ajungi cu apa asta, se auzi o voce în apropiere.

M-am ridicat speriat. Între timp, un bărbat luă sticla de apă de lângă mine, îi desfăcu dopul şi bău cu poftă. Îl priveam stupefiat. Era Magicianul Alb. Îşi făcuse apariţia tocmai acum. Nu atunci când îl căutasem, nici în primul sau al doilea an, cînd îmi petrecusem vacanţele aici, ci acum, după opt ani. Arăta neschimbat.

- De ce ai întârziat atât de mult? mi se adresă el cu o doză de reproş în glas.

- Poftim?

Aveam impresia că îşi bate joc de mine.

- „De ce am întârziat atât de mult?"... Întrebarea corectă ar fi următoarea: de ce nu m-ai aşteptat? Eu m-am întors şi te-am căutat zile întregi. Nu mi-ai mai dat niciun semn de viaţă.

- Iată-mă!

- Şi asta rezolvă ceva?

- Nu văd care ar fi problema. Te-am acceptat ca discipol.

- Prea târziu pentru aşa ceva, am replicat eu pe un ton tăios.

Magicianul Alb zâmbi.

- Şi de ce, mă rog?

- Sunt convins că ştii foarte bine. Prin urmare, nu prea înţeleg de ce tot acest joc...

- Spune-mi tu!

Îl priveam destul de supărat.

- Bine, fie: pentru că între timp m-am căsătorit, am o fetiţă de şase ani, diverse alte responsabilităţi...

Magicianul Alb mă privi fix, apoi se uită la ceas.

- Foarte interesant, zise el. Totuşi, este greu de crezut că un om poate face atât de multe lucruri în doar jumătate de oră...

L-am privit intrigat.

- Adică?

- Doar atât a trecut de când te-am rugat să îmi aduci o sticlă de apă...

Mă uitam la el cu toată atenţia, încercând să îmi dau seama ce pune din nou la cale. Văzându-mi faţa teribil de serioasă, izbucni într-un râs sonor ce mi se

păru că nu îşi găseşte locul în contextul discuţiei.

- Hai, c-am glumit! spuse el într-un târziu. Mi-ar face plăcere să îţi cunosc familia, dacă nu ai nimic împotrivă...

I-am făcut semn din cap şi din mâini că totul este în regulă.

- Putem merge acum? mă întrebă el.

- Sigur.

Am adunat ce era de adunat de la locul picnicului şi am coborât pe poteca ce ducea la cabana noastră. Mă întrebam ce reacţie va avea Maya. Îi povestisem aproape întreaga mea aventură spirituală... Ce situaţie interesantă! După atâta vreme, cel datorită căruia ne cunoscusem venea la noi în casă. Cine ştie? Poate acest lucru avea să fie de bun augur pentru relaţia noastră de cuplu şi, de ce nu, pentru viaţa noastră spirituală împreună! Putea fi un alt început... Am zâmbit privind situaţia interesantă cu care mă confruntam. Ei, asta era!...

Ajunşi aproape la destinaţie, am avut o stare bruscă de panică. Magicianul Alb era în spatele meu, aşa că m-am întors spre el. Privirea lui mă străpungea ca o suliţă. Am întors capul bulversat şi am continuat să merg. Aveam impresia că ceva nu este în regulă şi nu îmi dădeam seama ce anume. Am trecut, în fine, ultimul obstacol de pe potecă şi am ieşit în spaţiu deschis. Pentru moment, am rămas descumpănit.

- Nu-mi dau seama cum, dar am greşit drumul, am exclamat eu.

- Eşti sigur? mă întrebă Magicianul.

Am privit în ochii lui cu sclipiri metalice fără să înţeleg nimic. Apoi, foarte intrigat, am aruncat privirea pe drumul pe care sosisem. Îmi era foarte familiar, îl străbătusem de nenumărate ori. Cu toate acestea, nu înţelegeam de ce el se termina aici printr-o pantă înverzită şi nu cu cabana noastră.

- Cu siguranţă, am greşit drumul.

Zicând aceasta, am dat să plec înapoi. Mă opri mâna fermă a bărbatului de lângă mine.

- Eşti sigur? mă întrebă el din nou.

- De ce să nu fiu sigur? am reacţionat violent.

Ochii Magicianului mă străpungeau fără milă.

- Dă-ţi jos cămaşa! se auzi poruncitor glasul lui.

- Ce să fac?

- Dă-ţi jos cămaşa!

- De ce?

- Nu mai întreba!

Nu mai înţelegeam ce se întâmpla. Mecanic, mi-am dat cămaşa jos.

- Acum priveşte-ţi umărul stâng!

M-am conformat nedumerit. Pe umărul stâng, o rană destul de mare, nevindecată integral, îmi atrase atenţia. Mintea îmi zbură înapoi în timp, la atacul ursului, şi atunci am simţit că mă lasă picioarele. M-am prăbuşit în fund, cu privirea năucă fixată în ochii lui.

- Totul s-a petrecut doar în mintea ta, zise el. Nu ne-am despărţit decât de o jumătate de oră!

Mă uitam la el blocat.

- Ce???

Nu mai spuse nimic. Mă privea însă cu o forţă ce mă copleşea. Cu un ultim efort, am reuşit totuşi să reacţionez:

- Adică Maya nu există?

- Nu există nimic din ceea ce crezi tu că s-a petrecut în ultimii opt ani.

- Nu se poate, le iubesc! am izbucnit eu. Nu pot să accept aşa ceva! Ce urmăreşti, de fapt? Să-mi distrugi mintea?!?

- Ţi-am spus că totul este relativ – timpul, spaţiul... În acelaşi timp am decis şi să îţi arăt...

Se apropie de mine şi îmi aşează mâna dreaptă pe creştet. Un flux de energie îmi inundă corpul de sus în jos. Nu am încercat să mă opun; oricum, nu aş fi avut destulă forţă. La puţin timp, evenimentele întregii mele vieţi îmi apărură în faţa ochilor ca într-un ciudat film, vizionat în toate fazele, simultan. Percepţia deveni apoi şi mai complexă – dintr-o poziţie de martor detaşat, am avut viziunea revelatoare a unificării celor trei aspecte ale timpului - trecut, prezent şi viitor -, într-o dimensiune unică, un prezent continuu. În orizontul interior al fiinţei mele, fenomenul îmi apăru sub imaginea simbolică a unei benzi de film cinematografic, desfăşurată de la un capăt la altul. Realizam că fiecare casetă de pe banda cinematografică reprezintă, în sine, un moment temporal diferit de celelalte. Prezentul putea fi o casetă de la mijlocul benzii. În raport cu aceasta, casetele din stânga reprezentau trecutul, cele din dreapta, viitorul. Abordarea era însă relativă, deoarece toate casetele existau în simultaneitate. Fiecare era la fel de reală şi de „prezentă" ca oricare alta, iar statutul lor de eveniment din trecut, prezent sau viitor, depindea doar de poziţia de unde se făcea raportarea la celelalte... Simţeam o puternică emoţie mistică şi eram cutremurat de o nouă înţelegere: înţelegerea naturii

atemporale a spiritului. Adevăratul meu *eu* nu se supunea curgerii timpului; era liber. Din această perspectivă am perceput existenţa terestră obişnuită ca pe o lume de vis, un univers fantomatic, o dramă iluzorie în care suntem actori inconştienţi, călăi stupizi ai propriului nostru spirit. Nimic nu îmi mai părea important – carieră, putere, plăceri... De pe culmea viziunii, realizam inconsistenţa întregii Manifestări. În spatele tuturor măştilor intuiam că se ascunde acelaşi Spirit Universal din care simţeam că fac şi eu parte, alături de miliarde de alte spirite care, în esenţa lor, erau pure şi perfecte. Lumina interioară mă făcu să înţeleg că, din punctul de vedere al spiritului, nu exista alb şi negru, bine şi rău, trecut, prezent şi viitor. Nu exista decât o perfectă unitate, într-o deplină armonie. Nu exista decât Aici şi Acum...

Cu ochii în lacrimi, m-am aruncat recunoscător la picioarele Maestrului meu.

- Hai, ridică-te! spuse el.

După ce m-am ridicat cu greutate, continuă:

- Şi mai trebuie să înţelegi ceva: acest univers, acest *vis cosmic* al lui Dumnezeu, este cu adevărat *ireal* sau *iluzoriu doar pentru fiinţa iluminată*. Pentru ceilalţi este singura realitate! Prin urmare, ca să îl poţi transcende, trebuie în primul rând să îi înţelegi mecanismele şi să i le poţi controla. Dacă vei reuşi, nimic nu îţi va mai fi cu neputinţă pentru că vei fi liber şi atotputernic în eternitate! Vei fi una cu Dumnezeu!...

Capitolul 12

Dezvăluiri

La câteva zile de la întoarcerea în aşezământul spiritual, perioadă în care nu îmi revenisem pe deplin din experienţele bulversante trăite cu sprijinul Maestrului meu, am avut o nouă discuţie cu el care m-a tulburat profund. Parcă nu voia să mă slăbească şi-mi tot administra „şocuri”! Ne-am întâlnit pe unul dintre coridoare şi, simţind frământările mele, m-a invitat să vorbim într-o încăpere din apropiere. S-a aşezat în faţa mea, s-a uitat lung în ochii mei, a zâmbit şi mi-a spus cu voce joasă:

- Vrei să ştii care este menirea ta din această viaţă, de ce te-am adus aici şi ce aştept de la tine?!...

- Da, i-am confirmat eu străbătut de emoţie.

- Înainte de asta, vreau să-ţi povestesc câteva lucruri deosebit de interesante... Ca să înţelegi mai bine ce o să-ţi spun după aceea..., mai explică el.

Aşteptam emoţionat, fără să zic nimic.

- Istoria umanităţii este destul de diferită de ceea ce ni se prezintă în mod oficial, continuă el. Aş putea spune că este într-o mare măsură falsificată!

Pentru câteva momente privirea lui se pierdu undeva în spatele meu, ca şi cum ar fi penetrat lucrurile până în esenţa lor. Reveni din această reverie

şi reluă prezentarea:

- Pe Pământ sunt multe mistere tulburătoare, inexplicabile pentru ştiinţă. O să-ţi fac o scurtă sinteză a unora dintre acestea, pentru că există ceva aici care te priveşte şi pe tine...

Am făcut ochii mari şi, evident tulburat, i-am făcut semn că îl ascult cu toată atenţia...

- În Mexic există un complex celebru de piramide, la Chichen Itza. Principala piramidă de aici creează în fiecare an, la solstiţiul de primăvară şi cel de toamnă, un spectacol unic, misterios. Atunci când soarele apune, umbrele lăsate de el pe treptele piramidei creează un fenomen luminos special numit „mişcarea şarpelui”, impresia fiind aceea că un şarpe coboară treptele. Fenomenul atrage în fiecare an numeroşi turişti. Ca să poţi obţine un astfel de efect trebuie să cunoşti astronomie la un nivel extrem de ridicat. În plus, calculele pe care trebuie să le faci anticipat sunt extrem de dificile, iar execuţia propriu-zisă a construcţiei presupune o precizie de calculator... Se ştie că majoritatea piramidelor din lume sunt corelate extrem de precis cu anumite evenimente astrologice. Cu toate acestea, majoritatea specialiştilor de azi – istorici, arheologi – se încăpăţânează să inventeze scenarii prin care susţin că aceste uluitoare construcţii sunt realizate de o populaţie relativ primitivă, fără dotări tehnice deosebite. Mai exact, se susţine şi în cazul piramidelor de la Chichen Itza că blocurile folosite au fost tăiate cu unelte de bronz şi aduse pe buşteni, oamenii trăgând de funii confecţionate din coarde de viţă-de-vie. Desigur, aşa ceva nu este posibil pentru că nici măcar astăzi, cu toate

progresele metalurgiei, nu se pot face unelte din cupru cu care să tai blocuri de piatră atât de mari, oricât de mult şi de bine s-ar căli. În plus, performanţele astronomice pe care acele populaţii antice le-au dovedit nu pot fi decât apanajul unei societăţi foarte evoluate, lucru pe care suficienţa ştiinţifică a omului contemporan nu îl poate accepta. Cum ar fi putut exista acum mii de ani civilizaţii poate chiar mai evoluate decât cea actuală? În fine, revenind la firul acestei prezentări, vreau să subliniez faptul că, potrivit tradiţiei, aceste piramide sunt opera Zeilor Soarelui, adoraţi de acele populaţii antice.

Mergând mai departe, ajungem în alt loc, tot în Mexic: în oraşul antic Teotihuacan, de lângă Mexico City. Acest oraş a fost cartografiat de inginerul american Hughes Hollister jr. Ceea ce a constatat acest inginer este de-a dreptul stupefiant. El a demonstrat odată cu finalizarea cartografierii, că toate clădirile de acolo se aflau în aşa fel poziţionate încât descriau orbitele sistemului nostru solar, inclusiv orbitele planetelor Neptun şi Pluto, descoperite nu foarte demult – Neptun în 1846, iar Pluto în 1929 – de către observatorul Lowell din Arizona. Cum a fost posibil ca acei oameni să fi ştiut încă de acum câteva mii de ani de existenţa şi de poziţionarea unor planete pe care noi le-am descoperit abia de curând, pentru a le putea descrie orbitele cu precizie?... Doar dacă nu cumva constructorii au fost totuşi reprezentanţii unei civilizaţii mai evoluate tehnic decât le place unora să creadă. Desigur, tradiţia vorbeşte şi în acest loc de Zeii Soarelui. Ceea ce mai este semnificativ de spus în legătură cu Teotihuacan e următorul lucru: oraşul

este poziţionat la 19,5 grade latitudine nordică...

- Ce înseamnă asta? am întrerupt eu.

- Vei vedea imediat... De curând s-au descoperit piramide şi în Japonia, scufundate în ocean. Sunt trei lucruri foarte interesante de spus despre acestea: pe de o parte, şi aici tradiţiile vorbesc despre aceiaşi...

- Zei ai Soarelui!? am intervenit eu fascinat.

- Exact. Apoi aceste piramide, fiind scufundate în apă, au permis o evaluare mult mai precisă a vârstei lor. De ce? Pentru că au putut fi luate mostre din coralii depuşi pe piatra piramidelor încă din momentul scufundării. Cum coralii conţin carbon, s-a putut face o datare cu carbon 14. Rezultatul este stupefiant – scufundarea acestor piramide a avut loc acum... zece mii de ani.

- Extraordinar! am exclamat.

- Asta înseamnă că acele piramide este posibil să fi fost construite acum unsprezece, doisprezece, cincisprezece mii de ani, situaţie care încurcă foarte mult scenariile oficiale ale arheologiei. Ar trebui să se presupună că în „epoca de piatră" s-au construit lucruri dificil de realizat şi pentru actuala civilizaţie. Şi încă ceva: poziţionarea acestor piramide din Japonia este la 19,5 grade latitudine nordică, la fel ca oraşul antic mayaş Teotihuacan, despre care ţi-am vorbit. La aceeaşi latitudine sunt poziţionate şi piramidele egiptene. De asemenea, la 19,5 grade latitudine nordică şi sudică, vei găsi cea mai intensă activitate a petelor solare, cea mai intensă activitate vulcanică de pe Terra, cele două benzi ca doi nori de pe planeta Saturn...

- Ce înseamnă asta? am întrebat eu siderat.

- Această zonă, respectiv latitudinea de 19,5 grade, este cea mai încărcată şi mai activă zonă energetică. Iar cei care au construit aceste edificii ştiau!... Să mergem însă mai departe. În China comunistă guvernul s-a străduit o lungă perioadă de timp să ascundă o realitate uimitoare, pe care abia de puţin timp a dat-o publicităţii – existenţa a peste o sută de piramide foarte mari, pe o arie de 100 de kilometri pătraţi. Motivul pentru care guvernul chinez a procedat în acest fel, acoperind cu pământ şi vegetaţie astfel de construcţii, mergând până acolo încât a obligat un număr însemnat de ţărani să-şi construiască ferme pe vârful plat al acestora, pentru a le masca de supravegherea prin satelit, este acela că tradiţiile locale vorbesc despre faptul că piramidele au fost construite de... Zeii Soarelui, nişte fiinţe blonde, cu ochi albaştri. Or, era inacceptabil pentru puterea comunistă să lase astfel de informaţii să se scurgă în afara graniţelor; în viziunea lor acei „Zei ai Soarelui" nu puteau fi decât europenii, şi s-ar fi putut acredita ideea că unele dintre cele mai antice învăţături ale tradiţiei chineze ar veni de la aceştia...

- Înţeleg...

- Şi acum să facem o incursiune ceva mai lungă, în Egipt... Templul lui Osiris din Abydos a fost descoperit la 15 metri sub celelalte temple antice din zonă. Luându-se în calcul cei 15 metri de sedimente în plus, geologii au putut să estimeze vechimea lui la 9000–12.000 de ani. Dar cel mai bulversant este altceva, lucru despre care arheologii omit să discute pentru că nu pot inventa niciun scenariu credibil. Pe pereţii acestui templu, despre care tradiţia vorbeşte că ar fi

locul în care Isis l-ar fi înviat pe Osiris, se află un simbol ce are legătură cu geometria unui tetraedru inclus într-o sferă şi cu dezvoltările acesteia. Unii cercetători afirmă că această geometrie exprimă *structura de bază a universului*...

- Adică?! am făcut eu nedumerit.

- O să-ţi vorbesc altă dată despre asta pentru că nu acest lucru este cel mai important... Ei bine, continuă Maestrul meu, s-a constatat că acest simbol, deşi apare în relief pe perete, *nu este sculptat, ci gravat printr-o tehnologie pe care doar laserul o poate reproduce* într-o oarecare măsură. Spun „într-o oarecare măsură" pentru că simbolul pare să fi fost imprimat cu un fel de laser *în structura atomică a peretelui*. Astfel, deşi în anumite locuri piatra este fărâmiţată, simbolul apare intact în profunzime... Nicio tehnologie actuală nu poate face aşa ceva!

- Foarte interesant! am spus eu absorbit de aceste adevărate dezvăluiri.

Cu toate că citisem destule cărţi despre construcţiile Antichităţii, în niciuna nu am descoperit astfel de informaţii; iar sinteza făcută de Magicianul Alb îmi clarifica multe lucruri.

- Şi să nu uităm că, la rândul ei, tradiţia egipteană îi plasează pe aceiaşi Zei ai Soarelui la baza civilizaţiei lor. Pare uimitor, nu-i aşa, să descoperim pe tot globul construcţii sau artificii tehnice care nu pot fi reproduse de „avansata" noastră civilizaţie şi să constatăm că în zone geografice extrem de diferite se găseşte aceeaşi tradiţie a Zeilor Soarelui... Ce să însemne asta?!

- Că în urmă cu foarte mulţi ani exista o civilizaţie

foarte avansată, care stăpânea întreaga planetă? am intervenit eu febril.

- Poate chiar mai mult decât atât... Să mergem mai departe şi să vorbim despre Marea Piramidă, Piramida lui Kheops. Această uluitoare construcţie s-a realizat prin clădirea a nu mai puţin de două milioane trei sute de mii de blocuri de granit, care s-au ridicat aproape la o sută cincizeci de metri înălţime, baza ei fiind un pătrat cu latura de mai mult de două sute treizeci de metri. Imens! Fotografierea din satelit a vârfului Marii Piramide arată că acesta este deplasat cu doar şase milimetri faţă de axul central... Deci, îţi repet: vârful piramidei este descentrat, după multe mii de ani, cu doar şase milimetri, în condiţiile în care s-au plasat, pentru a o înălţa, două milioane trei sute de mii de blocuri de granit de câteva tone sau câteva zeci de tone fiecare! Nu se poate reproduce aşa ceva astăzi, indiferent de câţi bani şi câtă tehnologie s-ar pune la bătaie. Ar presupune să poţi să divizi o eroare de şase milimetri la numărul imens de blocuri de piatră clădite pentru a o înălţa. Cu toate acestea, majoritatea arheologilor continuă să susţină că blocurile au fost tăiate cu unelte de cupru, că au fost aduse pe buşteni de la depărtări de sute de kilometri, traversând chiar şi Nilul, şi că apoi sclavii egipteni le-au ridicat cu alte unelte rudimentare şi cu funii confecţionate din corzi de viţă-de-vie, până la o sută cincizeci de metri. Nu e hilar?

- Chiar crezi că o altă civilizaţie ar fi putut construi această piramidă? Istoria cunoscută...

- Adevărul este de multe ori ascuns, mă întrerupse Magicianul. Oricum, presupunerea că egiptenii

sunt constructorii este discutabilă şi din alt punct de vedere. Deşi în Egipt există milioane de inscripţii în piatră - în temple, morminte şi aşa mai departe -, în niciuna dintre aceste hieroglife nu se menţionează construirea Piramidei lui Kheops. Asta în condiţiile în care detaliile vieţii lor sunt prezente peste tot. Ţinând cont de grandoarea construcţiei, ar apărea destul de natural să găseşti în multe locuri menţiuni de genul: „Noi am construit această piramidă!" sau „Am construit această piramidă în felul următor." Nu există nimic! Niciun istoric nu a avansat încă o teorie despre construirea Marii Piramide care să fie convingătoare! Arheologii susţin, opinie deja consacrată, deşi nu există dovezi, că această piramidă a fost construită ca mormânt. Până acum, în nicio piramidă nu s-a găsit vreo mumie; şi asta nu doar în Egipt, ci în întreaga lume.. Motivul pentru care nu s-au descoperit mumii în interiorul piramidelor este următorul: *piramidele nu au fost niciodată morminte, ci locuri sacre de iniţiere*...

- Ştiam că în cazul Piramidei lui Kheops aşa stau lucrurile, am zis eu. M-a convins cartea lui Paul Brunton, „Egiptul secret", încă de acum câţiva ani. În ceea ce priveşte construirea ei, faptul că hieroglifele nu vorbesc despre asta, te cam pune pe gânduri...

- Nu-i aşa?

- Totuşi, cine sunt, de fapt, aceşti *Zei ai Soarelui*? am întrebat eu nerăbdător, simţind că el ştie mai mult decât lăsă să se vadă.

- Vom vorbi şi despre asta – la momentul potrivit...

- Care este de fapt adevărul? am insistat.

- Adevărul este greu de rostit pentru că sună şocant. Omul obişnuit nu îl poate accepta... Adevărul este că planeta noastră a fost vizitată din vremuri preistorice de alte civilizaţii...

- Civilizaţii extraterestre! am exclamat eu fără voie.

- Da. Iar acum, civilizaţia umană este în cea mai dificilă perioadă a existenţei ei...

Nu înţelegeam de ce ar fi civilizaţia umană în cea mai dificilă perioadă a existenţei ei şi cum ar putea fi legat acest lucru de faptul că anumite civilizaţii extraterestre ne-ar fi vizitat cândva...

- Ce vrei să spui? l-am întrebat intrigat.

Magicianul Alb se uită la mine ca şi cum şi-ar fi cântărit cuvintele pentru a nu mă şoca prea tare.

- Ai auzit de „Noua Ordine Mondială", nu?

Am făcut din cap în semn că da. Aveam o imagine destul de vagă asupra subiectului – mai văzusem la televizor şi pe internet unele lucruri şi ştiam că este un proiect pe care multe puteri ale lumii îl invocă, un deziderat cu multe dedesubturi dubioase... Dar nu mă preocupasem mai mult. Ultimii ani mi-i consacrasem practicii spirituale, studiului spiritualităţii, astfel că nu eram la curent cu multe... Lama continuă:

- În spatele aşa-numitei „Noi Ordini Mondiale" care se doreşte a fi impusă în chiar aceşti ani, în spatele unor preşedinţi de state şi guverne se află anumite entităţi... non-umane. Acestea sunt cele care trag sforile cu adevărat. Scopul lor este de a conduce lumea prin crize economice şi războaie la „necesitatea" unei Noi Ordini Mondiale care presupune un Guvern Mondial Unic. Realizarea acestui deziderat

ar transforma planeta într-o închisoare, într-o armată de sclavi. Lumea ar avea parte de cea mai înfiorătoare dictatură care se poate imagina.

Mă uitam la el... Şi-atât. Mintea mi se blocase complet. Am avut nevoie de secunde bune să îmi revin... Nu, e imposibil! Refuzam să cred că cineva s-ar putea gândi la o astfel de... teorie... Această ipoteză, pentru că nu o puteam privi altfel, mi se părea atât de fantezistă încât pentru câteva clipe am început să râd. Un râs nervos... Criticismul meu înnăscut se opunea cu toată forţa acceptării unui astfel de scenariu. Mi-a trecut chiar prin cap că omul din faţa mea a luat-o puţin razna. Am lăsat capul în jos ca să nu îi mai văd ochii, am respirat adânc şi apoi l-am întrebat pe un ton plin de suspiciune:

- Ce dovezi ai pentru a susţine aşa ceva? E vorba de „Zeii Soarelui"? am mai întrebat neîncrezător şi puţin ironic.

- Nu, nu este vorba despre Zeii Soarelui. Vorbesc despre o altă rasă extraterestră...

- Sincer să fiu, mie mi se pare un scenariu cu totul fantezist! E prea de tot!

Magicianul Alb tăcu – îmi înţelegea pe deplin bulversarea... Atunci când a continuat, vocea lui avea o încărcătură misterioasă de mi se ridica părul pe mâini:

- Ştiu că ceea ce îţi spun este greu de crezut, de acceptat; şi tocmai pe asta şi mizează aceste fiinţe. Totuşi, realitatea te va convinge nu peste multă vreme...

- Cum?

- Totul la momentul potrivit!

Părea că discuţia s-a încheiat, lucru ce îmi displăcea profund. Eram în ceaţă... Asta pe lângă faptul că nu mi-a spus nimic despre „menirea" mea din această existenţă. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, vocea lui mă pironi pe scaun:

- Şi acum să vorbim puţin despre tine...

Am înghiţit în sec... Cine ştie ce lucruri şocante urma să-mi mai spună!?

- După cum ştii deja, toţi oamenii se încarnează repetat, traversând diverse experienţe, aprofundând anumite înţelegeri, dezvoltându-şi anumite calităţi... Şi asta pentru a se perfecţiona, pentru a obţine acea maturitate necesară revelării lui Dumnezeu.

- Da...

- Tu, în mai multe dintre existenţele tale anterioare ai fost un luptător pentru libertate... Uneori ţi-ai dus la împlinire scopurile, alteori ai murit ucis, înainte de a le realiza. Totuşi, ca un fir călăuzitor, năzuinţa ta de a fi de partea binelui, de a lupta împotriva nedreptăţilor, ţi-a adus anumite merite, a determinat un progres important al conştiinţei tale pe anumite planuri...

Ascultam aceste cuvinte cu inima bătându-mi nebuneşte... Pentru câteva momente, flash-uri cu imagini aparţinând altor vremuri îmi invadară simţurile cu impresii familiare, pline de nostalgie. Un tremur îmi străbătea tot corpul şi abia mai reuşeam să rămân pe scaun.

- Această existenţă este terenul fertil în care viaţa ta îşi poate găsi împlinirea deplină, spuse el mai departe. Mai ai nevoie de ceva timp pentru a fi capabil să duci lupta teribilă care te aşteaptă, dar sunt

toate datele să cred că în câţiva ani vei fi pregătit...

- La ce luptă te referi? am întrebat eu cu vocea nesigură.

- Anii pe care îi trăim acum sunt ultimii ani ai acestei lumi, aşa cum o ştim astăzi... Schimbarea a început deja şi va mai dura o vreme, iar această perioadă de schimbare este marcată de lupte cumplite...

- Fă-mă să înţeleg! am izbucnit eu pe un ton aproape nervos.

- Vei înţelege cu timpul... Tot ce pot să-ţi spun acum este că tu ai un rol în luptele acestui „Sfârşit al vremurilor". Va depinde însă de tine dacă vei dori să ţi-l asumi...

Magicianul Alb se ridică şi se îndreptă spre uşă. O deschise, întoarse capul către mine şi îmi spuse zâmbind:

- Când vei fi pregătit, vei putea cunoaşte fiinţe care, deşi acum sunt în această lume, totuşi... nu îi aparţin!...

Uşa se închise în urma lui iar eu, ameţit, am rămas mai departe pe scaun. Mi-ar fi plăcut să aibă mai multă „milă" pentru sufletul meu muncit de atâtea frământări. Se pare că el avea însă o altă viziune asupra abordării relaţiei dintre noi. Mergea pe „pedagogia" trezirii prin şocuri şi, dacă pe de o parte eram măgulit de faptul că mă considera un partener demn de scuturat până în profunzimea ultimului atom, pe de altă parte aş fi dat şi eu o pauză de relaxare sinapselor ce păreau în aceste momente că formează legături nepotrivite între neuronii mei sensibili la sforţările nefireşti ale acestui „Sfârşit al

vremurilor".

Am mai rămas pradă frământărilor ceva timp, apoi mi-am adunat ultimele puteri şi am ieşit în curte în speranţa unei refaceri. M-am aşezat pe o bancă şi, cu privirea fixată către vârful stâncos al unui munte din apropiere, am continuat să procesez elementele principale ale discuţiei; nu pentru mult timp deoarece am fost întrerupt de o prezenţă familiară... Bărbatul se aşează lângă mine fără să spună nimic. Mă uitam la el cu mintea parţial în altă parte şi până la urmă m-am dumirit: era acel bărbos grosolan ce venise acum o lună la uşa casei mele ca mesager al Magicianului Alb.

- Aha!... am făcut eu prefăcut supărat. Ai tupeu, nu glumă, să vii şi să te aşezi lângă mine după farsa la care ai contribuit!

Bărbosul, acum foarte îngrijit, râse scurt:

- A fost o experienţă interesantă şi amuzantă în acelaşi timp.

- Poate pentru voi!

- Pentru noi, cu siguranţă. Presupun însă că ai înţeles raţiunea acelei abordări...

Pe limbă îmi stăteau câteva reproşuri usturătoare, dar m-am abţinut să le dau drumul. Am făcut o pauză, apoi i-am întins mâna.

- Ar fi bine să mai facem o dată cunoştinţă, în alte condiţii!... Alex...

Bărbosul îmi întinse la rândul lui mâna şi o strânse pe a mea cu putere şi căldură.

- Leonard, spuse el.

- De cât timp aici? l-am întrebat.

- De şapte-opt ani.

Înainte de a mai spune ceva, l-am studiat cu discreţie. În mod surprinzător, ţinuta lui avea o forţă pe care nu aş fi putut să o bănuiesc, având în vedere contextul primei noastre întâlniri. Părul lung, şaten închis, ochii verzi, pătrunzători, o alură impunătoare... Ce metamorfoză!

- Arăţi foarte schimbat de la prima... şi ultima noastră întâlnire, am zis eu pe un ton voit ironic. Se pare că ai mai evoluat şi tu puţin... Dacă stau să te studiez bine, parcă nici nu mai miroşi a vin... Da, cred că ştiu. S-a terminat şi n-ai mai apucat să mergi să-ţi cumperi... E un lucru bun că e aşa o distanţă mare până la primul birt!...

Leonard râse cu poftă, dar nu spuse nimic. Parcă aştepta să continui. N-am vrut să-l dezamăgesc, aşa că am reluat tirada cu un sentiment reconfortant de „răcorire":

- Dragul meu, în realitate nici nu ştiţi în ce pericol aţi fost avându-mă cu voi în maşină şi făcându-mi fazele pe care le-aţi făcut. Mai trebuia puţin să mă supăraţi şi v-aş fi adus târâş pe toţi trei până aici...

- Să ştii că am avut ceva emoţii, zise Leonard zâmbind, la rândul lui, ironic. La toţi trei ne-a fost teamă că o să ne uzi puţin bancheta din spate... Din fericire, se pare că ai avut vezica goală la plecare şi asta ne-a salvat de la o catastrofă ecologică...

A fost rândul meu să izbucnesc în râs. Îmi găsisem un partener potrivit de discuţii.

- Care-i treaba cu voi? am vrut eu să aflu mai multe. Sunteţi actori? Te întreb pentru că v-aţi făcut bine numărul.

- Nu, nu suntem actori. Dar am făcut toţi trei nişte

cursuri de actorie. Sunt utile la unele treburi pe care le avem de îndeplinit...

- Cum ar fi?...

- Cum ar fi, de exemplu, aducerea ta aici...

- Să înţeleg că şi alţii au fost aduşi într-un mod asemănător?

- Nu într-un mod asemănător... E adevărat însă că am creat situaţii în care oameni cu calităţi deosebite şi cu năzuinţe spirituale au fost puşi în situaţii limită...

- Deci asta e principala voastră activitate?... Un fel de „recuperatori de suflete"?

- Nu.

L-am privit neîncrezător.

- Şi care ar fi?

- Are legătură cu dezvoltarea anumitor capacităţi psihice speciale...

- Adică „puteri paranormale"!?

- Poţi să le spui şi aşa...

- Interesant... Îmi dai şi nişte detalii?

- Sunt destul de grăbit acum... Dar dacă vrei, caută-mă mâine dimineaţă în jur de zece, la uşa aceea.

Am privit în direcţia indicată pentru a putea să o identific şi i-am spus că sunt de acord. Fără să mai zică ceva, Leonard se ridică, mă salută amical şi plecă. După plecarea lui, am mai rămas o vreme pe bancă, privind peisajul superb. Era o încântare să vezi vârfurile munţilor luminate încă de soare, în timp ce umbrele nopţii se lăsau deja peste noi... Atunci când întunericul coborî pe deplin, m-am îndreptat spre camera mea şi m-am culcat.

Capitolul 13

Noua Ordine Mondială

Am dormit agitat, iar dimineaţa m-a găsit destul de obosit. Discuţia purtată ieri cu Maestrul meu mă tulburase profund. În plus, întâlnirea de azi era un alt factor de agitaţie. Aşteptam nerăbdător să se facă ora zece, intuind că voi avea parte de noi informaţii neobişnuite.

Exact la ora stabilită am ajuns la locul întâlnirii şi am intrat. Holul mic în care am păşit se continua cu o altă uşă chiar în faţă. Am bătut şi, fără să aştept vreo confirmare, am deschis-o. Trei bărbaţi, printre care şi Leonard, se aflau în jurul unei mese rotunde pline de cărţi şi manuscrise. Văzându-mă, s-au oprit din discuţie, iar Leonard a venit în întâmpinarea mea făcându-mi semn să intru. M-a prezentat celorlalţi doi şi m-a invitat să mă aşez. După mai puţin de un minut am rămas singuri.

- Deci?... am întrebat eu, arătându-i că aştept să-mi destăinuie secretele muncii lor.

Leonard zâmbi.

- Nu pot să-ţi dau foarte multe detalii în acest moment despre activitatea noastră, a spus el. Totuşi am să mă ocup de familiarizarea ta cu unele lucruri...

- Sarcină de la Lama Dorje..., am concluzionat.

- Poţi să-i spui şi aşa....

- Aşadar...

Leonard rămase tăcut câteva clipe apoi reluă:

- Odată cu atentatele de la 11 septembrie 2001, lucrurile au luat o turnură foarte gravă...

- Imi pare rău să te întrerup, dar nu am venit aici să fac politică. Iar în ceea ce priveşte istoria, câte ceva mai cunosc şi eu, am continuat tăios. Iar dacă insişti totuşi să vorbim despre altceva, atunci hai să vorbim despre... vreme, de exemplu!

- OK. E „vremea", spuse el apăsat, să mai laşi aroganţa asta la o parte şi să faci un efort să mă asculţi! Am fost prevenit că o să-mi dai dureri de cap... Prin urmare, dacă ai un minim respect faţă de Lama Dorje, atunci încordează-ţi neuronii disponibili şi focalizează-te puţin asupra a ceea ce vreau să-ţi spun.

Leonard se iritase un pic. Înainte însă de a lăsa unda de bucurie care începea să îmi furnice plăcut egoul să mă străbată până în adâncimile propriilor răutăţi, faţa lui se destinse într-un zâmbet larg ce se transformă într-un râs sănătos. Puţin intrigat, am ridicat sprâncenele în semn de întrebare.

- Am simţit satisfacţia răutăcioasă care îţi mijea pe faţă şi nu m-am putut abţine...

Din câte vedeam, tipul din faţa mea era hotărât să-mi dea, la rândul lui, dureri de cap. Descumpănit, mi-am destins faţa într-un zâmbet uşor forţat, la fel de larg ca al lui.

- Bine, te ascult...

- Voi începe altfel, spuse Leonard.

- Începe cum vrei. Cei trei-patru neuroni de care am nevoie pentru a întreţine această discuţie vor sta pe poziţie...

Leonard nu mai zise nimc. Îşi fixă privirea în ochii mei cu toată forţa, ca şi cum ar fi vrut să pătrundă în conştiinţa mea. I-am răspuns la rândul meu cu o la fel de mare intensitate, căutând să îi opun o barieră de netrecut. Surprinzător, îi simţeam forţa interioară într-o manieră care încet-încet mă copleşea. Nu îmi plăcea deloc situaţia şi mă opuneam din toate puterile, dar era evident că nu îi puteam face faţă. În final am lăsat ochii în jos, puţin dezamăgit de nereuşita mea... Nu-i rezistasem... Îmi era evident că nu era un om obişnuit.

Cu o voce care transmitea că acceptă înfrângerea pe moment, dar nu şi pierderea războiului, i-am spus că voi fi receptiv la ce are de spus. Îmi câştigase respectul.

Fără a trăda nici cea mai mică urmă de satisfacţie în urma acestei confruntări victorioase, Leonard reluă cu simplitate:

- Înţeleg că Ghidul nostru spiritual ţi-a vorbit despre faptul că anii pe care îi traversăm nu sunt unii obişnuiţi.

- Cam aşa...

- Ei bine, această perioadă este una de schimbări majore pe toate planurile. Calandarul mayaş, cel tibetan, cel chinez, calendarul egiptean... se încheie toate acum, ceea ce arată că trăim un moment istoric special, unic... Hai să detaliez puţin: calendarul mayaş se încheie în 1992. Din acest an şi până în 2012 calendarul vorbeşte despre o perioadă de tranziţie numită „*Fără timp*", după care...

- Înţeleg, am zis eu, văzând că punctele lui de

suspensie nu presupuneau neapărat o continuare.

- Tradiţia tibetană Kalachakra afirmă că după 960 de ani de la revelarea învăţăturii secrete în Tibet, care a avut loc în 1027, va veni o perioadă de 25 de ani care va culmina cu sfârşitul timpului. Şi acum adună: 1027 plus 960, plus 25!

- Presupun că vrei să-mi spui că dă tot 2012...

- Exact. Şi apropo de timp, e de subliniat că în urmă cu nişte ani, un băiat deştept, om de ştiinţă, a descoperit că planeta noastră are o pulsaţie proprie, ca un fel de bătaie a inimii, numită de atunci Rezonanţa Schumann. Ei bine, mult timp această frecvenţă, care la sfârşitul anilor '70 încă era de 7,8 cicli pe secundă, s-a crezut că este un fel de constantă universală. Dar să vezi surpriză! Din 1986 până în 1996, frecvenţa a crescut la 9 cicli pe secundă, pentru ca apoi să crească şi mai tare, până astăzi, anul de graţie 2007, când a ajuns la aproape 12 cicli pe secundă. Se estimează că până în 2012 frecvenţa ar putea ajunge la 13 cicli pe secundă, ceea ce s-ar chema că s-ar ajunge la „timp zero"... Ştiu, ştiu, ştiu! Sună ciudat, de neînţeles...

Hm! Îmi era din ce în ce mai simpatic acest om. Nu ştiu de ce îmi venise să mă contrez cu el aşa cum am făcut-o. În realitate era un tip plăcut şi interesant, cu care aş fi putut să fiu prieten. Dar totuşi, era puţin exagerat cu „timpul zero"...

- Aşa..., i-am confirmat eu că sunt pe fază.

- Există o constantă în toată treaba asta.

- Care ar fi aceea?

- Toată lumea, de la vlădică la opincă şi aşa mai departe, se plânge că timpul trece prea repede, că nu mai poţi face, ca pe vremuri, la fel de multe lucruri, că

parcă a intrat timpul în sac. Explicaţia dată de unii oameni de ştiinţă este aceea că modificarea frecvenţei Schuman determină o alterare a timpului, în sensul că noi trăim experienţa unei contracţii a acestuia. Astfel se spune că 24 de ore din prezent ar echivala cu 16 ore din 1980, motiv pentru care nu mai avem aproape niciodată timp...

- Mă rog..., o fi posibil, nu pot să spun nu, şi eu am acest sentiment al unei lipse acute de timp.

- Acum, dacă e să privim mai în profunzime şi să mai găsim argumente sau explicaţii, putem să luăm în discuţie şi punctul de vedere al lui Einstein care spunea că timpul este relativ, că el nu este o constantă în univers.

- Mda... Am citit la un moment dat despre acel „paradox al gemenilor"...

Leonard aştepta să vadă ce spun.

- ...În care se aduc argumente serioase... Dacă unul dintre cei doi fraţi gemeni ar fi trimis în spaţiu cu o navă spaţială, care ar avea o viteză apropiată de viteza luminii, şi s-ar întoarce după câţiva ani (câţiva ani din perspectiva lui, adică ani „contabilizaţi" pe nava spaţială), la întoarcere este posibil să-şi găsească fratele mult mai în vârstă decât el sau chiar mort de bătrâneţe.

- E destul de revelator, nu? Dacă ar fi să luăm în serios acest scenariu, ar rezulta că, în mod paradoxal, deşi geamănul cosmonaut a făcut în mod firesc activităţile pe care le poate face un om în cinci ani, să zicem..., s-a trezit, a muncit, a scris, s-a uitat la un film şi aşa mai departe, pe Pământ timpul a evoluat altfel... S-au scurs cincizeci de ani... Foarte accelerat, din

perspectiva geamănului cosmonaut. Un an de-al lui ar echivala cu zece ani tereştri.

- Mda... Înţeleg că în cazul nostru e cumva invers...

- Oarecum... Nu putem face o echivalenţă pentru că nu este un fenomen similar, dar se poate face o analogie, cu diferenţa că noi suntem în sectorul unde timpul se scurge mai repede.

- Ce să zic, până aici, e tulburător ce aud! Desigur, sunt şi lucruri pe care le cunosc, dar sinteza pe care mi-o faci este... excelentă!

- E o plăcere să-ţi fiu de ajutor, zâmbi Leonard.

- Bucuria-i de partea mea! am zis în acelaşi ton.

După schimbul de amabilităţi, Leonard luă o scurtă pauză, îşi drese glasul, dar reveni în discuţie rapid:

- Un alt lucru de remarcat este schimbarea regulată a polilor magnetici ai Soarelui. Ultima dată s-a petrecut în anul 2001, iar următoarea schimbare se va produce în 2012...

- Deci toate lucrurile converg spre anul 2012, se pare...

- Da. Se petrec lucruri speciale şi cu Soarele. De exemplu, în această perioadă sunt mai multe pete solare ca niciodată. Apoi unii oameni de ştiinţă discută la modul foarte serios despre o posibilă inversare a polilor magnetici ai Pământului. Sunt semne care vorbesc despre o astfel de posibilitate – modificări ale magnetismului Terrei, o deviere importantă a polului nord magnetic... Şi să nu uităm că sunt dovezi ştiinţifice importante că în trecutul planetei polii s-au inversat de mai multe ori...

- Şi ce consecinţe ar putea avea un astfel de fenomen?

- Catastrofale!

- Deci nu-i de bine...

- Păi nu-i prea „confortabil”... În fine, în acelaşi timp - sau poate tocmai de aceea -, suntem în pragul unor transformări care au ca factor declanşator poziţia în care se găseşte acum sistemul solar în raport cu centrul galaxiei. Mai exact, sistemul solar se roteşte în jurul centrului galaxiei într-o perioadă de aproximativ 26.000 de ani. În aceşti ani ne aflăm la sfârşitul unui astfel de ciclu.

- Şi asta înseamnă că vine... „sfârşitul lumii”? am întrebat eu.

- Sfârşitul unei lumi, nu „sfârşitul lumii”!

- Adică...

- Există un zonă specială cu care ne vom intersecta. Centrul galaxiei este reprezentat de steaua Alcyone, soarele central al constelaţiei Pleiadelor, aflat la aproximativ 400 de ani-lumină distanţă faţă de noi. De aici radiază mai multe benzi fotonice de mare intensitate. Specialiştii spun că planeta noastră va intersecta această Centură Fotonică în anul 2012, pentru ca apoi, o perioadă de aproximativ 2000 de ani, să beneficieze de influenţele ei...

- Asta ar însemna că timp de 2000 de ani am fi în zona Centurii Fotonice...

- Exact!

- Extraordinar!

- Interacţiunea cu Centura care, indirect, are loc deja...

- Cum adică indirect?

- Soarele beneficiază deja de această interacţiune, ceea ce înseamnă că el transmite chiar în acest moment, în sistemul solar, o parte din influenţele radiaţiilor de mare frecvenţă provenite din benzile fotonice...

- Aha!...

- Să revin... Spuneam că interacţiunea cu Centura Fotonică va declanşa mutaţii masive în tot ce există pe această planetă – lucruri neînsufleţite, plante, animale, oameni... Ca să fiu şi mai riguros, aceste mutaţii se produc deja. Ideea de bază este că principala mutaţie are loc la nivelul conştiinţei omului. Este ca un fel de trezire...

- Adică o trezire spirituală! Foarte frumos! În consecinţă ne putem aştepta, de exemplu, ca liber-cugetătorul Iliescu să ţină predici în biserică, iar László Tökés să-i boteze lui Vadim nepoţeii...!?

Leonard râse cu poftă.

- Cine poate şti? Necunoscute sunt căile Domnului!

- Doamne-ajută!...

- Totuşi, există ceva care se opune transformării spirituale a planetei...

- Noua Ordine Mondială! am exclamat eu mimând o supărare revoluţionară.

- Cei care sunt în spatele acesteia...

- Nişte entităţi non-umane rele, cu ochii înveninaţi de o ură ancestrală, am continuat eu pe un ton neîncrezător. Ştiu, am fost pus la curent... Încă mustesc de electricitate... statică!...

- Te mai salvează umorul, aşa că te iert pentru ironiile de acum şi pentru cele viitoare.

- Mersi! Mă simt mult mai bine...

- Eu zic să facem, experimental, abstracţie de cine s-ar afla în spatele a tot ce se petrece şi să ne uităm la ce se petrece...

- De acord cu tine!

- Bun! Pe la începutul discuţiei îţi spuneam că atacurile de la World Trade Center din 2001 au adus schimbări majore în abordarea politicii la nivel mondial, dar nu numai...

- Este un lucru evident pentru toţi!...

- Sunt multe voci care reclamă faptul că aceste atentate s-au realizat cu complicitatea unor membrii ai guvernului american tocmai pentru că aveau nevoie de o justificare credibilă pentru ulterioara invadare a Afganistanului şi a Irakului, pentru o posibilă atacare a Iranului, pentru restrângerea drepturilor cetăţenilor americani sub masca necesităţilor generate de războiul împotriva terorismului. Cu alte cuvinte, totul pentru „binele" omului de rând...

- Am mai auzit şi eu astfel de teorii, dar parcă-s forţate! E drept că lucrurile s-au cam schimbat de atunci şi că America abuzează de poziţia ei de lider mondial şi de „mare luptător împotriva terorismului", dar de aici şi până la a acredita ideea că cineva din interiorul statului american a organizat un măcel îndreptat împotriva propriilor cetăţeni, pentru a-şi justifica diferite abuzuri în politica internaţională, mi se pare o cale destul de lungă. Aş putea zice, mai degrabă, că s-au folosit de acest eveniment, dus la îndeplinire de teroriştii arabi fanatici, pentru a pune mâna pe petrolul irakian şi a slăbi lumea islamică fundamentalistă care le stânjeneşte planurile imperia-

liste. Asta mi s-ar părea o abordare mai de bun simţ!

- E, într-adevăr, o abordare de bun simţ... Nu-i aşa, e mult mai greu de crezut varianta pe care o lansez eu când spun că cineva din interiorul statului american ar fi contribuit la acest eveniment, tocmai pentru că *„elita mondială”*, adică cei care vor un *guvern mondial*, aveau nevoie de aşa ceva.

Leonard mai zise:

- Fără aceste atentate toată lumea ar fi sărit pe americani în cazul războaielor din Afganistan şi Irak, iar populaţia americană nu ar fi acceptat restrângerea aproape totală a propriilor libertăţi... Astăzi cetăţenii americani sunt supravegheaţi în mod draconic, toţi fiind trataţi ca potenţiali terorişti; şi asta, aşa cum îţi spuneam, se face pentru „protecţia cetăţeanului”, pentru „binele lui”!... Culmea cinismului!

- Nu ştiu ce să mai cred... Se petrec, e adevărat, lucruri ce nu pot fi justificate doar de lupta împotriva terorismului. Pare destul de evident că ne îndreptăm spre o societate tot mai controlată. Mă cam revoltă, drept să-ţi spun! În altă ordine de idei, în ultimul timp am fost foarte centrat pe practica spirituală şi nu m-am documentat prea mult. Nu sunt tocmai la curent cu ultimele noutăţi...

- E vremea să le afli! Că vom avea multă treabă...

L-am privit pe Leonard destul de nedumerit. Acest „vom avea multă treabă” mă puse pe gânduri.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că se dau adevărate lupte în plan subtil şi nu putem sta cu mâinile în sân!

- Adică ne vom implica şi noi?

- Suntem deja implicaţi, spuse Leonard cu o voce joasă, plină de semnificaţii.

L-am privit lung... Mi-am aruncat privirea pe pereţii încăperii, reflectând la cele spuse de el. Prin câte schimbări uluitoare trecuse viaţa mea în doar câţiva ani!... Dintr-un om obişnuit, cu o viaţă obişnuită, ajunsesem să am şi să mi se propună, în continuare, o existenţă la limita credibilului... Şi dacă până acum câteva minute încă nutream o anumită reţinere în direcţia tuturor informaţiilor cu care fusesem bombardat, ceva în interiorul meu părea să se schimbe.

- Spune-mi mai multe! i-am cerut cu fermitate.

- Uite, aş putea să-ţi relatez despre un interviu extrem de... revelator, luat regizorului american Aaron Russo de către celebrul Alex Jones, unul dintre cei mai importanţi realizatori de documentare şi emisiuni radio cu dezvăluiri din SUA.

- Te ascult!

- Interviul a fost dat anul trecut, în 2006. Materialul filmat se găseşte pe internet, tradus şi în română...

- Aha...

- În cadrul interviului, regizorul american Aaron Russo relatează că, fiind la un simpozion, cineva i-a spus că unul dintre bancherii Rockefeller vrea să-l cunoască. A fost de acord şi a făcut cunoştinţă cu Nick Rockefeller. I-a plăcut de el pentru că era „foarte inteligent”, iar ulterior au început să se întâlnească în calitate de prieteni – se vizitau, luau cina împreună, discutau despre afaceri... La un moment dat, cu 11 luni înainte de atentatele de la World Trade Center, povesteşte Russo în interviu, Nick Rockefeller i-ar fi

spus că în curând va avea loc un *eveniment* după care vor invada Afganistanul, ajungând la Marea Caspică, vor invada Irakul, ca să preia rafinăriile petroliere din Orientul Mijlociu şi să le includă în planul Noii Ordini Mondiale, şi că apoi vor merge după Chavez, în Venezuela, ca să-l elimine de la putere.

- Cu excepţia lui Chavez, dacă sunt bine informat, celelalte două obiective au fost îndeplinite.

- Da, iar Chavez este mai departe pe lista lor de „aşteptare"... Regizorul american dezvăluie în continuare că tot atunci, adică înainte cu 11 luni de producerea atentatelor, Rockefeller i-ar fi spus că se va declanşa acest război împotriva terorismului, care de fapt nu are un inamic real, că totul este o făcătură, dar că aşa va putea guvernul să controleze poporul american.

- Ce nemernicie! nu m-am putut eu abţine.

- Şi, relatează Russo, vorbind despre Nick Rockefeller: „îmi povestea despre acest război împotriva terorismului, râzând!"

- Incredibil! Deci dacă este să ne luăm după regizorul american, totul este o înscenare murdară, făcută cu scopul de a pune şaua pe americani!

- Şi nu numai pe americani! Trebuie să-ţi spun că am fost uimit de curajul lui Aaron Russo, ţinând cont de riscurile imense la care s-a supus făcând public totul. Omul a mers până acolo încât a declarat foarte ferm în acest interviu că atentatele de la 11 septembrie au fost opera unor indivizi din guvernul american şi a unor bancheri, făcute pentru a înspăimânta populaţia americană şi a o putea determina astfel să se subordoneze! El mai zice că Nick Rockefeller i-ar fi

afirmat, în legătură cu războiul împotriva terorismului, că va fi un război fără învingător, astfel că el va continua la nesfârşit, tocmai pentru a le permite să facă ce doresc.

- Totuşi, mă întreb, cum de a avut Rockefeller ăsta atâta încredere în Russo?

- S-au împrietenit, avea nevoie de el ca regizor... Ar fi putut face filme care să îi pună într-o lumină bună... Din câte îmi amintesc, motivul pentru care Rockefeller l-a căutat iniţial a fost acela că Russo făcuse un film în care ar fi apărut şi Rockefeller într-o ipostază onorabilă..., ceva de genul ăsta... Deci exista un teren promiţător! În plus, i-a oferit tot felul de oportunităţi de afaceri şi, probabil, îl considera deja „recrutat". Pe lângă asta, forţa „elitei mondiale" a intimidat pe mulţi şi considera, probabil, că şi Russo va reacţiona în acelaşi tipar...

- Înţeleg...

- Cu toate astea, într-o zi, Russo i-a spus că el nu îi împărtăşeşte viziunea şi că nu crede în sclavia oamenilor. Rockefeller l-ar fi întrebat cu intrigare: „De ce-ţi pasă de ei? Ce au făcut aceşti oameni pentru tine? Ai grijă de viaţa ta! Ei sunt doar servitori, oameni oarecare..." Ei, ce zici?

Ce mai puteam spune?

- Foarte nemulţumit de poziţia lui Rockefeller, a mai cerut şi alte lămuriri, de genul: aveţi toţi banii din lume, toată puterea, care-i scopul final, de ce faceţi toate astea? Răspunsul fost mai mult decât şocant: *scopul lor final este crearea unui guvern mondial condus de sistemul bancar, de bancheri... Că doresc să implanteze tuturor oamenilor un cip RFID ca să poată exercita un*

control total asupra întregii populaţii, că nu vor să mai existe bani lichizi şi că toate datele de identificare ale fiecărei persoane, conturile din bănci şi aşa mai departe vor fi pe acest cip. Culmea cinismului a atins-o când l-a asigurat că el, adică Russo, fiind un membru apropiat al elitei, va avea un cip special care nu va putea fi urmărit de autorităţi...

- De necrezut!

- Da, de necrezut... Şi cu toate astea, *se petrece chiar acum, sub ochii noştri*. Imaginează-ţi ce înseamnă să ai un cip implantat, cu toate informaţiile despre tine!

- Înseamnă că se va şti permanent unde eşti, cu cine vorbeşti, ce faci... Nu vei mai avea viaţă personală, am concluzionat eu...

- Mai mult decât atât, dacă vei deveni indezirabil, va fi suficient să-ţi închidă cipul sau să facă să-ţi dispară banii din conturi şi vei fi muritor de foame. Cu alte cuvinte, vei fi total în mâna lor, nu o să îndrăzneşti să comentezi nimic.

- Cred că nici Ceauşescu, Hitler sau Stalin nu au sperat vreodată într-un instrument de control atât de eficient pe cât pare să fie acest cip RFID!

- Fii convins!... Dar lucrurile sunt chiar mai grave. Acceptarea unui cip implantat pare să fie de-a dreptul sinucigaşă! Ţinând cont de progresele tehnice de astăzi, după cum spun multe voci, se pot transmite, prin intermediul microcipului, mesaje subliminale nocive, în mod personalizat..., anumite unde pe frecvenţe dăunătoare organismului care, mai devreme sau mai târziu, pot determina un infarct, un cancer sau o altă boală incurabilă; şi te vor scoate din schemă când vor dori ei!

- Am mai citit şi eu... Îţi cam dă fiori!

- Şi informaţiile cu dezvăluiri despre planurile şi acţiunile „Noii Ordini Mondiale" abundă pe internet... Recent s-a mai postat un documentar incendiar realizat de jurnalistul englez Henry Porter de la *The Guardian* şi *The Observer*. Ei, în filmul ăsta, numit *Naţiunea suspectă*, se face o investigaţie asupra mijloacelor de supraveghere existente în Marea Britanie şi în SUA. Sunt descoperite lucruri extrem de grave, toate făcute sub aceleaşi justificări: „protecţia cetăţenilor" şi „lupta împotriva terorismului"...

- Ca să vezi cu câtă grijă sunt înconjuraţi cetăţenii!... Sincer să fiu, ţinând cont că este vorba despre Anglia, cel mai „bun" partener al americanilor, mă aştept la lucruri similare...

- Şi aşteptarea nu-ţi e înşelată!... Astăzi, în 2007, se prezintă în documentar, există nu mai puţin de patru milioane de camere de supraveghere în toată Marea Britanie şi se pun în continuare tot mai multe. Le găseşti pe stradă, în metrou, în magazine, baruri, autobuze, taxiuri, peste tot... Populaţia este filmată non-stop! Înregistrările se păstrează 30 de zile. Cel puţin aşa se declară! Probabil că, în cazul unora dintre obiective, stocarea filmărilor se realizează pe o perioadă mult mai lungă... Pe autostrăzi, există camere de luat vederi ce pot înregistra în mod distinct numerele de înmatriculare ale maşinilor. Astfel cei care supraveghează sistemul ştiu în detaliu care este traseul pe care l-ai avut şi când anume ai trecut pe acolo.

- Nu-mi vine să cred că s-a ajuns până aici!

- Şi totuşi, s-a ajuns! spuse Leonard trăgând aer

adânc în piept. Dar stai să vezi, treaba este mult mai groasă! În metroul londonez s-au introdus carduri de călătorie, numite carduri Oyster, care au datele personale ale posesorului. Carduri sunt foarte atractive pentru englezi. De ce? Călătoriile cu aceste carduri au o reducere de 50%. Ceea ce nu ştiu prea mulţi dintre ei este că, fiind carduri cu cip, toate călătoriile lor cu metroul sunt înregistrate şi stocate pentru opt săptămâni, conform investigaţiilor făcute de ziaristul englez Henry Porter. Asta înseamnă că administratorii bazei de date pot să ştie în permanenţă câte călătorii a făcut orice utilizator de card în ultimele 8 săptămâni, de unde a urcat şi unde a coborât, la ce ore şi în ce zile...

- Un control total!

- Fără doar şi poate! Asta ca să nu-ţi mai spun că englezii au şi paşapoarte biometrice, adică paşapoarte cu cip, care pot fi monitorizate tot timpul, iar în curând vor să le introducă şi cărţi de identitate de acelaşi fel. În concluzie, englezii sunt filmaţi pe stradă, li se înregistrează călătoriile cu maşina pe autostrăzi, călătoriile cu metroul, călătoriile externe şi aşa mai departe.

- Revoltător! Să sperăm că noi n-o să ne confruntăm cu aşa ceva prea curând!

- Greu de crezut că vom scăpa neatinşi! „Globaliştii" vor să impună asta peste tot.

- Şi ce se poate face?

Leonard rămase puţin gânditor.

- Putem lupta împotriva acestor planuri! spuse el cu convingere.

- Ar fi o luptă destul de inegală, mi-am arătat eu îngrijorarea.

- Dacă priveşti doar dintr-o perspectivă obişnuită, atunci ai dreptate. Nu te poţi opune maşinii de război a Noii Ordini Mondiale, nu poţi să le faci faţă financiar - doar ei deţin finanţele lumii -, nu poţi avea o reacţie politică importantă pentru că oamenii lor sunt în mai toate guvernele etc., etc. Aşa nu avem şanse de izbândă. Totuşi, forţele astea care vor să devenim o adunătură de sclavi, nu sunt singurele care contează. În ecuaţia evoluţiei civilizaţiei noastre mai sunt şi altele! Deşi... discrete, să ştii că nu-s deloc de neglijat!

- La ce te referi? l-am întrerupt curios.

Bărbatul din faţa mea a rămas puţin în cumpănă. Părea că nu ştie cum să continue, ca să nu trezească în mine o reacţie de neîncredere.

- Vezi tu, zise el, noi nu suntem singuri. Îl avem pe Dumnezeu ca sprijin şi inspiraţie. În acelaşi timp, chiar şi aici în lumea concretă, există anumite forţe spirituale, ca să le spun aşa, ce nu aparţin acestui plan, dar sprijină evoluţia umanităţii. Vei afla mai multe pe parcurs...

- Bine, nu mai insist, m-am resemnat eu, deşi ardeam de nerăbdare să aflu toate detaliile.

Se pare că Leonard considera discuţia încheiată; începuse să întoarcă preocupat paginile unei cărţi.

- Mulţumesc pentru această „instruire"! i-am spus zâmbind.

- Şi eu îţi mulţumesc! Te-ai dovedit până la urmă un interlocutor agreabil... De mâine vom începe un anumit antrenament împreună. Cred că înţelegi că nu avem timp de pierdut!

- Voi fi pe baricade!

După câteva clipe de tăcere plină de semnificaţii, Leonard îmi întinse mâna. I-am strâns-o cu prietenie şi ne-am despărţit fără să mai spunem ceva. Ştiam amândoi că ne aşteaptă vremuri dificile...

CAPITOLUL 14

În lumile de dincolo

Odată cu revelaţiile care mi s-au făcut în aceste zile memorabile, am realizat că lumea în care trăiam era foarte diferită de ceea ce părea să fie. Atunci când îţi duci existenţa ascuns printre grijile mărunte ale zilei de mâine, nu ai nici timpul şi nici disponibilitatea necesare pentru a cerceta realitatea şi a-i descoperi dedesubturile. Înţelegeam deja că acest tip de viaţă obscură, trăită în teamă, frustrări şi neîmpliniri, era un lucru programat şi susţinut cu abilitate de „stăpânii" noştri din umbră. Un mod eficient de control al maselor, cărora nu li se dădea posibilitatea să iasă din mizerie. De ce? Pentru că un om liber şi relaxat are timp şi pentru lucruri importante. Poate să fie cu adevărat creativ, poate să se ocupe de evoluţia sa spirituală, poate să se opună abuzurilor... *Or, Noua Ordine Mondială nu are cum să se impună decât pe fundalul unei crize majore a umanităţii. Atunci când omul este dărâmat de griji, când îi este frică pentru siguranţa celor apropiaţi, atunci... este posibil ca el însuşi să ceară o restrângere a libertăţilor, doar-doar o să fie mai bine...*

Ştiam că nu mai este timp pentru analize şi că venise, cel puţin pentru mine, vremea faptelor. De a

doua zi am început să lucrez împreună cu echipa coordonată de Leonard, iar în restul timpului disponibil am reluat, la recomandarea ghidului meu spiritual, exerciţiile de proiecţie astrală. M-a încurajat să continui serios pe această linie pentru că, spunea el, aveam o disponibilitate în acest sens, cultivată şi într-o altă existenţă. Prin urmare, cu un antrenament serios, aş fi putut obţine rezultate foarte bune. Încântat de susţinerea lui, m-am dedicat cu totul practicii, iar rezultatele nu au întârziat să apară...

Încetul cu încetul experienţele de dedublare astrală au început să se înmulţească. Şi dacă la începutul reuşitelor nu am putut totuşi să mă îndepărtez foarte mult de corpul meu fizic datorită puţinei energii de care dispuneam şi a lipsei de experienţă, în scurt timp, având o abordare foarte hotărâtă, lucrurile au prins contur cu adevărat în această fascinantă lume subtilă... O lume a cărei experimentare îţi confirmă în mod clar că sufletul este nemuritor...

Şi ce obiectiv mai important ai putea avea decât lămurirea definitivă a acestei enigme, atunci când ţi s-ar oferi ocazia să o faci prin propria experienţă? Din fericire pentru mine, am avut această şansă; şansa de a cerceta într-o stare de maximă luciditate misterele vieţii de dincolo de moartea fizică…

Concluzia pe care am desprins-o din tot ce a urmat e aceea că Eternitatea face parte din realitatea fiinţei noastre. Viaţa continuă, moartea nu este decât o trecere spre altceva, spre o altă lume şi un alt mod de existenţă...

Desigur, pentru sceptici, afirmarea categorică a

unor astfel de lucruri ar părea mai degrabă semnul unor probleme grave de natură psihică. Dar ce mai contează acest lucru atunci când tu *ştii*? Niciun zâmbet superior sau dispreţuitor, nicio insultă şi nicio agresiune fizică nu te mai pot opri să afirmi adevărul ce ţi-a devenit accesibil. Şi faci aceasta pentru că simţi că undeva, un suflet pregătit să înţeleagă aşteaptă o ghidare...

În entuziasmul cercetărilor mele, într-o practică spirituală asiduă, jalonată de nenumărate succese şi eşecuri, s-au scurs aproape doi ani din viaţa mea, cu certitudine, cei mai plini... Doi ani care m-au dus la atingerea ţintei propuse: cucerirea realităţii unor alte dimensiuni, superioare.

Cu riscul de a da o notă didactică rândurilor următoare, trebuie să subliniez că, pentru a ajunge aici, e nevoie de perseverenţă, curaj, foarte mult discernământ şi un corp sănătos. În absenţa acestor calităţi, riscăm să ne pierdem timpul sau, în varianta şi mai proastă, să ne alegem cu probleme psihice grave.

Pornind de la premisele menţionate, este uşor de înţeles că prima etapă în acest proces de decorporalizare şi translatare într-o altă dimensiune, este o temeinică pregătire pe toate nivelele fiinţei, în efortul sincer de a realiza o rafinare şi elevare a naturii interioare, în absenţa căreia riscurile pe care ni le asumăm sunt extrem de mari. Este de preferat să nu întreprindem nimic până când nu suntem cu adevărat pregătiţi. Experienţa mea nefericită de acum câţiva ani mi-a confirmat pe deplin acest fapt. Spre norocul meu, cineva a avut grijă să mă protejeze.

Totuşi este o naivitate să credem că putem beneficia oricând de un astfel de ajutor. De aceea, în virtutea zicalei: „Paza bună trece primejdia rea", este o dovadă de inteligenţă să se avanseze treptat, respectând toate etapele necesare pentru obţinerea succesului.

Astfel, în primul rând trebuie să ne îngrijim de funcţionarea perfectă a corpului nostru. În această fază, o alimentaţie sănătoasă, naturală, este esenţială. Noi suntem ceea ce mâncăm. Deci nu este indiferent dacă mâncăm fructe, legume, cereale şi lactate sau dacă mâncăm carne şi untură. Este vorba de o calitate diferită a hranei care, logic, infuzează în fiinţa noastră energii diferite. Or, dacă noi aspirăm, prin dedublare, să ajungem în planurile paradisiace ale universului astral, cu certitudine, o friptură de porc în sânge nu ne va ajuta deloc în realizarea obiectivului nostru!

Este esenţial să înţelegem că în acest proces de dislocare dintre corpul fizic şi structurile subtile ale fiinţei, nu aparenţele contează, ci efortul sincer de a scăpa de legăturile cu formele grosiere ale materiei; şi nu ai cum să scapi de aceste legături grosiere dacă nu cauţi să ţi le substitui cu tendinţe rafinate, elevate, apropiate, prin natura lor, de Principiile Divine. Or, este evident că vechiul concept potrivit căruia animalele au fost create pentru ca noi, oamenii, să dispunem de ele după cum dorim, este unul primitiv; din păcate, a fost şi mai este folosit pentru a justifica barbaria şi cruzimea cu care mulţi dintre semenii noştri tratează animalele...

Alături de exigenţele ce se impun în alimentaţie, exerciţiile fizice au, de asemenea, un rol important.

Ele măresc vitalitatea şi ne dau tonusul necesar. Dacă pe lângă tot ce s-a spus până aici avem la dispoziţie complexele exerciţii Yoga, atunci putem afirma că ne-am construit fundamentul necesar pentru a începe aventura fascinantă pe care ne-o propunem.

În acelaşi timp trebuie să urmărim să realizăm un echilibru cât mai deplin la nivelul psihicului şi al mentalului. Demersurile necesare obţinerii controlului asupra procesului de dedublare astrală exclud persoanele cu orice debilitate la acest nivel. Complexitatea fenomenului, ca şi consecinţele sale, presupun discernământ şi un mare control asupra emoţiilor. Să ne gândim că urmărim să translatăm într-o altă dimensiune. Nu ne ducem la piaţă şi nici să vedem un film SF! Noi, în deplinătatea facultăţilor noastre, ne asumăm riscul şi responsabilitatea de a ne desprinde de structura fizică şi, la fel de conştienţi ca în orice moment al vieţii cotidiene, de a pătrunde într-un univers paralel. Este un act de o gravitate ce impune discernământ, echilibru, curaj şi idealuri exclusiv pozitive. Toate acestea nu sunt elemente opţionale, ci condiţii!

Pentru a ne crea cadrul ideal în vederea realizării experienţei de dedublare astrală, mai este necesar să ne detaşăm pe cât posibil de grijile zilnice. Avem nevoie de o viaţă calmă, relaxată, în care preocupările spirituale trebuie să aibă prioritate. Meditaţia şi rugăciunea ajută mult la obţinerea acestui rezultat. Prin urmare trebuie să ne îndreptăm atenţia spre o selecţie a gândurilor, a dorinţelor, a motivelor de acţiune. Trebuie să avem un ideal generos menit să ne motiveze efortul, un ideal diferit de cel al brutei cu

chip uman al cărei unic scop este să acumuleze cât mai mult, călcând în picioare destine, distrugând vieţi. În lumea de dincolo, singurul bagaj dus cu noi este cel interior. Este singurul lucru care contează. El arată ceea ce suntem noi cu adevărat. Dacă în cazul omului primitiv, instinctul lui de conservare, ca prim rudiment de conştiinţă câştigată, îl determină să acumuleze, să încerce să-şi însuşească orice în detrimentul altora, pe principiul celui mai puternic, în cazul omului evoluat, natura sa elevată îl determină să manifeste un comportament diferit, prin care el se dăruie celorlalţi, se sacrifică în mod conştient, luptă pentru binele comun. În consecinţă, ca măsură a nivelului nostru de conştiinţă, dar şi ca o necesitate a incursiunilor în lumea de dincolo, cristalizarea unui ideal generos în virtutea căruia să realizăm aceste experienţe, este vital.

Odată ce această pregătire pe toate planurile a fost pusă la punct la un nivel suficient de ridicat, putem începe experienţele de dedublare astrală, experienţe care trebuie să fie realizate având în prealabil o înţelegere nu numai a procesului, dar şi a caracteristicilor lumii de dincolo.

Iată câteva observaţii generale: substanţa universului astral variază de la un mediu de densitate extremă, la unul de o rarefiere radiantă, între acestea două fiind o întreagă succesiune de nivele sau lumi intermediare, fiecare cu caracteristici proprii. Coborând spre partea mai condensată a acesteia, atmosfera se întunecă progresiv şi trăim senzaţia unei existenţe într-o substanţă care „se îngroaşă". Evident, procesele psiho-mentale se modifică adecvat - avem senzaţia

unei apăsări, respirăm din ce în ce mai greu, devenim neliniştiţi... Dimpotrivă, când ne ridicăm către latura rarefiată, elevată a lumilor astrale, opacitatea scade, trecem printr-o zonă uşor ceţoasă, pentru ca, în final, totul să fie de o claritate luminoasă. Conştiinţa resimte o fericire crescândă şi un calm progresiv. În această atmosferă simţim Prezenţa Divină ca pe o certitudine, începem să trăim sentimentul inefabil că facem parte dintr-un tot organic şi că întotdeauna am făcut parte din el.

Din perspectiva observaţiilor făcute în aceşti aproape doi ani, ca şi a discuţiilor purtate pe această temă cu fiinţe superioare mie ca nivel de experienţă şi conştiinţă, reiese că după moartea fizică fiecare om se îndreaptă către o zonă a universului astral ce corespunde naturii sale vibraţionale, ca rezultat al acţiunilor, gândurilor şi emoţiilor dominante. Cei răi se îndreaptă spre astralul inferior sau infern, cei buni, spre astralul superior sau paradis unde, pentru o perioadă de la câţiva ani până la câteva sute sau chiar mii de ani, îşi amortizează consecinţele bune sau rele ale propriilor acţiuni. Odată ce sunt amortizate, se întorc pe Pământ sau pe o altă planetă pentru a-şi continua evoluţia. În cazul celor care au depăşit atracţiile materiale, necesitatea unei încarnări pământene nu îşi mai găseşte sensul, aceste fiinţe continuându-şi evoluţia în planul astral sau ascensionând într-o lume mult superioară lui.

Şi dacă am dat detalii despre organizarea diferenţiată a lumilor astrale, se impune să vorbesc şi despre structura diferenţiată a corpului astral. Logic vorbind, nu putem supravieţui într-un mediu în care

nu suntem adaptaţi. Aici, pe Pământ, trăim în condiţii optime, deoarece corpul nostru este alcătuit din substanţe prezente în jurul nostru, substanţe pe care le asimilăm prin hrană şi respiraţie. Dacă nu am fi capabili să interacţionăm în acest mod cu mediul înconjurător, am muri. Într-o manieră similară, nu putem să trăim sau să experimentăm ceva într-o anumită lume paralelă a universului astral, dacă substanţa corpului nostru astral nu corespunde caracteristicilor vibraţionale ale acelui plan. Şi când vorbesc despre caracteristici vibraţionale, mă refer la vibraţiile psiho-mentale. În lumea de dincolo nu te poţi menţine într-un anumit plan dacă emiţi gânduri sau sentimente ce nu sunt specifice acestuia. Spre deosebire de Pământ, unde pot locui uşă în uşă un sfânt şi un satanist, altfel spus, oameni aflaţi la poli opuşi, în fiecare lume astrală locuiesc întotdeauna şi fără excepţie oameni de acelaşi fel. Legile invizibile ale karmei şi rezonanţei ordonează fiinţele în lumile de dincolo după criterii precise.

Revenind la natura şi caracteristicile corpului astral, trebuie specificat că şi acesta poate avea o densitate mai mare sau mai mică, în funcţie de nivelul general de evoluţie al fiecăruia sau de anumite stări de moment ce pot condensa sau rafina suplimentar dublul astral. E de la sine înţeles că, în măsura în care corpul astral este mai rafinat, incursiunile în lumile de dincolo vor fi în zone mai elevate. Un corp astral foarte condensat nu permite prea multe. În cel mai fericit caz, mici escapade în propria cameră, la câţiva metri de corpul fizic. Cu cât gradul lui de densitate scade, cu atât posibilităţile şi puterile ce ne sunt

accesibile cresc. Proporţional, scade şi riscul de a ne confrunta cu situaţii neplăcute...

În ceea ce priveşte modul în care se produce fenomenul de dedublare astrală, pentru început trebuie să pregătim experimentul cu atenţie. Într-o fază avansată, fenomenul se poate produce instantaneu, declanşat de un simplu act de voinţă. Până la astfel de abilităţi trebuie să ne pregătim cadrul pe două direcţii: pe de o parte, să ne rafinăm în mod conştient structura şi să ne încărcăm cât mai bine energetic, iar pe de altă parte, să ne alegem un loc potrivit, liniştit, într-o ambianţă plăcută şi cu o temperatură agreabilă. Odată realizată această pregătire, aşezaţi pe spate sau într-o poziţie de meditaţie, putem trece la o izolare psihică şi mentală specifică pentru a putea declanşa fenomenul de dedublare. Concentrându-ne asupra imaginii unei ferestre, a unui spaţiu luminos în mijlocul norilor sau asupra altor imagini similare, căutăm să ne vizualizăm ca fiind deja dincolo de acestea. O altă variantă este aceea în care, stând întinşi pe spate, ne vizualizăm ca plutind deasupra corpului fizic, în apropierea tavanului, urmărind să ne identificăm cu această vizualizare, până când procesul de separare de corpul fizic se produce cu adevărat. Ceea ce este esenţial de reţinut în prezenta etapă e faptul că între vis şi dedublare diferenţa este netă şi, prin urmare, nu trebuie făcute niciun fel de confuzii. Fenomenul de dedublare se trăieşte cu o luciditate superioară realităţii cotidiene. Ne simţim mult mai liberi, mai vii, mai conştienţi de noi înşine. În plus, percepem dubla noastră stare cu o claritate dincolo de orice semn de întrebare. Atunci când o presupusă

dedublare nu îndeplineşte aceste condiţii, putem fi convinşi că ea nu este autentică...

La începutul experienţelor mele, fenomenele de dedublare s-au produs în propria mea cameră, în modalităţi dintre cele mai diverse. Dacă la început nu ştiam cum să procedez atunci când doar o parte a corpului meu astral se detaşa de cel fizic, ulterior am speculat aproape fiecare situaţie asemănătoare pentru a reuşi o desprindere totală. Senzaţia este similară cu aceea a eliberării dintr-o îmbrăcăminte care incomodează. Odată ce eşti degajat, trăieşti sentimentul unei libertăţi deosebite, a unei mari mulţumiri interioare. Desigur, dacă eşti suficient de stăpân pe tine şi faci faţă cu succes şocului provocat de ceea ce vezi: propriul corp într-o postură letargică, asemănătoare cu un cadavru, şi ambianţa propriei camere uşor schimbată, în care lucrurile au o anumită fosforescenţă. Ceea ce este interesant în cazul acestor experienţe de dedublare este faptul că luminozitatea camerei depinde de gradul de rafinare a corpului astral. Mi s-a întâmplat ca la două dedublări succesive atmosfera să fie net diferită. Apoi constaţi cu uluire că obiectele au o altă consistenţă. Pereţii par să fie moi, pot fi penetraţi şi, dacă ai suficientă energie, poţi să-i străbaţi fără probleme... Îmi amintesc de primele experienţe de dedublare în care am reuşit să părăsesc camera şi să fac vizite celor apropiaţi, fără ca aceştia să-mi sesizeze prezenţa. Ce emoţii, ce trăiri inedite...

Capacităţile ce se arată a fi accesibile încă din această fază sunt capabile să îţi schimbe întregul sistem de valori. Noua condiţie în care te găseşti îţi

permite să faci observaţii legate de lucruri dintre cele mai diverse. Poţi avea revelaţii uluitoare chiar şi din punct de vedere ştiinţific – doar eşti în altă dimensiune de unde, nestingherit, poţi privi lumea de aici. Vezi cu acurateţe maximă, înţelegi cu deplină claritate şi constaţi că lumea îşi iroseşte timpul pe tâmpenii dintre cele mai demne de milă.

Într-o etapă superioară, când am început să controlez destul de bine fenomenul, nu a mai fost nevoie decât arareori să fac eforturi pentru a mă smulge din corpul fizic. Dedublarea a început să se producă instantaneu, uneori imediat ce închideam ochii... Ceea ce caracterizează acest tip de dedublări este faptul că ele se produc fulgerător, fără nicio tranziţie, uneori fiind însoţite de senzaţia unei căderi în gol. De asemenea, alături de dedublarea instantanee, un alt mod de dedublare devine accesibil: dedublarea printr-un fel de vârtej, când trăieşti impresia că eşti aspirat cu forţă prin creştetul capului de un fel de trombă. Ţinând cont că nu întotdeauna cunoaştem natura fenomenului, este bine să fim prudenţi, pentru a ne putea apăra. Forţele adverse pot fi oricând în zonă pentru a tulbura şi împiedica aceste experienţe, iar piedicile generate de reprezentanţii întunecaţi ai lumilor astrale sunt destul de numeroase. În acest context, principalele noastre „arme" sunt puritatea morală şi iubirea. Fără ele toate celelalte mijloace de apărare îşi pierd eficienţa, iar noi putem ajunge victime ale acestor forţe. În momentul când nivelul nostru de conştiinţă se dezvoltă foarte mult, iar puritatea noastră morală este foarte mare, lumile astrale stau la dispoziţia noastră, fără niciun

pericol. Putem să le explorăm aproape fără restricţii, puterile noastre crescând uimitor...

Într-o astfel de experienţă de dedublare, mă aflam pe plaja unei mări de un albastru intens. Valurile se prelingeau lin, până la picioarele mele, iar eu trăiam fericit starea de incredibilă libertate dată de condiţia existenţială în care mă aflam. Având în spate aproape un an de dedublări şi conştiinţa puterilor ce îmi erau accesibile aici, în acest univers paralel, m-am lansat într-un zbor planat deasupra valurilor mării. Este greu de descris în cuvinte trăirea uluitoare ce îţi este accesibilă - eşti pe deplin conştient de dubla ta stare şi beneficiezi cu încântare de posibilităţile incredibile de a controla substanţa acestor lumi. La un moment dat, fără nicio explicaţie logică, cerul s-a umplut de nori şi a început o furtună teribilă. Ştiam, din alte situaţii asemănătoare, că acesta era sfârşitul experienţei. Anumite forţe astrale negative reuşiseră să creeze o atmosferă capabilă să îmi epuizeze energia şi să mă oblige să revin în corpul fizic. Totuşi, spre deosebire de alte dăţi, am perseverat, hotărându-mă să nu renunţ. Decis să-mi păstrez starea stenică avută până atunci, m-am avântat printre valurile spumegânde, ploaia torenţială şi fulgerele teribile ce brăzdau cerul. Curios, nu am simţit nicio pierdere de energie. Încurajat de acest fapt, am început să mă înalţ brăzdând norii tulburi până când soarele cald şi luminos îmi atinse din nou faţa. Sub mine, furtuna îşi continua apoteotic uvertura, dar fără să mă mai afecteze... Atunci am înţeles pe deplin. În universul astral cea mai concretă forţă era gândul. Încrederea deplină în ceva, dublată de o concentrare fermă, determina

materializarea lucrului respectiv. Revelaţia avută mă umplu de entuziasm şi forţă creatoare. M-am întors cu faţa către norii negri ce ascundeau marea de dedesubt şi am căutat să îmi impun propria voinţă. Dacă acele fiinţe care voiau să-mi blocheze experienţele putuseră declanşa o furtună, atunci, teoretic, şi eu puteam influenţa cursul evenimentelor în sensul dorit de mine. Concentrat, decis şi încărcat de un entuziasm debordant, m-am aruncat printre nori, mentalizând disiparea lor. Spre imensa mea satisfacţie, după nu foarte mult timp, norii şi furtuna au dispărut la fel de enigmatic precum apăruseră. Era, fără îndoială, cea mai mare victorie a mea. Mă mai confruntasem cu fiinţe din planurile inferioare şi repurtasem victorii încurajatoare, dar niciodată nu reuşisem să deţin controlul asupra unui fenomen de forţa şi grandoarea acelei furtuni. Teribil de fericit, trăind o veritabilă beţie elevată, am continuat încă mult timp să plonjez pe deasupra sau chiar prin undele calde ale mării.

La revenirea în corpul fizic m-am simţit încărcat de o intensă energie. Păstrasem integral amintirea experienţei şi jubilam pur şi simplu. Toată ziua respectivă şi chiar şi următoarea mi-am făcut treburile într-o efervescenţă interioară ce părea să fie inepuizabilă.

Totuşi, nu acest gen de experienţe sunt cele mai extraordinare pe care le poţi avea în lumea de dincolo, ci acele rare ocazii când ai şansa de a interacţiona cu fiinţe ce au ajuns la *esenţa lucrurilor*. Înainte de a prezenta o astfel de întâlnire, se impune descrierea succintă a caracteristicilor interacţiunii dintre două

fiinţe în universul astral. Spre deosebire de planul fizic unde este relativ dificil să faci o apreciere cu adevărat obiectivă asupra cuiva de la primul contact, în lumea de dincolo impresiile subtile ce vin într-o formă aproape materială dinspre fiinţa cu care te întâlneşti, nu-ţi permit să te înşeli absolut deloc, dacă eşti înzestrat cu luciditate. Radiaţia energetică proprie a fiecărei fiinţe îţi spune imediat cu cine ai de-a face. Indiferent de forma sub care îţi apare, ştii dacă aceasta are intenţii bune sau nu, dacă este o fiinţă de lumină sau un demon.

Într-una dintre experienţele mele de dedublare, mă plimbam încântat în zona unor dealuri pline de flori. Din loc în loc, mici grupe de copii ascultau cuvintele unor învăţători spirituali ce se ocupau de educaţia acestora. Îmi făcea plăcere să particip la astfel de adunări unde, de altfel, eram întotdeauna bine primit, adeseori fără să mi se spună un cuvânt. Încântat de locul splendid în care mă aflam, m-am retras sub ramurile unui copac de o formă şi o culoare spectaculoase. Cu sufletul plin de atâta frumuseţe, m-am aşezat în postura lotusului şi am început să meditez. Culori fascinante au început să mi se perinde prin faţa ochilor interiori în timp ce simţeam cum translatez într-o dimensiune superioară celei în care mă aflasem până atunci. În momentul când am revenit din meditaţie, mă aflam într-un alt spaţiu, aproape inconsistent, înconjurat de o lumină albă, strălucitoare. Am simţit în apropierea mea o prezenţă inefabilă, sacră... Într-adevăr, ieşind dintr-o lumină orbitoare, o fiinţă semitransparentă se apropie de mine. Avea un chip feminin de o frumuseţe dincolo

de orice standarde umane. Simpla ei prezenţă mă făcea să mă topesc într-o iubire copleşitoare. S-a apropiat de mine şi m-a prins de mâini cu o tandreţe infintă, apoi şi-a fixat privirea în ochii mei. Am simţit cum mă dizolv împreună cu ea într-o stare de fericire fără margini. Deveneam treptat o singură fiinţă, o singură realitate într-un spaţiu sacru, trăiam bucuria uluitoare a regăsirii întregului după care tânjeam de atât de mult timp... Era o incursiune spre esenţa adevăratei mele naturi pe care acea fiinţă de lumină mi-a oferit-o printr-un act de graţie. De ce a decis să-mi ofere acea experienţă nu am aflat şi nici nu am avut ocazia să o mai întâlnesc. A rămas însă ecoul acelei experienţe, ecou ce, probabil, nu mă va părăsi niciodată...

Cu tot spectaculosul călătoriilor din universul astral, după un timp, ajungi la un prag în care percepi o anumită frustrare. Ştii că acest plan, echivalentul Paradisului promis de religii, nu este finalitatea evoluţiei. Înţelegi că şi aceste lumi incredibile, cu fiinţe extraordinare ce trăiesc într-o continuă bucurie, sunt doar o treaptă pe scara ascensiunii spirituale şi că dincolo de ele există lucruri încă mai înalte. Desigur, tentaţia de a trăi pentru totdeauna în zonele paradisiace ale astralului este foarte mare. Cu toate astea, la un moment dat îţi doreşti mai mult.

Frământat de astfel de gânduri, i-am cerut într-o zi lămuriri Magicianului Alb. Acesta mă privi lung şi zâmbitor:

- Gata, te-ai plictisit de lumile astrale?

- Nu, dar simt o anumită frustrare. Am sentimentul că bat pasul pe loc...

Maestrul meu era în aşteptare. Văzând că nu spune nimic, am continuat:

- Am citit sub îndrumarea ta anumite texte în care era descris planul de existenţă superior astralului.

- Da...

- Aş vrea să-mi spui mai multe despre el. Cum poate fi explorat în mod conştient?

Ghidul meu spiritual rămase puţin pe gânduri.

- Universul cauzal, despre care vrei tu să ştii „mai multe", spuse el, este o lume extrem de înaltă, total diferită de tot ceea ce cunoşti sau poţi înţelege în acest moment. Este un spaţiu abstract, o lume a ideilor pure, un univers al arhetipurilor, al „matricelor formatoare", ca să zic aşa, ce stau la baza tuturor celorlalte lumi. Ajungerea şi rămânerea în acest plan nu reprezintă sfârşitul evoluţiei umane dar, cu certitudine, este foarte aproape de ultimul pas. Dincolo de el se mai află doar... Dumnezeu! Abia după ce omul reuşeşte să depăşească şi planul cauzal, ajunge la libertatea absolută, la eliberare sau mântuire...

Pe moment nu am zis nimic. Mă gândeam la spusele lui, încercând să le înţeleg.

- Şi cum pot ajunge în acest plan? am întrebat până la urmă.

- Detaşându-te complet şi de fericirea oferită de lumile astrale.

După ce spuse aceste cuvinte, mă privi cu afecţiune.

- Dragul meu, universul astral este tot o lume iluzorie, lipsită de consistenţă, ca şi lumea fizică în care trăim. Da, poate fi plăcut să explorezi diverse lumi, experimentând diverse stări... Totuşi, dacă uiţi

de adevăratul sens al existenţei tale, care este eliberarea de orice condiţionare, de orice ataşament, se cheamă că, oricum, ţi-ai pierdut timpul într-o bună măsură. Ca să înţelegi, pot să-ţi spun că, din perspectiva fiinţelor universului cauzal, bucuriile şi experienţele oferite de lumile astrale sunt absolut insipide, în raport cu extazul permanent trăit de ele şi cu forţele demiurgice cu care sunt înzestrate. Spre deosebire de fiinţele astrale, locuitorii planului cauzal sunt într-o continuă şi beatifică uniune cu Dumnezeu. Nu le desparte de Acesta decât un uşor şi fin voal, iar unicul scop al existenţei lor transfigurate este să depăşească şi aceste ultime limitări pentru a se dizolva pentru totdeauna în Dumnezeu...

- Bun, şi ce se întâmplă atunci? l-am întrerupt eu. Îşi pierd identitatea?

- Nicidecum. Faptul că devin una cu Creatorul nu înseamnă că dispar, că se neantizează. Nu judeca în concepte umane ceea ce, oricum, poate fi cu greu tradus pentru a putea să ai măcar o vagă idee. Cei ce ajung la eliberare îşi păstrează pe deplin personalitatea proprie, însă se identifică total cu „directivele" armoniei lui Dumnezeu. Sunt libere în eternitate să facă ceea ce vor, atunci când vor, iar puterile unor astfel de fiinţe sunt fără limite pentru că ele vor acţiona întotdeauna în numele şi la unison cu Dumnezeu.

- Cred că înţeleg, am spus. Asta înseamnă că încet-încet toate fiinţele vor ajunge la „eliberare"...

- Toate au această posibilitate, cu diferenţa că nu toate vor şi reuşi pe parcursul unui singur ciclu cosmic...

- Tu ai ajuns la eliberare? nu m-am putut abţine să-l întreb.

Magicianul Alb îmi zâmbi, mă bătu pe umăr şi plecă.

- Fii perseverent, mă mai sfătui, înainte să dispară în spatele uşii.

Discuţia m-a marcat profund. Analizam pe toate feţele fiecare cuvânt, pentru a nu pierde vreun sens ascuns. Ştiam că are dreptate. Frustrările mele îmi spuneau acelaşi lucru de ceva timp - că trebuie să caut mai departe, că există lucruri pentru care merită să renunţ la satisfacţiile de acum... Cu această convingere, mi-am continuat experienţele astrale încercând să devin mai conştient de mine însumi, indiferent de ceea ce mi se petrecea. Treptat, am început să asist de pe o poziţie de martor detaşat, de *observator*, la experienţe ce până atunci mă acaparaseră integral. Începeam să le intuiesc existenţa efemeră, nu în sensul că nu există, ci că nu sunt eterne; ceea ce, până la urmă, nu reprezintă o foarte mare diferenţă. Odată cu asimilarea unor concluzii transformate în aplicaţii practice, am trecut mai departe la munca asiduă în care mă angajasem conştient. Mă aflam, prin urmare, pe drumul cel bun...

Capitolul 15

Realităţi tulburătoare

Începutul primăverii lui 2009 m-a găsit într-o formă interioară excelentă... Am realizat progrese mari, iar Ghidul meu spiritual era foarte mulţumit. Împreună cu Leonard şi alţi câţiva bărbaţi hotărâţi am format o „echipă de asalt" redutabilă, după cum o denumeam noi. Exersam în comun tehnici avansate şi chiar am realizat o frăţie spirituală cu totul specială. Ştiam că fiecare şi-ar fi riscat fără ezitări viaţa pentru ceilalţi! Această certiudine genera în sufletul meu o mulţumire greu de exprimat în cuvinte, cu atât mai mult cu cât ştiam cu toţii că vremea testelor majore sosise. „Noua Ordine Mondială", aşa cum o promovau mentorii ei - cipuri, supraveghere, control total -, se grăbea, iar treaba noastră era să i ne opunem cu toată puterea.

Desigur, se opera de multă vreme „în subtil", cu ajutorul unui număr important de persoane, pentru a trezi conştiinţa românilor. Munca noastră nu avea cum să fie observată şi nici nu se dorea acest lucru. Totuşi, ţinând cont de uşoara tensiune ce exista în rândul celor mai importanţi discipoli ai Magicianului Alb, am presupus că lucrurile vor suferi o schimbare... Şi nu m-am înşelat!

24 martie 2009

Privesc zăpada proaspăt căzută pe crengile brazilor din apropiere, aşteptându-l pe Leonard şi pe un alt bărbat din grupul nostru. Tocmai am terminat un exerciţiu telepatic realizat în mijlocul naturii în condiţii mai dificile, pentru a evalua etapa la care am ajuns. În mod obişnuit, toţi cei cinci bărbaţi din grupul nostru reuşim deja, cu relativă uşurinţă, să transmitem şi să recepţionăm mesaje telepatice unul de la altul, în condiţii de relaxare, de linişte... Ceea ce urmăream acum era să obţinem rezultate la fel de bune şi în situaţia în care eram în mişcare sau făceam un alt efort fizic. Era mult mai dificil deoarece presupunea o excelentă distributivitate a atenţiei, o concentrare mult mai puternică... Nu suntem încă foarte mulţumiţi de rezultate, dar avem totuşi o eficienţă de 30-40 %...

Camarazii mei s-au întors deja şi pornim uşor spre casă, prin zăpada subţire ce foşneşte sub bocancii noştri.

- N-a ieşit nici astăzi aşa cum mi-aş fi dorit, se aude vocea uşor dezamăgită a lui Leonard. N-ai reuşit să transmiţi prea focalizat! mă tachinează el.

- Te asigur, îi răspund zâmbind, că încă nu reuşeşti să te relaxezi cum trebuie ca să poţi recepţiona... La forţa cu care am transmis mesajul mi-a fost teamă să nu îţi rănesc... urechea interioară! Norocul tău că te-a salvat nepriceperea!

Leonard râde scurt şi sănătos, cum îi este obiceiul.

- Dragul meu Alex, îl am aici ca martor pe Andrei şi ar trebui să-i asculţi opinia.

Andrei, un bărbat de patruzeci de ani, înalt şi slab, cu faţa lungă şi ochi mari, căprui, zâmbeşte uşor încurcat, semn că nu se aştepta să fie introdus în mijlocul veşnicelor noastre tachinări. Vocea lui aparent timidă scoate un „pas" abia şoptit, semn că are treburi mai importante de făcut şi îşi continuă drumul..

- E, ai văzut? îi replic eu mulţumit lui Leonard.

- Măi, Andrei, face o mutră intrigată Leonard, de ce vrei să îl laşi pe acest băiat de a cărui evoluţie suntem responsabili, să trăiască având falsa impresie că şi-a făcut treaba, în condiţiile în care a dat-o din nou în bară?

- Mă cam plictisiţi amândoi, spuse Andrei cu fermitate.

Dragul de el, voia, se pare, să prevină situaţia în care ar fi ajuns din nou centrul tachinărilor noastre, aşa cum se mai întâmpla uneori. Îl atrăgeam în discuţie într-un fel sau altul, iar după aceea devenea subiectul ei central. În fine, nu ne-am putut abţine să nu izbucnim în râs, văzând cum intenţiona să scape... O luă hotărât în faţa noastră.

- Hei, Andrei! strig eu din urma lui. Ne laşi aşa, printre troiene, fără să ajuţi la elucidarea cazului?

Andrei ridică o mână în sus în semn de rămas-bun şi îşi continuă impasibil mersul legănat prin zăpadă.

- Hai c-a scăpat! zice Leonard amuzat.

- Începe să dobândească o îndemânare din ce în ce mai mare. E tot mai alunecos, concluzionez eu. Ar trebui să găsim o soluţie... Să-i strunim tendinţele lipsite de consideraţie pentru umorul nostru sănătos!

- Sau să găsim un alt coleg capabil să ne aprecieze umorul la justa lui valoare, nu?

- Bună idee, mai spun eu izbucnind în râs.

Între timp ajungem în curtea interioară şi ne îndreptăm hotărât către bucătărie. E plin de arome delicioase, irezistibile... Într-o dispoziţie de zile mari, mă aşez la masă lângă frumoasa Ananda, cea care mă îngrijise la sosirea mea aici.

- Ce plăcere! îi spun.

Ananda îmi zâmbeşte lung, dar nu zice nimic.

- Parcă spuneai că ai ceva treabă, mă adresez cu subînţeles lui Leonard, întrucât dădea şi el semn că vrea să se aşeze lângă noi.

- Ţi s-a părut, chicoteşte el. Şi chiar dacă aş fi avut, aş fi renunţat la orice pentru bucuria de a rămâne puţin în compania acestei frumoase doamne...

- Domnişoară, reacţionează cu drăgălăşenie Ananda.

- Mă rog..., face el pe nevinovatul. Doamnă, domnişoară, frumuseţea ta nu ar putea fi afectată în niciun fel, oricare ţi-ar fi statutul!

Simultan cu complimentele, Leonard, care ştia de afecţiunea mea nemărturisită pentru ea, îi ia mâna dreaptă, i-o întoarce cu palma în sus şi se uită concentrat la liniile delicate ce îi traversează pielea catifelată.

- Se pare că îmi voi afla, în sfârşit, viitorul! se arată foarte încântată Ananda.

- Mda..., şopteşte Leonard în tonuri misterioase. Aş putea spune că destinul dumneavoastră, distinsă... domnişoară, va fi indisolubil legat de un bărbat cu plete şi barbă, ochi verzi, inimă zburdalnică...

Zicând aceasta, se uită cu o privire mucalită în oglinda de pe peretele din faţa lui, descriindu-se pe sine.

- Dă-mi voie! spun eu în cele din urmă, luând mâna Anandei dintr-a lui. Ţinând cont că eu îi sunt maestru într-ale ghicitului, nu vreau, stimată domnişoară, să se strecoare vreo greşeală de interpretare. De aceea vă rog să-mi permiteţi să vă studiez mâna delicată, pentru a verifica dacă ceea ce învăţăcelul meu tocmai v-a spus este corect.

- Deci? se arată Ananda nerăbdătoare, de-abia abţinându-se să nu izbucnească în râs.

- Într-adevăr, se confirmă că destinul dumneavoastră va fi legat indisolubil de un bărbat special... Dar, vai!... Nu are plete, nici barbă şi, cu siguranţă, ochii lui nu sunt verzi. Daţi-mi voie să studiez mai cu atenţie semnele...

Mă uit la rândul meu în oglindă şi continui:

- Văd foarte limpede acum: este un bărbat brunet, cu părul scurt, bine făcut, ăăă... ochi căprui..., fură inima oricui!

- O, da!... zice frumoasa de lângă noi, pufnind în râs. Se pare că nici unul, nici celălalt nu aţi deprins cu adevărat arta chiromanţiei. Ce păcat! Şi eu care îmi făcusem speranţe...

- Ceea ce v-am spus eu sunt certitudini, insist cu subînţeles.

Ananda mă priveşte lung, uşor intimidată.

- Chiar aşa?!... întreabă ea.

- Viitorul o va dovedi, cu siguranţă...

- Păi să vedem... Nu au fost semne destul de

evidente până acum ca să putem anticipa aşa ceva, spune ea cu o notă abia perceptibilă de reproş.

O privesc lung şi îi spun cu convingere:

- Au fost, dar mai subtile. Pentru asta însă e nevoie de o privire mai atentă de la nivelul... celui de-al treilea ochi!

Între timp Leonard se ridică de la masă, cu o mutră prefăcut îmbufnată.

- Mda..., bine, fie!... Casă de piatră, fericire, bla-bla-bla...! Eu am plecat să salvez lumea, porumbeilor! Oricum, când nu aveţi prea multă treabă dimineaţa, treceţi şi pe la mine pe la geam să gânguriţi, ca să simt şi eu primăvara mai aproape.

- Ei, nu te simţi singur cuc! Cu siguranţă s-o găsi pe undeva o turturică şi pentru tine! Ai încredere!

- Că bine zici, Alex! Vorba aia: lumea e plină de păsărele! Hai, pa!

Ananda zâmbi inocent, iar după câteva clipe am rămas singuri.

- Şi ce spuneai tu despre ochişorul meu de-al treilea? mă luă ea la rost.

- Păi ce spuneam? mă prefac eu că nu-mi mai amintesc.

- Ceva de genul că nu privesc destul de bine de la acest nivel...

- Am spus eu aşa ceva?

- Ai spus!?

- Poate involuntar sau cu scopul de a-l deruta pe Leonard, ca să nu afle toată lumea despre capacităţile tale psihice.

- Aha, înţeleg, ai făcut-o pentru a mă proteja.

- Ştiam că o să-ţi dai seama!

- Ei, atunci meriţi un pupic!

Foarte mulţumit de premiu, îmi întind buzele spre ea, cu încântare.

- Hei!... căută ea să mă trezească la realitate. Am vorbit despre un pupic, nu despre un sărut.

- Aaah..., oftez eu dezamăgit.

Neavând încotro, mă conformez şi mă îndrept spre ea cu obrazul. Ananda se apropie de faţa mea cu o încredere copilărească dar, chiar înainte de a ajunge la destinaţie, operez o răsucire fulgerătoare cu capul şi o sărut apăsat pe buze. Se retrage surprinsă, privindu-mă întrebător.

- L-am meritat, mă explic cu aerul că aş fi făcut cel mai firesc lucru cu putinţă.

- Ca să vezi! zice ea.

Pentru moment n-am mai zis niciunul nimic. Mă uit în ochii-i luminoşi cu toată iubirea pe care i-o port şi, în acelaşi timp, îmi las lăsat mâna să alunece pe masă pentru a o întâlni pe a ei. Când i-am atins-o, a tresărit uşor, ca şi cum ar fi fost străbătută de fiori. Respiraţia ni s-a accelerat la amândoi în mod vizibil, în timp ce lucrurile din jurul nostru se pierd grăbit, într-o ceaţă nedefinită. Emoţia vibrantă a atracţiei erotice se amplifica tot mai mult şi, fără să ne dăm seama, am ajuns unul lângă celălalt. Am mai privit-o preţ de câteva clipe, după care m-am îndreptat hotărât către buzele ei purpurii şi am sărutat-o cu setea călătorului din deşert care ajunge după mult timp la o oază. Femeia mi se abandonă pasional şi apoi se retrase din nou, privindu-mă.

Nu ştiu cât am rămas în starea de vrajă, de contemplaţie ce a urmat sărutului... Mi s-a părut la

un moment dat că mă strigă cineva de undeva, de departe, şi simţeam o anumită durere în această reîntoarcere forţată la lumea obişnuită.

- Alex! Alex! se auzi vocea unui bărbat în apropierea mea.

Am ridicat privirea nedumerit, cu o evidentă nemulţumire.

- Lama Dorje te aşteaptă urgent la el!

Mi-au trebuit câteva secunde să procesez această informaţie, am murmurat un „bine" destul de intrigat şi m-am ridicat de la masă. Am revenit însă pentru a mângâia părul mătăsos al femeii din faţa mea. O mai sărut odată, îi şoptesc cu glas de îndrăgostit că trebuie să ne revedem puţin mai încolo şi plec grăbit.

Maestrul meu era singur şi cu o mină foarte preocupată. Mă priveşte cercetător şi apoi îmi spune hotărât:

- În seara asta, la zece, să vii în sala Templului! Se vor discuta lucruri deosebit de importante în Consiliu!

Pentru o vreme am rămas destul de surprins. Era prima dată când mi se permitea să particip la astfel de întruniri aproape secrete... E clar că se petrec lucruri deosebite!

- Are legătură cu evenimentele din ţară? cer eu lămuriri.

- Da. Este foarte probabil ca în câteva zile să pleci într-o... expediţie mai neobişnuită.

„O expediţie mai neobişnuită"... La auzul acestor cuvinte inima a-nceput să-mi bate mai repede. Unde? Şi de ce să plec aşa rapid? N-am mai întrebat

nimic - îmi dădeam seama că nu este momentul cel mai potrivit pentru detalii... Am înclinat capul în semn de respect şi i-am zis că o să fiu acolo. Apoi, tulburat, am pornit spre camera mea. M-am aşezat în pat, pe spate, şi am început să analizez evenimentele ultimelor luni.

Totul se accelerează. Acest „Sfârşit al vremurilor", atât de prezent în discuţii, profeţii, fenomene naturale, sociale şi aşa mai departe, nu ne mai lasă timp pentru nimic.

Ţara este într-o adevărată fierbere... De când părintele Iustin Pârvu, stareţul mănăstirii Petru Vodă din Moldova, a reacţionat la legea privind eliberarea paşapoartelor cu date biometrice, lansând acel apel providenţial către lumea creştin-ortodoxă, apele
s-au învolburat rău de tot. Părintele i-a îndemnat pe toţi să refuze actele cu cip, deoarece le considera un pas pregătitor pentru însemnarea cu numele fiarei, profeţită de Apocalipsa lui Ioan. E evident că apelul părintelui, terminat fulminant cu un îndemn la o luptă spirituală împotriva celor ce doreau să ne controleze vieţile, a stricat multe jocuri de culise... Îmi amintesc cu exactitate finalul acelui apel: „*Să te duci, române drag, fără frică, direct spre vârful sabiei, ca străbunii noştri cei viteji; să te duci ca o torpilă japoneză, să mori în braţe cu vrăjmaşul!... Lupta este deschisă. Luptaţi până la capăt! Nu vă temeţi! Aşa cum a început creştinismul, aşa va şi sfârşi - în dureri şi în suferinţă. Pecetluiţi creştinismul cu mucenicia voastră!*"

Adevărul este că îl iubesc pe acest monah de 90 de ani! Simt că e o fiinţă inspirată de Dumnezeu şi

puterea cu care şi-a dus cei şaptesprezece ani de temniţă comunistă, încarcerat pentru simplul motiv că făcea parte dintre cei ce nu s-au dezis de credinţa creştin-ortodoxă, este inspiratoare.

Impulsul dat de părinte a născut în această perioadă de mai bine de două luni o serie de mişcări pe care susţinătorii „Noii Ordini Mondiale" nu cred că le-au anticipat: statul a fost dat în judecată, s-au organizat mitinguri de protest, s-au adunat sute de mii de semnături împotriva introducerii actelor biometrice. Proaspăta „*Coaliţie împotriva statului poliţienesc*", formată de mai multe asociaţii civice, a acţionat în forţă. Acesteia i s-au asociat mai mulţi preoţi şi monahi. Împreună au susţinut conferinţe în diverse oraşe din ţară, dezvăluind planurile Noii Ordini Mondiale, au participat la emisiuni televizate pe aceleaşi subiecte, mobilizând lumea în această luptă împotriva noilor tendiţe totalitare.

Desigur, au fost şi reacţii opuse: o parte a presei a căutat să ducă în derizoriu aceste acţiuni, participanţii au fost adesea ridiculizaţi, fiind declaraţi habotnici religioşi, conducerea Bisericii Ortodoxe a arătat că ea nu prea are nimic împotriva cipurilor, ba mai mult, purtătorul ei de cuvânt, preotul Stoica, a declarat cu ostentaţie că el şi un alt coleg chiar vor merge să-şi facă paşapoarte biometrice, semn că tot creştinul ar trebui să facă la fel...

Evident, clasa politică are, la rândul ei, propriile abordări – unii parlamentari se declară împotriva introducerii acestor acte biometrice fără o dezbatere publică, alţii susţin legea, pretinzând cu nonşalanţă că nici cip RFID n-au mâncat, şi nici gura nu le procesează de rău.

În fine, cu toată tulburarea sufletelor celor mulţi, realitatea este că se întâmplă ceva deosebit de important: aceste evidente tentative de supraveghere a populaţiei, marcate de legea prin care se impune introducerea cipurilor RFID în actele de identitate şi de legea stocării datelor convorbirilor telefonice şi a mesajelor de pe internet, la recomandarea Uniunii Europene şi la presiunea Statelor Unite, creează o mişcare de rezistenţă ce capătă o tot mai mare amploare de la o zi la alta – exact ceea ce nu doresc „stăpânii" noştri din umbră. Mai mult decât atât, coagularea mişcării de rezistenţă şi acţiunile ei de protest tot mai consistente au atras până la urmă atenţia organizaţiilor străine ce luptă pe aceeaşi baricadă, dar la un nivel mult mai mare. În acest sens îmi amintesc de apelul făcut către români şi către autorităţile române de cea mai autorizată voce internaţională în ceea ce priveşte prezentarea pericolelor tehnologiei RFID – Dr. Katherine Albrecht.

Această femeie, absolventă a uneia dintre cele mai importante universităţi din Statele Unite, Universitatea Harvard, unde, de altfel, şi-a luat în urmă cu câţiva ani doctoratul în educaţie, dezvoltare umană şi psihologie, și-a dedicat ultimii ani din viaţa profesională şi din cariera academică studierii tehnologiei RFID şi a identificării riscurilor care ameninţă intimitatea şi libertăţile civile. De pe această poziţie, în data de 15 martie a acestui an, a înregistrat un material video adresat românilor, cerând politicienilor să nu voteze pentru introducerea tehnologiei RFID, iar românilor, în general,

să nu mai susţină niciun parlamentar ce votează această tehnologie deosebit de periculoasă.

Ţinând cont că în ultima vreme am studiat aproape tot ceea ce ţine de dictatura globală, control, război parapsihologic şi alte lucruri conexe, Katherine Albrecht a devenit, prin intermediul documentarelor cu dezvăluiri realizate de ea, una dintre sursele mele importante de informare.

Studiile făcute de ea în colaborare cu patruzeci dintre cele mai mari organizaţii internaţionale ce luptă pentru păstrarea intimităţii şi libertăţii civile, au pus în evidenţă realităţi deosebit de îngrijorătoare în legătură cu tehnologia RFID, un instrument perfect pentru controlul total al populaţiei.

În cercetările mele asupra fenomenului am dat şi peste alte informaţii cu un caracter excepţional, surprinzător... În documentarul *Îngerul digital* ni se prezintă, spre exemplu, o parte a istoriei IBM: la sfârşitul secolului al XIX-lea, americanul de origine germană, Herman Hollerith, a fost primul care a automatizat în America sistemul de recenzare a populaţiei. În 1911 firma lui s-a unit cu alte trei companii, iar treisprezece ani după aceea, sub preşedinţia lui Thomas J. Watson, şi-a schimbat denumirea în International Business Machines Corporation, adică IBM. Ceva mai târziu, Germania lui Adolf Hitler a beneficiat din plin de serviciile IBM-ului german, numit în acele zile „Dehomag". Naziştii aveau astfel la dispoziţie un sistem complex ce folosea cartele perforate, pentru a avea control asupra bazelor de date. În acest fel ei au putut să ţină foarte uşor evidenţa deţinuţilor, ştiindu-se pentru

fiecare orientarea religioasă, locul natal, modul în care urma să fie executat... Ca urmare a serviciilor aduse de IBM, Hitler chiar i-a acordat o medalie lui Thomas Watson, preşedintele companiei... Ceea ce este interesant este faptul că IBM-ul a creat astăzi compania **VeriChip**, companie ce produce cipuri RFID, realizate, desigur, pentru „binele" şi „protecţia" noastră, pentru o mai bună supraveghere în folosul siguranţei cetăţeanului!

Şi pentru că, dacă tot produci o astfel de tehnologie, mai trebuie să o şi promovezi, un clip publicitar IBM din 2006 a urmărit să aducă mai multă „speranţă" americanilor fascinaţi de progresele tehnologiei. Astfel, se făcea, în acel clip publicitar, că un tânăr nonconformist a intrat într-un supermarket şi, cu cea mai mare naturaleţe, a început să-şi introducă diverse produse prin buzunarele de la haină, de la pantaloni, sub privirile intrigate ale unei bătrâne şi sub ochiul camerei de luat vederi. În final, cu o mină jovială, a mai luat şi un ziar după care a ieşit pe uşă citindu-l, fără să manifeste intenţia că ar dori să plătească vreun dolar. După câţiva paşi e strigat de un paznic cu o figură dură ce vine spre el. Tânărul se opreşte, întoarce capul cu o uşoară insolenţă şi aşteaptă să vadă ce doreşte. Cu certitudine, te-ai aştepta să fie imobilizat pentru furt. Nici pomeneală! Paznicul îi întinde o hârtie şi îi spune politicos că şi-a uitat bonul! În final, clipul transmite cu ajutorul unei plăcute voci feminine: „Plata la casă? Cui îi mai trebuie? Acesta este viitorul serviciului electronic!" Ca să vezi! Potrivit acestui clip, viitorul ar arăta cam aşa: toate produsele dotate cu

tehnologie RFID, iar clientul posesor de card cu cip RFID sau, de ce nu, cu un implant care să conţină şi contul. Foarte frumos şi plin de speranţă!

Căutând să privesc într-un mod echilibrat evenimentele acestor vremuri, consider că nu este posibil ca oamenii cu un bun simţ elementar să nu îşi pună măcar o singură întrebare în legătură cu acel fragment al Apocalipsei lui Ioan din capitolul XIII, versetele 16, 17 şi 18, unde se spune: „*Şi ea (Fiara n.a.) îi sileşte pe toţi, şi pe cei mici şi pe cei mari, şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci, şi pe cei slobozi şi pe cei robi, ca să-şi pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte, încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei. Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase.*"

Din perspectiva acestei tulburătoare profeţii biblice, dar şi din cea a modului cum se derulează evenimentele actualei crize economice, considerată de unii lideri politici străini drept o oportunitate pentru a introduce Noua Ordine Mondială, apare destul de evident că acest cip RFID este cel mai bun candidat la „statutul" de element de „însemnare", cu atât mai mult cu cât fatidicul „666", a cărui prezenţă în codurile de bare este dovedită, se pare că se găseşte şi aici. Dacă e să privim cu atenţie pasajul Apocalipsei, vom observa că se subliniază un lucru esenţial: „*Ea îi sileşte pe toţi*"! Acest „*toţi*" spune multe, în pofida acelor teologi care afirmă că, să vezi, „Apocalipsa" ar face referire la vremurile trăite de sfântul Ioan Teologul şi nicidecum la un viitor

îndepărtat, cerându-ne, prin urmare, să stăm liniştiţi deoarece nu avem de ce să ne facem griji... Spune multe deoarece abia acum tehnologia permite punerea în practică a unui asemenea sistem global de control.

Fără îndoială, majoritatea populaţiei nu ar accepta din prima un astfel de implant. Ştiindu-se asta, s-a început prin paşi mici, meniţi să obişnuiască oamenii cu „viitorul". Folosind argumente de ordin practic, în prima fază s-au introdus cardurile bancare, încurajând oamenii să nu mai folosească banii lichizi. Apoi, la americani, spre exemplu, în contextul insecurităţii globale generate de „pericolul terorist", dar şi al insecurităţii locale generate de infracţionalitatea ridicată, au început să se folosească în mod curent brăţări cu cipuri puse la mâinile copiilor pentru a fi mai uşor supravegheaţi şi protejaţi de infractori. În unele instituţii de învăţământ chiar şi luarea mesei se face după scanarea amprentelor digitale ale elevilor! Totodată, la emisiunile de ştiri ale unor posturi americane, au apărut părinţi, ziarişti, politicieni care au încurajat implantul de cipuri RFID ca pe un mijloc de protecţie... Se vorbeşte foarte mult despre implantarea deţinuţilor, pentru un mai eficient control al acestora în cazul eliberării din închisoare, despre implantul unor bolnavi, pentru a li se putea da în mod eficient un prim ajutor în caz de necesitate, despre implantul militarilor aflaţi în misiune, pentru a fi localizaţi cu uşurinţă în caz de rănire... Şi aproape întotdeauna se aduc argumente raţionale, acoperite de avantaje şi beneficii.

La fel se face şi cu actele biometrice, fie ele paşapoarte, carnete de conducere sau acte de identitate. Totul este pentru binele nostru! Chiar şi în cazul legii introduse de curând şi în România, prin care se autorizează stocarea tuturor apelurilor telefonice, a sms-urilor, a vizitelor făcute pe internet şi a mesajelor trimise pe aceeaşi cale, ni se spune că este pentru binele nostru. Statul ne calcă intimitatea în picioare, asigurându-ne că o face pentru a ne „proteja" de răul din jurul nostru şi că putem să fim liniştiţi - nu ne va stoca şi conţinutul convorbirilor! În acelaşi timp se face că nu înţelege, aşa cum a spus Mitropolitul Bartolomeu Anania acum o lună, atunci când şi-a arătat opoziţia faţă de actele biometrice că: „poporul român nu este un popor de infractori!"... Dar dacă acestea sunt recomandările Uniunii Europene şi cerinţele imperative al Unchiului Sam, ce să facă şi el, Statul? Ascultă ce i se spune de sus, că doar nu e om să gândească, să îi pese!....

Timpul şi documentarea din ultimul an şi jumătate mi-au permis să constat că populaţia unei ţări mai are putere de reacţie în faţa abuzurilor autorităţilor, invers proporţional cu gradul manipulării colective la care a fost supusă. Din fericire, cu toată manipularea servită românilor în această perioadă post-decembristă prin mass-media şi nu numai, evenimentele ultimelor luni arată că spiritul acestui popor nu a fost încă înfrânt, că există resursele unei reveniri spectaculoase, spre deosebire de alte ţări unde conştiinţa civică pare să fi adormit, satisfăcută de un confort călduţ şi o nepăsare prostească.

Acum câteva săptămâni, în timpul unei scurte

şederi în Bucureşti, am avut o discuţie cu un prieten apropiat, cetăţean austriac. Întrebându-l despre situaţia din Austria, ţară în care s-au introdus, de asemenea, paşapoarte biometrice, am fost neplăcut surprins să aflu că el nu a văzut niciunde reacţii negative din partea populaţiei austriece. Oamenilor li se pare că este ceva firesc şi oricum, chiar şi cei nemulţumiţi îşi spun că şi aşa nu se poate face nimic, deci... Mai mult decât atât, mi-a relatat nişte lucruri de-a dreptul revoltătoare despre educaţia celor mici. Copiii din clasa a III-a „beneficiază" de la vârsta de 9-10 ani de educaţie sexuală, pentru a şti cum stă treaba, cum să se protejeze şi aşa mai departe, iar pentru a avea un tineret foarte bine informat, cei din clasa I învaţă, printre altele, şi care este denumirea organelor genitale. Vorba aia, dacă tot ştii alfabetul, să poţi să-l şi exersezi în mod corespunzător! Ceea ce m-a uimit însă cel mai mult a fost faptul că, de la o anumită vârstă, copiii primesc de la şcoală un fel de pliant în care sunt informaţi despre drepturile lor şi modul cum şi le pot apăra, inclusiv în raport cu părinţii. Până aici, în aparenţă, nimic rău. Întrebarea este dacă un astfel de lucru nu ar putea fi folosit pentru a crea probleme de un anumit gen în familie. Pentru că, dacă un părinte îi dă unui copil neascultător o palmă peste fund ca să-l corecteze, s-ar putea aştepta, la reclamaţia copilului, să aibă probleme grave cu autorităţile. Desigur, toate acestea sunt justificate prin abuzurile la care, într-adevăr, au fost supuşi mulţi copii de către părinţi iraţionali sau de-a dreptul demenţi.

Cu toată argumentaţia logică, bine susţinută şi

care, cel puţin la prima vedere, pare să acopere o astfel de abordare, nu pot să nu fac totuşi legătura cu acel interviu luat de celebrul ziarist şi activist împotriva Noii Ordini Mondiale, Alex Jones, regizorului american Aaron Russo, interviu unde acesta dezvăluie într-un mod curajos planurile clanului Rockefeller şi a „elitei globale" în legătură cu viitorul nostru, al tuturor... Cum am vizionat şi eu acest interviu, după ce în prima fază mi-a fost prezentat de Leonard acum aproape doi ani, am făcut foarte uşor anumite corelaţii...

La un moment dat, în cadrul interviului, regizorul american povesteşte despre o altă dezvăluire pe care i-o face Nick Rockefeller, referindu-se la mişcarea feministă. Întrebându-l pe Russo, cu superioritate, ce crede despre mişcarea feministă, Russo a susţinut dreptul femeilor de a munci, ca şi dreptul lor de a vota. Rokefeller a început să râdă şi i-a spus că este un idiot. Întrebându-l de ce îl consideră idiot, i-a relatat că, de fapt, mişcare feministă a fost creată de ei, de Rockefelleri, din două motive: unul era acela că nu puteau impozita toată populaţia, înainte ca femeile să muncească, iar al doilea că acum, după ce lucrurile au căpătat amploarea dorită de ei, copiii se duc la şcoală de la vârste foarte mici, ceea ce le permite să-i îndoctrineze cum să gândească, asupra noţiunii de familie. Totul făcut astfel încât să privească statul, şcoala, autorităţile, ca pe adevărata lor familie... Foarte interesant, nu?!...

De admirat curajul regretatului Aaron Russo, ucis la scurt timp de la acordarea acestui interviu de un cancer galopant!

În final, obosit de această lungă analiză a „stării naţiunii" şi a contextului internaţional, am renunţat la toate frământările de acest gen, pentru a mă lăsa învăluit de iubirea pentru Ananda...

Capitolul 16

Copleşit de taine

Cuprins de emoţia îmbătătoare a iubirii, am rămas mai departe în confortabilul meu pat, savurând din nou şi din nou sărutul acela răscolitor... Îmi aminteam toate clipele pline de afecţiune petrecute alături de ea, serile parfumate în care dezbăteam subiecte spirituale sau filozofice, tristeţile sau frustrările împărtăşite reciproc, micile cadouri făcute uneori... Cu timpul, această femeie minunată m-a cucerit cu totul. Lumea ei caldă, plină de bunăvoinţă, frumuseţe şi sensibilitate, reuşise să mă cuprindă în tainicele-i orizonturi.

Graţie acestei interacţiuni foarte speciale cu Ananda, de-a lungul timpului, şi a iubirii ce s-a născut la un moment dat, mi-am descoperit şi anumite aptitudini poetice. În momentele de inspiraţie ale sufletului meu, mă abandonam fiorului creaţiei. Am scris astfel un număr destul de însemnat de poezii, printre care erau şi câteva dedicate ei. Fără să mai stau pe gânduri, am coborât din pat şi m-am dus să le caut în mapa în care le ţin. După o scotocire febrilă, am găsit trei dintre acestea şi am început să le citesc:

„M-am hotărât să rescriu
povestea vieţii mele.

Chiar dacă pare ciudat,
această poveste
nu are introducere;
mai mult decât atât,
începe cu al treilea capitol,
capitol în care mi-ai zâmbit
pentru prima dată.
Povestea vieţii mele
este o poveste simplă:
începe cu *te iubesc*
şi continuă în acelaşi fel.
Şi oricât de intrigat va fi
cititorul interesat de ea,
această poveste
nu are sfârşit.
Nici măcar unul fericit!”

Citind această primă poezie, am început să fac scenarii pentru orele ce urmează. Da, ştiu: le voi scrie pe „curat” şi i le voi face cadou! Foarte mulţumit de idee, trec la lecturarea următoarei poezii:

„Păstrează magia!...
Eu sunt o enigmă,
tu eşti o enigmă
şi mai mare...
Să rămânem aşa:
două mistere
care se fascinează reciproc,
două întrebări
care nu aşteaptă
niciun răspuns...”

Îmi plac aceste versuri... Exprimă metamorfoza mea interioară, translaţia de la acel Alex superficial şi

egoist, la un om care începe să-şi însuşească simplitatea divină şi magică a existenţei.

Nerăbdător, o citesc şi pe a treia. Aceasta nu îmi place prea mult. Caut mai departe şi până la urmă dau peste o alta, mult mai potrivită, mai plină de semnificaţii:

„Ne-am găsit
în cercul
sufletelor noastre;
un loc
fără început şi sfârşit,
cu drumuri spiralate
arcuite-n eter!
Aici,
punctul de întâlnire
dintre zâmbetul meu
şi lumina radioasă
din ochii tăi,
e poartă de trecere!
Vino!”

Mulţumit, mă aşez pe scaun în faţa biroului meu, iau o hârtie albă şi încep să le scriu cu atenţie. Caut apoi ceva de legat, fac hârtia sul şi, bucuros şi emoţionat ca un copil, mă încurajez să merg până la uşa femeii iubite... Ce interesant! Cu toată vârsta şi experienţa mea, emoţia îmi dă o precipitare adolescentină, dublată de o accelerare evidentă a bătăilor inimii. Culmea, sunt cu mult mai calm când fac experienţe de o factură, să-i spunem, „paranormală”! Scutur din cap intrigat şi ies.

Ajuns la uşa ei, trag aer adânc în piept şi bat de câteva ori. Pentru moment nu se aude nicio reacţie.

Poate nu a venit încă de la alte treburi... Mi se pare că nu are rost să mai insist - dacă este înăuntru, e imposibil să nu audă. Cu o uşoară nemulţumire, îmi spun că poate este mai bine să revin. Dau să plec, dar un zgomot uşor se aude din interior. Câteva secunde mai târziu uşa se deschise şi, din spatele ei, văd chipul radios al Anandei care mă priveşte cu bucurie. Nu spune nimic, doar îmi face semn că pot intra. Ajuns înăuntru, femeia se apropie cu naturaleţe de mine, îşi aşază capul pe pieptul meu şi mă îmbrăţişează cu afecţiune. O strâng în braţe emoţionat... Simt cum ne contopim unul într-altul, cum sufletele noastre se salută încântate, invitându-se reciproc în nesfârşirea propriilor universuri...

Nu ştiu cât rămânem aşa, în această îngemănare a tuturor lucrurilor nerostite. Atunci când ne desprindem din îmbrăţişare, ochii ei înalţă către mine rugămintea unui sărut, buzele îi vibrează aşteptând împlinirea lui, iar eu mă topesc în purpuriul ameţitor ce se deschide umed în întâmpinarea mea...

Sunt deosebit de tulburat... Emoţiile care se nasc din această dulce fuziune plină de iubire fac experienţa tangentă cu infinitul. Nu am mai simţit niciodată ceva asemănător. Fericit, îi dau sulul de hârtie, spunându-i că am ceva pentru ea. Îl desface cu entuziasm şi începe să citească.

- Le-am scris în ultimele săptămâni, pentru tine, mă explic eu.

Îşi ridică faţa, surprinsă. Ochii ei frumoşi mă privesc ca o binecuvântare, după care reia lectura... Îi cercetez chipul misterios, pieptul ce se ridică în ritmul emoţionat al respiraţiei, uşorul tremur al mâinii, şi

îmi dau seama că o iubesc. Cu totul... Genele, până atunci arcuite cu mândrie în sus, încep să îi vibreze uşor, copleşite de taine, iar în final clipesc şi o lacrimă i se scurge pe obraz, ca o ofrandă adusă iubirii ce ne inundă. Terminând de citit, se întoarce către mine şi îmi ia capul în palme, cu delicateţea mâinilor ce culeg roua dimineţii. Vocea ei îmi aduce de departe, de undeva din dimineţile ancestrale în care şi-a sădit frumuseţea, ecoul bucuriilor pe care e capabilă să le reverse asupra mea:

- Te iubesc! îmi spuse.

Şi în faţa mea s-au deschis porţile înmiresmate ale fericirii!...

Capitolul 17

Despre sfârşitul vremurilor

Mă ridic cu greu de lângă iubita mea. A venit noaptea, iar în scurt timp trebuie să ajung în sala Templului. După o ultimă îmbrăţişare fierbinte, o sărut lung pe buze şi ies, ducând cu mine aroma catifelată a trupului ei... Cu sufletul plin, ajung la destinaţie. Ca de fiecare dată, privesc şi acum cu admiraţie şi încântare această clădire sacră străjuită de coloane, cu trepte şi pardoseală de marmură albă... Are un aer antic, misterios, iar intrarea arcuită, învăluită discret de câteva plante agăţătoare, îi dă un plus de farmec. Câte revelaţii s-au rostit între pereţii acestuia!...

Cu smerenie, împing uşa din lemn şi intru. O lumină plăcută cu nuanţe violet scaldă spaţiul în care reverberează vocile iniţiaţilor.... Lama m-a văzut şi îmi face semn să mă aşez în apropierea lui, după care continuă discuţia:

- Religia creştin-ortodoxă este principalul obstacol pentru servitorii Noii Ordini Mondiale, în această parte de lume. Aşa s-ar putea explica, de exemplu, imixtiunea grosolană a Parlamentului European în chestiuni ce nu ar trebui să îl frământe. Cunoaşteţi foarte bine că, în numele „toleranţei" şi al „nediscri-

minării", s-a adoptat acum ceva timp o propunere în virtutea căreia i s-a recomandat guvernului grec să înlăture protecţia specială de care călugării de pe Muntele Athos s-au bucurat 1000 de ani, şi să permită femeilor să circule fără restricţii prin acest spaţiu... Chiar şi invadatorii turci, stăpâni în Grecia vreme îndelungată, au arătat mai mult respect faţă de tradiţiile monahale ale Muntelui Athos decât o fac aşa-zişii creştini de la Bruxelles. Faptele istoriei ne arată că niciodată sultanii nu au îndrăznit să se atingă de autonomia şi tradiţiile lor!

O aprobare tacită însoţeşte pentru câteva secunde cuvintele lui.

- În virtutea aceleiaşi „toleranţe", s-a cerut, pe de altă parte, legalizarea prostituţiei, a avortului, a homosexualităţii..., continuă el. Chiar şi căsătoriile între aceşti nefericiţi... Probabil că aceeaşi „toleranţă" l-a făcut şi pe proaspătul preşedinte american, Barack Obama, să accepte la investitura sa un episcop homosexual declarat. Acest lucru nu i-a afectat cu nimic imaginea! Ba se pare că dimpotrivă! Presa corporatistă l-a prezentat mai departe drept „preşedinte planetar", „rege planetar" sau chiar „Mesia"... Revenind la ţara noastră, ştim cu toţii că religia creştin-ortodoxă este coloana vertebrală a acestui popor; este sursa lui de putere! Ca oameni responsabili, ca fiinţe ce au ajuns prin graţia lui Dumnezeu aproape de esenţa lucrurilor, suntem datori să sprijinim cu toată forţa lupta adevăraţilor creştini. Lupta lor va avea un rol însemnat în trezirea adevăratei conştiinţe naţionale... Iar acest lucru este vital!

Ştiam la ce făcea referire. Cum anumiţi preoţi şi monahi şi-au asumat responsabilitatea de a lupta în mod deschis împotriva introducerii cipurilor RFID în actele românilor, conducerea Bisericii Ortodoxe a trecut la avertismente îndreptate împotriva acestora, iar o serie de site-uri creştine avertizau asupra posibilităţii de a se ajunge la o prigonire a „neascultătorilor"...

Între timp, ghidul meu spiritual a reluat:

- După cum o dovedeşte realitatea, în această muncă de trezire a conştiinţei neamului românesc, nu vom putea conta pe prea mulţi politicieni. Cu unele excepţii, majoritatea au alte priorităţi. Este dovedit de situaţia de la Camera Deputaţilor de acum o săptămână, din 17 martie, când aceştia ***au votat în unanimitate*** proiectul de lege privind introducerea în România, începând cu 1 ianuarie 2011, **a cărţilor de identitate *obligatorii*, cu microcipuri RFID**. De asemenea, nu trebuie să uităm hotărârea de Guvern din februarie, prin care se reglementează situaţia dispozitivelor medicale ***implantabile active***... Cu toate că actul guvernamental arată că scopul este unul pur medical, există în conţinutul lui cel puţin un element dubios. Dintre cerinţele impuse acestor dispozitive reiese că ele ar trebui să aibă... Şi vă citez din hotărârea respectivă: „un cod prin care acestea şi producătorul să poate fi identificaţi fără echivoc (...), cod care să poată fi citit fără a fi nevoie de o intervenţie chirurgicală". Această prevedere deschide calea scanării de la distanţă a persoanelor ce vor avea implantate astfel de dispozitive, chiar şi sub „pretext" medical. Deoarece legea nu specifică afecţiunile ce vor face „necesare" astfel de implanturi, nimeni nu ne poate garanta că ele, în viitor, nu vor fi introduse

obligatoriu la unele categorii de bolnavi, cum ar fi cele cu probleme psihice, spre exemplu. De aici şi până la a declara un „indezirabil" ca fiind nebun şi a-l „înzestra" cu cip, nu mai e un pas aşa mare. Să nu uităm că până şi lui Eminescu i s-a înscenat nebunia şi a fost ţinut cu forţa prin ospicii, până l-au distrus definitiv, pentru că a fost cea mai virulentă voce îndreptată împotriva „sistemului" vremii lui, a antiromânismului şi a trădătorilor de neam... Totuşi, orice rău are în el şi un bine! Aceste situaţii vor determina în timp, aşa după cum se vede, o consolidare a frontului care luptă pentru apărarea libertăţilor civile. Aproape că s-a ajuns la acea „masă critică" ce poate determina o transformare a mentalului colectiv. Încă puţin şi această ţară va deveni o nucă extrem de tare pentru „elita globală"...

Mă gândeam la rolul pe care îl avem noi în conjunctura actuală. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Maestrul continuă:

- În ceea ce ne priveşte pe noi, va trebui să susţinem aceste demersuri chiar cu şi mai multă forţă, prin meditaţii şi rugăciuni, „armele" noastre cele mai puternice. Spre deosebire de cei care doresc răul României şi care vor căuta să distrugă cât mai mult prin manipulare, şantaj, fraudă sau chiar prin violenţă, noi nu putem ieşi din cadrul legilor divine, legi care nu ne permit să impunem ceva, chiar dacă am avea forţa necesară. Scopul eforturilor noastre este de a trezi sufletul oamenilor, de a-i face conştienţi de sensul evenimetelor din jurul lor, de a-i informa. Impulsul spiritual dat de noi are rolul de a-i responsabiliza pe cât mai mulţi, de a trezi în ei luciditatea şi

curajul necesare unei opoziţii eficiente în faţa pericolelor perfide ale acestor vremuri.

Momentele de tăcere ce s-au aşternut odată cu rostirea ultimelor cuvinte aveau un aer grav, tulburător. Toţi cei prezenţi erau conştienţi de adevărul lor, de faptul că trăim un timp al deciziilor majore.

Fără să mai spună ceva, Lama Dorje, Ghidul nostru spiritual, se aşează pe scaun. Din dreapta lui se ridică un alt iniţiat, poate cel mai apropiat sufleteşte de el. Era un bărbat blând, undeva pe la şaizeci de ani, cu părul puţin cărunt şi cu o barbă lungă, pufoasă. Pentru noi, cei mai tineri, a fost mereu un model de înţelepciune şi bunătate. După ce şi-a dres vocea, Ioan, căci acesta îi este numele, şi-a început cuvântarea cu o fermitate neobişnuită:

- Iubiţii mei fraţi, cu toate greutăţile şi pericolele vremurilor de acum, faptul că trăim în acest timp şi ne confruntăm cu ele, este o mare binecuvântare! Pentru că putem să concentrăm în puţini ani învăţarea unor lecţii de viaţă pe care ar fi trebuit altfel să le asimilăm în mai multe existenţe. Evoluţia noastră este într-un proces de accelerare. Trăim o vreme ce nu ne permite să fim doar nişte observatori. Trebuie să acţionăm cât mai mult! Toţi cei ce au aflat adevărul despre aceste timpuri, dar nu fac nimic, sunt complici ai acelora care ne vor sclavii unei orânduiri lipsite de Dumnezeu. Orice om conştient de realităţile tulburătoare ale prezentului trebuie să-i trezească şi pe cei apropiaţi. Nu toţi pot fi lideri sau formatori de opinie, dar toţi cei ce *ştiu* adevărul trebuie să-l poată face cunoscut celor de lângă ei – familiei, prietenilor, colegilor... Vai de cei care tac pentru a se proteja pe ei

înşişi! Căci nu se vor putea ascunde de legile divine nici în gaură de şarpe!

Se pare că nu eram singurul surprins de tonul de luptător al lui Ioan. Alţi câţiva dintre cei din templu, printre care şi două femei, se uitau cu o anumită mirare la el, nu atât pentru că ar fi spus cine ştie ce lucruri surprinzătoare, ci pentru noua lui atitudine.

- Dragii mei, continuă el, cercetările făcute de mine în ultimul timp, cercetări dublate de informaţii care mi-au fost furnizate de oamenii noştri aflaţi în Statele Unite, arată că perfidia duşmanilor umanităţii nu cunoaşte limite. Manipulatorii de profesie ai acestora se folosesc până şi de profeţiile legate de anul 2012 sau de cercetările ştiinţifice care vorbesc despre schimbările majore suferite de această planetă în ultimii ani, pentru a crea şi a amplifica o anumită psihoză legată de un presupus „Sfârşit al lumii" în următorii ani. Scopul lor nedeclarat este de a speria suficient de mult lumea, încât aceasta să se focalizeze pe un „sfârşit apocaliptic" inevitabil, slăbind astfel vigilenţa în legătură cu planurile lor de dominare mondială. Această reţetă ce combină „războiul împotriva terorismului" cu „criza economică" şi cu psihoza „sfârşitului lumii", este letală pentru conştiinţele slabe; sunt deja destui cei care vor să-şi trăiască zilele fără să se mai implice în ceva, pe principiul că „şi aşa nu se poate face nimic"...

- Ai dreptate, interveni Maestrul nostru. Tocmai de aceea, unul dintre obiectivele noastre este de a-i convinge pe oameni că nu există fatalitate, că orice scenariu legat de viitor poate fi modificat sau cel puţin îmbunătăţit. Că există speranţă!... În lupta pe

care o purtăm, nu vom fi singuri niciun moment. Unii dintre voi ştiţi din proprie experienţă la ce mă refer... Forţelor luciferice ale acestei lumi li se opun forţe care doresc spiritualizarea umanităţii. Totuşi, degradarea umană a ajuns atât de jos, încât tranziţia spre o lume mai bună nu pare să poată fi realizată fără teribile suferinţe pentru cei mai mulţi. Aceşti ani vor fi ani de purificare la nivelul întregii noastre planete. Este o etapă dureroasă, dar necesară. Într-o periodă de timp relativ scurtă însă, conştiinţa umanităţii va suferi mutaţii importante, astfel că cei ce vor reuşi să-şi depăşească micimile interioare şi se vor adapta noilor vibraţii care vor îmbrăţişa planeta, ar putea să fie membrii unei noi lumi... După cum percep eu viitorul, anul 2012 va aduce, foarte probabil, o revoluţie spirituală la nivelul întregii planete. Va fi începutul prăbuşirii Noii Ordini Mondiale!... Totuşi, orice percepţie a viitorului nu reprezintă decât o posibilitate, nimic mai mult. De aceea toţi cei conştienţi trebuie să contribuie într-un fel sau altul la materializarea acesteia. Dincolo de toate, numai Dumnezeu poate să ştie cu precizie ce se va petrece şi când anume. Iar El...

Surprins că şi-a întrerupt discursul, am căutat să văd care-i motivul. Ca la un semn, membrii Consiliului se ridicară în picioare pentru a întâmpina un personaj misterios ce tocmai intrase în templu. M-am ridicat şi eu. Am văzut cum acesta se apropie de centrul încăperii şi îşi înclină capul în semn de respect, cu mâinile împreunate la piept. Necunoscutul avea o statură uriaşă iar roba sa albă, neobişnuită, era prinsă la brâu cu o centură având reflexii sidefii. Cred că era

simţitor de peste doi metri. Părul blond, lung şi ochii mari, de un albastru ireal creau o impresie tulburătoare. Eram fascinat de această prezenţă, aşa că nu-l scăpam pe necunoscut din priviri nicio clipă.

După ce se îmbrăţişă cu Lama Dorje, necunoscutul se întoarse către membrii Consiliului şi li se adresă cu bucurie:

- Sunt fericit să fiu din nou printre voi!

Timbrul vocii lui îmi suna neobişnuit... Deşi vorbea perfect româneşte, avea un accent ciudat. Îmi era clar că vine dintr-o altă ţară.

- Veştile pe care vi le aduc sunt bune, mai spuse el. Dispozitivele rezonante vor fi puse în mai multe locuri pe planetă, pentru a ajuta transformarea...

Spre marea mea nemulţumire, tocmai când mă bucuram că o să aflu cine ştie ce secrete, unul dintre membrii Consiliului mă luă de braţ şi mă invită într-o sală din apropiere, rugându-mă să aştept acolo o vreme.

- Dar Lama Dorje m-a chemat aici! mă opun eu.

- Ştiu, spune el. Te voi conduce dincolo tot la recomandarea lui!

Destul de frustrat, am căutat o interacţiune din privire cu Ghidul meu, în speranţa că poate-poate... Inutil! Neavând ce face, a trebuit să accept situaţia şi m-am retras unde mi s-a cerut, aşteptând înfrigurat să fiu chemat înapoi.

Muncit de nerăbdare, timpul trecu greu – o oră, apoi două... Când uşa se deschise, aproape c-am sărit de pe scaun.

- Poţi să vii, se auzi glasul aceluiaşi membru al Consiliului.

Emoţionat, păşesc în interiorul templului. Dezbaterea se terminase. Ultimii participanţi tocmai ieşeau şi am rămas singur cu Maestrul meu.

- După cum vezi, lucrurile se precipită, zise venindu-mi în întâmpinare.

- Se pare că da, am spun şi eu.

- Iar marea aventură de-abia acum începe, accentuă el misterios.

Am aşteptat să continue. Îmi dădeam seama că s-au discutat lucruri deosebite în absenţa mea şi ardeam de nerăbdare să le aflu. Cel mai mult mă interesa acel personaj neobişnuit venit în mijlocul dezbaterilor. L-am întrebat:

- Cine este necunoscutul care ne-a vizitat? După fizionomie, pare că este un nordic...

- Dacă îţi aminteşti, acum destul de mult timp îţi spuneam că, atunci când vei fi pregătit, vei putea cunoaşte fiinţe care, deşi sunt în această lume, totuşi, nu-i aparţin...

- Da, îmi amintesc..., am răspuns cu un tremur în voce.

- Prietenul nostru este o astfel de fiinţă...

Am ridicat uimit din sprâncene.

- Este venit din... Pleiade.

- Aha...! am exclamat eu blocat, încercând să-mi păstrez totuşi stăpânirea de sine. Din Pleiade... Şi acea „călătorie neobişnuită”?...

- Pot să-ţi spun că este vorba despre o călătorie pe care mulţi mistici au dorit să o poată face...

Inima îmi bătea mai repede, iar vocea îmi trăda emoţia:

- E o călătorie pe care ar trebui să o fac singur?

- Nu. Vei pleca însoţit de câteva persoane...

- Unde? am întrebat nerăbdător.

Maestrul lăsă o pauză lungă până la răspuns:

- În Tărâmul Nemuritorilor.

Îl priveam lung, conştient de seriozitatea spuselor sale.

- Adică în... Shambala? i-am cerut o confirmare.

- Da, în Shambala...

Eram uimit şi tulburat. Mirajul Shambalei m-a atras ca un magnet în toată perioada petrecută aici, iar acum mi se vorbea despre o călătorie în acest tărâm paralel ca despre un lucru la îndemâna mea. Am răsuflat adânc. Mi-am amintit de toate tentativele nereuşite de a ajunge în această lume prin dedublare astrală. Cu toată experienţa mea, niciuna dintre încercări nu mi-a reuşit.

Vocea Maestrului mă scoase din reverie:

- Plecarea ar putea avea loc în câteva zile.

- Şi cum...?

- Vei primi mai multe detalii mâine.

- Aş mai întreba ceva, am spus eu simţind că vrea să încheie discuţia. Pleiadianul are vreun rol în expediţia spre Shambala?

Maestrul mă privi zâmbind:

- Da, el o va conduce.

Mă îmbrăţişă cu afecţiune şi-mi şopti:

- Ai încredere!

Am rămas singur şi tulburat. După mai multe minute de frământări am ieşit şi eu din templu, în frigul pătrunzător al nopţii de lună nouă. Mi-am strâns mai tare haina în jurul meu, privind cerul înstelat. Cu toate experienţele avute până astăzi, am

simţit că, într-adevăr, marea aventură spirituală de-abia de-acum urma să înceapă...

MAGICIANUL ALB

DANIEL ROXIN

MAGICIANUL ALB

DANIEL ROXIN

MAGICIANUL ALB

DANIEL ROXIN

MAGICIANUL ALB

DANIEL ROXIN

MAGICIANUL ALB

DANIEL ROXIN